

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 535

ΩΤΙΚΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ

"ΑΣΤΙΟΤΗ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ"

ΤΕΤΑΡΤΗ

29

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
535

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σαρρή-Ρήγα
Παλαμήδη 9.
Τηλέφωνον 28-517

Εβδομασία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εύτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1938

Φαίνεται ότι ο σοφός άλλ' άγνωστος εφευρέτης της υποδιαρέσεως του χρόνου — εκείνος, δηλαδή, που ανακάλυψε τους αιώνες, τα έτη, τους μήνες, τις εβδομάδες, τις ημέρες, κτλ. — δεν κινήθηκε για να φτάση στην πραγματοποίηση της εφευρέσεώς του από λόγους λογιστικούς, όπως πιστεύεται, αλλά από λόγους καθαρά ανθρωπιστικούς. Θέλησε ο μεγάλος αυτός εφευρέτης να δώση έλπίδα στον άνθρωπο και μάλιστα σε προφητικωτάτη ποιιλία. Θέλησε να τον κάνει να ξεχάση ότι η ζωή είναι πάντοτε μία και η αυτή, και να τον κάνει να πιστέψη ότι και μια σχέση δεν υπάρχει μεταξύ Τετάρτης και Πέμπτης, ότι άλλο ο Μάρτιος κι' άλλο ο Απρίλης, κι' ότι τίποτα το κοινόν μεταξύ 1937 και 1938. Κι' έδω πού τ'ά λέμε, τ'ό κατάφερε μια χαρά. Κι' έτσι όλοι μας, ναυαγούντες την Τετάρτη διακρίνουμε σαν ναυαγοσωστικό την Πέμπτη, χαντακωνόμενοι τον Οκτώβριο στηρίζουμε τις ελπίδες μας στο Νοέμβριο και απελπιζόμενοι τ'ό 1937 δεν αυτόκο νοούμε περιμένοντας τ'ό 1938.

Και νά πού τ'ό πατάμε! 1938! Καινούργιος χρόνος. Τ'ό έτος ύστερ' απ' τον αιώνα, πού δεν μ'ας πολυ σκοτίζει είναι ή μεγαλύτερη υποδιαίρεσις του χρόνου, και κατά συνέπειαν ή έλπίδα του είναι ή πιο μεγάλη κι' ή πιο τολμηρή. Όλα θα μπούνε στού Θεού τ'ό δρόμο: Ούτε ό σπιτονοικοκύρης μας θα διαμαρτύρεται, ούτε ό έδωδιμοπώλης θα φωνάζη, ούτε ό έαυτός μας θα παραπονήται, κι' ασφαλώς θα βρεθ'ή αγοράστής της χρυσούτρινης αυτής αεροδυναμικής κούρας με τις βυσινίδες οίγες, και τ'ό ξέρανε πώς είμαστε έρωτευμένοι, της έφτιαξαν μονάχα δύο θέσες. Μία για μ'ας και μία για εκείνην. Κι' από λεπτά: Άλλο τίποτα... Νά πούν κι' οι κόττες. Άλλά μόνον αττά: Ό χρόνος είναι μεγάλος, ή τουλάχιστον μ'ας φαίνεται μεγάλος, και ή έλπίδα παίρνει τον κατήφορο.

Όστε ό Θεός άς δάλη τ'ό χέρι του.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Καινούργιος χρόνος... τί χαρά... τί εύτυχία (πάλι!) Όλοι βαστούνε κάτι τι και εις τ'ά δύο των (χέρια, χέρια) Όλοι χαρούμενοι χτυπούν στον τοίχο τ'ό κεφάλι και βλέπουν τους λογαριασμούς και τ'ά παλιν τεφτέρια.

Βλέπω κι' ό δύστυχος έγώ σ' ένα μικρό τεφτέρι κανείς σ' έμένα δέ χρωστώ, σ' όλους έγώ χρωστώ.

Βλέπω δύο επιτύμβια εις έναν καρροτσέρη και δώδεκα εξάστιχα στον Ίησού Χριστό. Άνοίγω άλλο δεύτερο και βλέπω, παρ' έλπίδα, εις πράξεις δεκατέσσερες ένα φρικτό μου (δράμα, δράμα) σε μια κουστή γειτόνισσα θερμή ακροστιχίδα κ' ένα πρό χρόνων έμμετρον έρωτικό μου (γράμμα, γράμμα).

Άνοίγω τρίτο και ιδού εμπρός μου έλεγείον σ' ένα πτωχόν απόμαχον κι' αρχαίον θυρωρόν, κεραυνοβόλον σάτυραν εις ένα ύπουργείον και στούς Κινέζους θούριον μακρύ και φλογερόν.

Άνοίγω τ'ά ντουλάπια μου για να τ'ά καθαρίσω, να δώ τί έπερίσεψε από τον άλλο χρόνον, αλλά τ'ά βλέπω άδειανά και μόνο πίσω-πίσω βρίσκω σε κίτρινο χαρτί κόνιν έντομοκτόνον

Άνοίγω και την κάσσα μου να δώ τί άπομείνει, μα για να δώ καλλίτερα και τ'ά γυαλιά φορώ, και βρίσκω μια τού Όθωνος δεκάρα σκουριασμένη

και δύο άπολυτήρια απ' τον παλιό καιρό.

Σφαλώ και τ'ά ντουλάπια μου, σφαλώ και τ'ά (τεφτέρια, τεφτέρια) φιλω και τ'ή φαμίλια μου μ' αγάπη και λατρεία και ψάλλω μ'ήχον πλάγιον, σταυρώνοντας τ'ά (χέρια, χέρια)

«Άη Βασίλης έρχεται από την Κατωφεία.»

ΣΧΟΛΙΑ

Ζήτημα άμφιέσεως

Ό Άγιος Βασίλειος, ό κατάλευκος αλλά θαλερός και καλονάγαθος γεροντάκος με τ'ά άκατάστατα άσπρα μαλλιά του και τ'ήν μεγαλοπρεπή και άσκητική γενειάδα του, δεν έννοεί τέλος πάντων, να μ'ας έπισκεφθ'ή αν προηγουμένως δεν άντιρρύση αν όχι τούς δρόμους μας τουλάχιστον τ'ά δου να μ'ας στρωμένα με χιόνι. Είναι μήπως ζήτημα γεροντικής παραξενιάς; Μάλλον όχι... Τ'ά μοναδικά ένδύματα πού τού επιτρέπουν να φοράη τ'ά παραμήθια και οι παραδόσεις, είναι ή περίφημη έκείνη κομμούλα του και ό ιστορικός έκείνος κατακόκκινος και θαρρύτερος μανδύας του. Πώς λοιπόν να κάνει τ'ήν εμφάνισή του χωρίς χιόνι και χωρίς δριμύτατο κρύο; Λαμβάνει λοιπόν τ'ά μέτρα του και μ'ας στέλνει ως προκαταβολικό μπουναμά τ'ήν λευκήν νύμφην τού Βορρά για να είναι έν τάξει και με τ'ήν περιβολήν του.

Νέον έργον

Είς τ'ό θέατρον Άργυροπούλου ήρχισαν αί δοκιμαί της Έλληνικής Κομωδίας τού νέου θεατρικού συγγραφέως κ. Γεωργ. Αλεγοπούλου «Όταν ή σύζυγος κυθερνά».

Η νέα αυτή κομωδία θα άναβη βαστή με έξαιρετικήν επιμέλειαν. Οι παρακολούθησαντες τ'ας δοκιμαίας εκφράζονται κολακευτικάτα.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

μετεφέρθησαν εις τ'ας νέας εγκαταστάσεις της.

ΣΑΡΡΗ - ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 9

ΕΤΑΙΡΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

Τηλέφωνον 28-517

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡ. 1. Τζορτζ

ΔΩΡΕΑ 16.8.85

ΗΜΕΡΟΜ. 35282

ΑΡΙΘ. 35282

Χαμένες αγάπες

Ένα ωραιότατο διήγημα του Κλώντ Ζαν

τρομερά κάθε συζήτηση που γίνεται με μισοκλειστό σκοπό να διακόψει μια σιωπή. Ένιωθα φανερό ότι έμεινε προσποθύμε να είμαστε όσο το δυνατόν πιο ευχάριστοι ο ένας στον άλλον.

Η Μονίκ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Έκείνος ξεσηκούληξε :

— Πάει πιά η εποχή του ρομαντισμού ! Τα μισοκλειστά μάτια κάτω από τις ωχρές αχτίδες του φεγγαριού είναι κάτι το πολύ περασμένο, το πολύ παλιό. Διαγράφεται πιά καθαρά η νέα εποχή με τις νέες ιδέες της. Έξω άλλου δεν φαντάζομαι να θες να σου παριστάνω τον έρωτευμένο λέγοντάς σου λόγια που δεν τα πιστεύω !... Ξέρω ότι στέκεσαι πάντα ψηλότερα από αυτές τις λεπτότητες. Μου άρσεει η αρρενωπή και τόσο απλή μορφή σου Μονίκ...

□ □

Ανασπύταν, κι' όμως το παιχνίδι που έπαιζαν, το παιχνίδι αυτό το ψυχικό δεν τους άφηνε να φανερωθούν.

Κι' ύστερα ο Ζαν-Λού είχε καθορίσει από μιάς αρχής το τέλος της φιλίας τους.

— Ο χωρισμός μας θα γίνει δίχως κλάμματα και σκηνοθερίες ανθρώπων κατωτέρων, είχε πη.

Ο Ζαν-Λού κι' η Μονίκ, φίλοι κι' οι δυο της ελευθερίας και της ξενοιασίας, νοίκιασαν μια σοφίτα στο δγδοο πάτωμα κάποιου πολυκατοικίας. Μπροστά τους άνοιγαν πάντα άπεραντος ο δρίζοντας.

Είχαν δυο δωμάτια, υπάνιο, κουζίνα. Ήταν φωνογράφος και λίγα έπιπλα απλά μα καί ωραία.

Η Μονίκ αράδιασε τα βιβλία της στο άσπρο ξύλο ενός ραφιού, κι' ο Ζαν-Λού γέμισε μια άκρη του δωματίου με τα τελλάρα του και με τους πίνακές του.

Εργαζόταν κοντά-κοντά, βοηθώντας όσο μπορούσαν ο ένας τον άλλον. Φίλοι, πρώτ' απ' όλα, διατηρούσαν όμως πάντοτε κάποια ψυχρότητα, μην αφήνοντας να τους κυριεύουν αισθηματικότητες που τις θεωρούσαν ανάρμοστες γι' αυτούς.

Κι' οι δύο τους ζούσαν ένθουσιασμένοι.

Κι' έτσι με τον ίδιο ρυθμό κύλησαν οι μήνες. Ένας χρόνος είχε περάσει και την ίδια σγεδόν εποχή έφθασαν κι' οι ξετάσεις τους.

□ □

Ο Ζαν-Λού γύρισε κάπως άργά κάποιον βράδυ σπίτι τους. Ήταν ένα ωραίο άνοιξη άπικο βράδυ. Τό φεγγάρι που άρμένιζε ράθυμα στον ουρανό γέμιζε το δωμάτιο με τις γρυσές του αχτίδες. Η Μονίκ ήταν έαπλωμένη σε μια σαλ-άγκ. Με τα μάτια άνοικτά κύτταζε μακριά στο άπειρο...

— Έ Μονίκ τί κάνεις εκεί ; την ρώτησε γελαστά ο Ζαν-Λού.

— Ξεκουράζομαι, το άπήντησε με τόνο άλλωσττικό, ήσυχος και χαμηλό ή κοπέλα.

— Έχασες που δεν ήρθες στην διάλεξη της έπτε.

— Δεν βρήκα να έχασα τίποτε, έκανε εκείνη με τό ίδιο ράθυμο ύφος.

— Σάν να μου φέινεται πως βαρέθηκες ! Δεν σου ταιριάζει διόλου να κάθε-

σαι έτσι άπρακτη ! Παρατήρησε διακριτικά ο Ζαν-Λού.

— Άμπα ! Έκανε η Μονίκ. Έξω άλλου δεν καθόμουν. Σκεφτόμουν τόσα πράγματα !... Ήμουν τόσο μακριά ! Ή νειρεύομαι !

Ο Ζαν-Λού άκουγε πράγματα που δεν τα περίμενε από την φίλη του. Τό χέρι της Μονίκ έπιασε τό χέρι το Ζαν.

Έκείνος φαινόταν στενωχωρημένος.

— Άχ αυτό τό φεγγάρι κάνει όλον τον κόσμο ρομαντικό, μουρμούρισε και προχωρώντας άναψε τό φός.

— Ω ! μή ! τον παρακάλεσε η Μονίκ μην άνάβης τό φός ! Θέλω να σου...

— Σ' άκούω.

— Ναί μά όχι μ' αυτό τό φός, τον ξαναπαρακάλεσε εκείνη.

— Καλά, μά γιατί ; την ρώτησε.

— Γιατί... Δεν ξέρω... έπτε η νέα με τό ίδιο πάντα περίεργο τόνο.

— Εμπρός, φώναξε γελαστά ο Ζαν-Λού. Είχες πριν πυρετό δίχως άλλο, μά τώρα είμαι βέβαιος ότι σου πέρσσε.

Η Μονίκ τόν κύτταξε μιά στιγμή στά μάτια κι' ύστερα σηκώθηκε. Πέρασε τό χέρι της στο μέτωπό της και έπτε γελώντας :

— Και γώ δεν ξέρω τί είχα πάθει. Τώρα όμως είμαι έντελώς καλά.

— Είναι άπό την υπερκόπωση. Είμαι βέβαιος. Κουράστηκες άρκετά,ώρα τελευταία, μ' αυτές τις ξετάσεις σου. Μά φαντάζομαι πως θάμαστε κι' οι δυο ελεύθεροι σε λίγες μέρες, γιά να πάμε να ξεκουραστούμε στην έξοχή. Ο Ζαν-Λού μιλούσε, ένθ συγχρόνως έτοιμάζε γιά να φάνε.

□ □

Έκείνο τό μεσημέρι ο Ζαν-Λού είχε τελειώσει τις ξετάσεις του. Γυρνούσε χαρούμενος με την σκέψη ότι θά έφταναν σε λίγο γιά την έξοχή.

Πηδώντας μπήκε στο διαμέρισμά τους. Τό περιβάλλον το φαινόταν χαρούμενο όσο ποτέ. Ο ήλιος έμπαινε από τα άνοικτά παράθυρα και ζωογονούσε τα πάντα.

Η Μονίκ ήταν εκεί. Έτοιμάζε τό γεύμα τους. Τόν ρώτησε με ενδιαφέρον γιά τις ξετάσεις του. Μίλησαν πολύ πάνω σ' αυτό τό θέμα.

Ξαφνικά τό πρόσωπο της Μονίκ άλλαξε έκφραση. Άναψε ένα τσιγάρο και ρούφηξε ήδονικά τον καπνό. Ύστερα από λίγες στιγμές σιωπής πρώτη μίλησε εκείνη :

— Ζαν-Λού, το έπτε, θέλω να σου πω κάτι... Ξέρεις... Φεύγω.

— Φεύγεις ; Δεν θά περιμένεις λοιπόν να βγουνε τα άποτελέσματά μου γιά να πάμε κάπου μαζί, να περάσουμε τις διακοπές ;

— Νά σε περιμένω ; Έκανε εκείνη λίγο νευριασμένη. Μά δεν πρόκειται να πάω ταξίδι, άλλο θέλω να σου πω Ζαν-Λού, φύγω γιά πάντα !

— Πού ; πώς ; γιάτί ; Πεπάχηκε ξαφνιασμένος εκείνος.

— Ω σε παρακαλώ μην άρχίζεις τις ερωτήσεις σου, έκανε εκείνη κάπως ξερά. Δεν είχαμε συμφωνήσει απ' την άρχή πως αν ένας από τους δυό μας ήθε-

λε να φύγει, ο άλλος δεν θά τον έμπο- διζε :

— Θές... να με εγκαταλείψεις ;

Η Μονίκ τίαξε την στάκτη το τσι- γάρου της, άποφεύγοντας να τον κυ- τάξει στά μάτια.

— Μά δεν μούδεις πη τίποτε... Δεν τό περίμενα... Γιατί τέλος πάντων ; Έ-

κανε έκείνος με άγωνία.

Στεκόταν όρθιος αντίκρυ στην νέα.

— Δεν είναι αλήθεια ; Δεν θά φύγης δεν είν' έτσι ; την ρώτησε.

Η Μονίκ δεν άπάντησε. Φύσησε τον καπνό το τσιγάρου της.

— Τό έκανες γι' άστέρο δεν είναι έ-

τσι ; Γιά να γελάσεις, έ ;

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιάτί συ- χύζεσαι τόσο, παρατήρησε ψυχρά η Μο- νίκ.

— Μά επί τέλους τί έπαθες ; την ρώ- τησε μετανοιωμένος γιά τό φέρισμό του. Τί σο έκανα ; Πηγαίναμε τόσο καλά τώρα τελευταίως. Δεν άλλαξαμε διόλου από την αρχή.

— Μά γι' αυτό άκριβώς, μουρμούρισε η Μονίκ, και τά μάτια της σκοτεινί- σαν.

— Βαρέθηκες μήπως μαζί μου Μονίκ ;

— Δεν ξέρω ούτε εγώ τί θέλω. Πάν- τως πρέπει να φύγω.

Ο Ζαν-Λού προχώρησε προς τό μέρος της και κυττάζοντας την κατάματα.

— Φεύγεις λοιπόν ; Με κανέναν άλ- λον, έ ; Έκανε σαρκαστικά.

Η Μονίκ πειραγμένη φανερά από τά λόγια του, το άπάντησε ψυχρά, σγεδόν χιτόμα.

— Αυτό δεν σε ενδιαφέρει.

Την άρπαξε από τους ώμους και τραντάζοντας την ερωτήθηκε :

— Δεν θά φύγης ! Σου τό άπαγο- ρεύω !

— Με ποιό δικαίωμα ; Έκανε εκείνη ειρωνικά, ξεφεύγοντας από τά χέρια του.

Μιά σιωπή άπλώθη κε στο δωμάτιο.

Υστερα ο Ζαν-Λού με μιά φωνή τσακισμένη μίλησε πρώτος. Τά λό- για του μόλις άκου- γόταν.

— Συγγνώμη έ Μο- νίκ, της έπτε. Είσα α-

πολύτως ελεύθερη να φύγης.

— Προχώρησε προς τό παράθυρο και άρφωσε τό βλέμμα του μακριά στο άπειρο.

Η Μονίκ έμεινε μιά στιγμή άκίνητη, ύστερα τόν πλησίασε και με φωνή μα- λακιά :

— Ζαν-Λού, ψιθύρισε, σε παρακαλώ μη μου θυμώσης...

— Μά δεν έχω τίποτε μαζί σου, μουρ- μούρισε κείνος δίχως να στρέψη τό κε- φάλι του.

— Τότε γιάτί όλες αυτές οι φωνές ;

τόν ρώτησε γλυκά.

Στάθηκε προς τό μέρος της και με φωνή ψιθυριστή που μόλις άκούγόταν :

— Γιατί... Γιατί... Μονίκ σ' άγαπώ, της έπτε.

Τόν κύτταξε έκπληκτη.

— Γιατί δεν μου τώλεγες τόσον και- ρό ; τον ρώτησε.

— Φοβόμουν πως θά με είρωνευό- σουν Μονίκ, της άπάντησε με ένα πα- ράπονο στην φωνή του.

— Πώς μπορούσα να κάνω ένα τέ- τοιο πράγμα ! Έσύ πάντα μου έλεγες πως με άγαπούσες σαν μιάν άρρενωπή φίλη σου. Κι' ύστερα όταν κάποτε πήγα να στο πω, θυμάσαι...

— Έκείνο τό βράδυ με τό φεγγάρι... δεν θέλησες καν να μ' άκούσης.

— Αν ήξερες πόσο κρατιώμουν τότε γιά να μη σε σφίξω στην άγκαλιά μου Μονίκ !...

Μά τώρα δεν πειράζει πιά άφοι μπορούμε να ξαναζήσουμε μαζί άγαπημένοι... έρωτευμένοι...

Η φωνή της είχε γίνει μαλακή κι' ά- ποφασιστική συγχρόνως.

— Όχι, Ζαν-Λού, είναι τώρα πολύ άργά ! το έπτε.

Την κύτταξε στο πρόσωπο και στα

Δύο άνέκδοτα του Δουμά, πατρός

Όταν στα 1864 ο Δουμάς έμεινε στην έπαυλη Κατενά τοι παρουσιάστηκαν μιά μέρα όλοι οι άμαξάδες τοι χωριού και τοι ζητούσαν να πληρωθούν κοφές που ούτε αυτός είχε κάμει ούτε κανέναν τοι προσωπικού τοι. Η άπαίτησις αυτή ως ήταν φυσικό, ευνοήθηκε στο Δου- μά και τοις έδήλωσε ότι αυτός δεν έ- κάμει καμιά κοφές και συνεπώς δεν χρωστάει σε κανένα.

Τότε ένας από τοις άμαξάδες τοι εί- πε, ότι κάποιος από τοις έπισκέπτας τοι που τόν πήγε στο στομά τοι είπε να πληρωθί από τόν Δουμά. Την ίδια εξήγησι έκαναν κι' όλοι οι άλλοι. Ο Δουμάς έμεινε κόκκαλο. Και χωρίς καμιά άλλη αντίρρηση επλήρωσε κ' αυτά τά έξοδα τών τροφίμων τοι.

□ □

Η έπαυλη τοι «Μόντε Χρήστο» ήταν σωστό πτωχοκομείο. Δεν έτρέφοντο μό- νο εκεί οι παράσιτοι φίλοι τοι Δουμά αλλά και μιά δωδεκάδα μαντροσκύλων.

Κάποια μέρα πλησίασε το Δουμά ο ά- γαθός τοι κηπουρός Μιχάλης, μ' ένα τέτοιο τρόπο σαν να θέλε να τοι άνα- κοινώση κάτι σπουδαίο, κ' έμπιστευτικά τοι λέγει :

— Ξέρετε κύριε πόσους σκύλους έχω- τε στο σπίτι ;

— Όχι, τοι άπαντά ο Νουμάς.

— Λοιπόν μάθετε πως είναι δέκα τρεις.

— Κακός ο άριθμός τοι άπαντά ο Νουμάς χαμογελώντας.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό.

— Άλλά :

— Γι' αυτό : Τά κοπρόσκυλα αυτά θέ- λουν να φάνε ένα περιδρόμο.

— Άκούσε Μιχάλη, τοι λέγει φιλοσο- φικά ο Δουμάς. Ο άνθρωπος πρέπει να ύποφέρει μερικά βάρη τοι τοι έπιβύλ- λουν, είτε από τόν τόπο τοι κάθεται, είτε από την κοινωνική θέση τοι κατέ- χει. Αφοι οι σκύλοι εύρίσκονται στο σπίτι, άσ' τοις άδελφά να μένουν. Φαν- τάζεσαι πως μπορούν να με φτωχύνουν ; Μόνον προς τό συμπέραν τοις φρόντισ να μην είναι δεκατρείς.

— Τότε να διώξω τόν ένα.

— Όχι, Μιχάλη, καλύτερα άφησε να έλθη ένας ακόμη και να γίνουν δε- κατέσσερες.

Χαρακτηριστικά τοι ζωγραφίζόταν μιά βαθεία συγκίνησι. Κατάλαβε. Τά χέ- ρια τοι έπесαν βαρεία στά πλάγια τοι τοι.

— Ναί... Είν' άργά... Κάποιος άλλος με πρόλαβε, ψιθύρισε. Κάποιος που δεν σου ζήτησε πράγματα παράλογα, άνώ- τερα από τις δυνάμεις σου. Κάποιος που άφισε την καρδιά τοι να μιλήση ε- λεύθερα.

Την κύτταζε στα μάτια συγκινημένος βαθεία.

— Αντίο Μονίκ ! της έπτε. Φύγε και μην νοιάζεσαι πιά γιά μένα.

Ζήσε ευτυχισμένη μ' εκείνον που σ' άγαπά και που τόν αγαπάς.

Κάποιο δάκρυ θέλησε να γλυστρήση στο μάγουλο τοι κι' ο Ζαν-Λού στρέ- φοντας άπότομα άλλοι τοι κεφάλι τοι

μάτιας προσπάθησε να τό κρατήσει.

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

— Αν ήξερες πόσο κρατιώμουν τότε, γιά να μη σε σφίξω στην άγκαλιά μου, Μονίκ...

'Ιστορίες καλλιτεχνών

Γνωστή παρισινή ήθοποιος πήρε τα Χριστούγεννα ως δώρο από ένα θεατρικό συγκοινωνία, που είχε φάγει πολλές φορές σπίτι της, ένα κομψό βαζάκι, το οποίο της το παρουσίασαν ως αργαίο κομψοτέχνημα, χρονολογούμενο από της δυναστείας του Μίνγκ.

Δυστυχώς όμως, την επομένη ή απόρροια καμαριέρα της ήθοποιου έβριξε κάτω το βαζάκι αυτό και το έσπασε. Η καλλιτέχνης ήταν απροετοίμητη για τη καταστροφή του πολυτίμου βάζου, όταν, μαζεύοντας τα κομμάτια του, είδε μια ετικέτα που ήταν κολλημένη στο εσωτερικό του βάζου. Η ετικέτα αυτή είχε μόνον έναν αριθμό: 100 δρχ.

Η καλλιτέχνης τότε έβγαλε την ετικέτα από το κομμάτι του βάζου. Την κόλλησε πάνω σε μια κόλλα επιστολόχαρτου και την έστειλε στον γενναϊόδορο δραματικό συγγραφέα, γράφοντας του ότι του στέλλει αυτήν την μικρή παλιά ετικέτα, την οποία βρήκε στο δάθος του «αρχαίου» βάζου που της είχε δωρήσει!...

☐ ☐

Μια άλλη παρισινή καλλιτέχνης ήθοποιος, όπερέττα αυτή από τις πιο διάσημες, είχε κάθε τόσο στο τραπέζι της έναν συναδέλφου της, γνωστό κι αυτόν ως καλλιτέχνη αλλά και ως σπουδαίο... σελέμη και τραπεζοτζαμπάζη.

Επί τέλους μια μέρα, η ήθοποιος δεν βάσταξε πια της επιμονής του συναδέλφου της να μην την αφήνει σχεδόν ποτέ μόνη στο τραπέζι και του λέγει:

— Άγαπητέ μου, ξέρεις ποιά είναι η διαφορά σου με τον Δόν-Κιχώτη;

— Όχι, ποιά είναι;

— 'Ο Δόν-Κιχώτης έπαιρνε τους μύλους για φρούρια και τα πανδοχεία για σπίτια. Έσύ παίρνεις τα σπίτια για πανδοχεία!...

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Τι χάγια είναι αυτά; Τρελλάθηδες;
— Διόλου! Είναι γι' αυτούς που θάβουν για φιλοδώρημα...

Ανέκδοτα ιστορίες

Ο ΛΙΝΚΟΛΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Η «ΤΡΕΛΛΑ» ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

Ο Άβραμ Λίνκολν, υπήρξε ένας από τους πιο δημοφιλείς Προέδρους των Ηνωμένων Πολιτειών. Τα ανέκδοτα, λοιπόν, γι' αυτόν είναι άπειρα, πολλά δε από αυτά δεν στερούνται και του χιουμοριστικού στοιχείου.

Ένα από αυτά και το ακόλουθον άφορα την παιδική ηλικία του Προέδρου.

Μια μέρα, ο δάσκαλος του μικρού σχολείου του Χοτζεβίλ, έβαλε τους μικρούς μαθητές του σε πασατζή για να τους επιθεωρήσει, υπό εποπιν καθαριότητας. Έξήτασε ενός τα γέλια και τα νύχια του μικρού. Ο μικρός Λίνκολν, έδειξε το αριστερό του χέρι που ήταν τόσο βρώμικο, ώστε ο δάσκαλός του του είπε αναγκαστικά:

Ξέρεις σὺ κανένα άλλο χέρι, τόσο βρώμικο, όσο αυτό εδώ;

— Μάλιστα, κύριε, αυτό εδώ! Έκαμε ο Λίνκολν, και του έδειξε το δεξί του χέρι.

Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Μια φορά ο βασιλεύς της Πρωσίας Γουλιέλμος, ο Α' ταξίδευε Ινκόγκνιτο στην Ουγγαρία, όταν κοντά στο Τέπλιτς συνάντησε έναν νέο Ουγγαρέζο δικαστή, που περπατούσε καπνίζοντας την πίπα του.

Ο βασιλεύς που είχε ύφος Άλσαςτου αξιωματικού, τον έχαίρεσε και τον έρωτησε:

— Συγγνώμη, παλληκάρι μου... Δεν μου λές κι' εσύ ποιος είσαι;

— Έρχομαι από την πόλη και είμαι δικαστής, απάντησε εκείνος κάπως έκπληκτος.

— Είσαι ευχαριστημένος από τη θέση σου;

— Καί... βέβαια!

— Τότε σε συγγαίρω παλληκάρι μου! του απάντησε ο βασιλεύς και έκαμε να φύγει.

Ο δικαστής όμως τον έσταμάτησε και τον έρωτησε κι' αυτός με τη σειρά του.

— Με το συμπάθιο, παλληκάρι μου... Δεν μου λές κι' εσύ ποιος είσαι;

Ο βασιλεύς βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Ωστόσο όμως, γύρισε και είπε υπερήφανα στο συνομιλητή του:

— Είμαι ο βασιλεύς της Πρωσίας Γουλιέλμος!

Ο δικαστής όμως, στην απάντηση αυτή έμεινε απαθής.

— Και είσαι ευχαριστημένος από τη θέση σας; έρωτησε πάλι.

— Καί... βέβαια, ψιθύρισε ο Γουλιέλμος, συγχυσμένος από την απαρξία του Ουγγαρέζου.

— Τότε σε συγγαίρω, παλληκάρι μου, πρόσθεσε ο δικαστής και χαιρετώντας φιλικά την Αυτού Μεγαλειότητα, εξακολούθησε το δρόμο του.

Ο Πρόεδρος Λίνκολν.

ΦΩΚΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ο Μέγας Άλέξανδρος έστειλε κάποτε μεγαλοπρεπή δώρα στο Φωκίωνα, τον άρχηγό της Μακεδονικής μερίδος στας Αθήνας.

— Γιατί μου στέλνει ο βασιλεύς αυτά τα δώρα; έρωτησεν ο Φωκίων τους ανθρώπους του Άλεξάνδρου.

— Γιατί σε θεωρεί, ως τον εντιμότερον από τους Αθηναίους...

— Άς μ' αφήση λοιπόν τέτοιον! έπάντησεν ο Φωκίων κι' έστειλε πίσω τα δώρα.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο Μαλλιέρος, που δεν έχωνε καθόλου τους γιατρούς, έλεγε για κάποιον περίφημο γιατρό της εποχής:

— Αυτός μάλιστα! Είναι ο καλλίτερος γιατρός. Δεν αφήνει τους άρρώστους του να υποφέρουν πολύ. Τους γλυτώνει γρήγορα από τα βάσανά τους, πεθαίνοντάς τους!...

ΤΩΞΕΡΕ

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος, πείστηκε κάποτε πολύ από τον ευνοούμενο ξάδελφό του Δούκα του Νεβέρ να παρασημοφορήσει κάποιον άναξιν ευγενή. Την ώρα της τελετής της επιδόσεως του παρασήμου, ο ευγενής, παίρνοντας το παράσημο είπε την καθιερωμένη τυπική φράση:

— Ντόμινε νόν σουμ ντίγκους (Κύριε είμαι άνάξιος).

— Τό ξέρω, του απάντησεν ο Έρρίκος 4ος, μά έγε χάρη στο Δούκα του Νεβέρ που έπέμενε να σε παρασημοφορήσω!...

Ο Γκόγκος στη δαί του την Μπατσούρω

Του τουμπερλέκ

του κ. Νικ. Τσεκό

Θειτούλα μ',

Μόλ'ς έλεαβα του τουμπερλέκ' που μου έστειλεις μί τουν ταχυδρόμου, άμέσως, θειτούλα μ', άρχίν'σα να κάβου πρόβρις για να μεταθ'μ'θω τά κάλ'αντα που μου έγγραφεις ότ' πριέπ' να τά κρέν'. Κί σάν σπουδαγμέν'ς που εί-μι δίν άργισα να τά μεταμάθ'. Τάπα πέντ' έξ φουρές άπου μέσα μ', τά φώναξα κι άλλις δικατέσσρις κι σ'ου τέλους τά έμαθα «φαρσί», όπους έέκρινι κι ού δάσκαλός μ' ού κύρ Πληθυντ'κός όντας έέλιγα του άλφάβ'του χουρίς λάθ'ς.

Κατ'όν, θειτούλα μ', έβγαλα άπου την κασέλα μ' την κινούργια φουσανέλλα μ', την άφώρητ', άλ'ψα μί λαδ' τά τσαρούγια μ' για να λαμπουκουπάνι κι την παραμ'νή τουν Χριστουγέννουν έικίν'σα για να τά κρέν' κρατούλου γώντας κι έένα καλάθ', —έκειό που μου έστειλεις τίς προυάλλις μί αύγά-για να βάζ' μέσα τίς δι-πλις, τίς κουραμπιέδες κι τά μιλουμακάρουνα.

Τράβ'ξα, π' λιές, σά πέρα κι στο πρώτ' σπ'ίτ' που βρήκα τρυπουλόησα μίσα κι άρ-χίν'σα να τά κριένου.

Δίν πρόκανα όμους να φτάσ' έκειά που λιέμι «Οί Ούρανοι άναγαλόντ' κι χαιριτάει ού κτίστ'ς όλ'ς» κι νάσ' κι γαρίν' άπου έένα πανεύθ'ρ' μιά γρηά γκιόσα — μί του συμπάθειου — σάν κι του λόγου σ', θειτούλα μ'...

— Άει άπου δώ, μου κριέν', τάπανι άλλ'!

— Κί τί μί γνοιόζ' της άφιντιάς μ', της άντικρέν', γι'ω θά τά σκούξου για-τί έστ' μί έγγραφη ή θειτούλα μ'.

— Η γρηά γκιόσα όμους άγρίψι:

— Βρέ σ'εγ' άπου δώ, βρουντου-φουνάγ', να μ' έυπνήσ' ού άντρας μ' κι σ'ι καν' τόπ' σ'ου έύλου πρου-πρου!

— Ι'φ'οτύνου ήτανι. Μόλ'ς άκ'σα τη γρηά που έέκρινι έέστ' γι'ω πεισματ'σα κι έκανα που βάραγα του τουμπερλέκ' μί του γλυκό, άρχίν'σα να του μπου-

μπουνίζου.

Δίν πρόκανα όμους να φτάκου έκειά που 'Ηρώδ'ς έμπερδ'ψ' τά βυζαστα-ρούδια όντας να σ' κι έμπρουβάλ' ά-που του σπ'ίτ' έένας γιένους μί του σάβρακουν κρατουλουγώντας μίνα σόπα.

— Δίν άκούς, μουρέ, μί κρέν', ότι τάπανι άλλ'!

— Γι'ου ού καφιρους που μόλ'ς είγδα τί σόπα κόπ'κι λιγ'λάκ' του ίαιμα-τάκ' μ', έιρουκατάπια:

— Κί τί μί γνοιόζ', ού-ρέ μ'άρμπα, του κρέ-νου, άν τάπανι άλλ'!

— Γι'ω τά είπα:

— Κί ποιός είσι, μου-ρέ, φουνάγ' ού γέρους, που πριέπ' μί του ζόρ' να τά κρέν'ς;

— Γι'ω: «Αμ δίν μί γλιέπ'ς, ούρέ μ'άρμπα; Είμι ού Γκόγκους, του ά-νηψ'δ'άκ' της θειάς μ' της Μπατσούρας, καλή τ'ς ώ-ρα, που έγ' πέντι γίδις κι δυο γαϊδάς, τουν έ-ένα μί κουμπ' ούργιά, σ'ου γουριό!...

— Κη θέλ'ς μί του ζόρ' να τά κρέν'ς;

— Βιβαίους!

— Άρπα την, του λ'πόν!

— Τά πάρα κατ' θειτού-λά μ', καλλίτερα να μ'ι σ'α κρένου.

— Η σόπα που κράτανι ού γέρους ήρθι κατιφθίαν σ'ου έιρό μ', έέκανι «γκέλ» κι έέπιασιν άπ'ν' σ'ου τουμπερλέκ'. Του κιφάλ' μ' που είνι γι'ω δίν του έέσπα-σι. Του τουμπερλέκ' όμους του έέκανι κόσκ'νο.

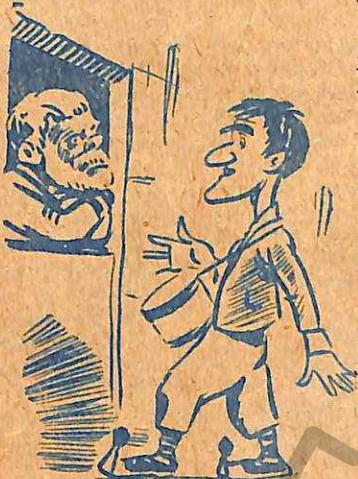
Μόλ'ς του είγδα γι'ω τρούπι, θει-τούλα μ', δίν κρατούλογητ'κα. Βγάζ' του τσαρούχ' μ' κι «βούρ» ίπ'άνου σ'ου γέρου όσπου, να μ'ι σ'α πουλου-λουνδ', ήρθι ή άσ'ν'νομια κι μ'ας κου-βάλ'σι σ'ου τίημα.

— Πρίν προυλάβου, θειτούλα μ', να κρέν' ούτι κουβίντα μ'ι άρπάξ'νε κι μ'ι γώσανι σ'ου κρατιτήργιου άπ' όπ' κι σ'ι γράφ' ίσ'οτύν την έπιστ'λή μ' μιά να μ'ην άνησυγήσ' περί της ύγείας μ' κι τά ύπουδέλ'πα!

— Φιλώ την διείδ' σ' κι άσπάζουμι την ά-ριστιότ' σ'.

— Ού άνηψ'ός ού Γκόγκους

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

— Είμι ού Γκόγκους, του άνηψ'δ'άκ' της θειάς μ'...

Εϋδυμες ιστοριούλες

Ο Ρ. πρόκειται να παντρευτή. Παραδόξως όμως τον πιάει μια έξαιρετική ευθυμία την παραμονή των γάμων του και όλο γελά.

Έγας φίλος του, κουνά το κεφάλι του με συμπάθεια και πλησιάζοντάς τον:

— Γέλα, φίλε μου. Άύριο θάναί άργά!...

Ο κ. Χ., παλμός λεοντιδεής του πεζοδρο-μίου, έίνε μόνος μέσα στο τραμ με μιά ώ-ραία κυρία. Ο κ. Χ. θυμάται στη θέα της τον παλμό του έαυτού, και λέγει της παρα-καθημένης του:

— Κυρία μου, έχετε τό θαυμασιώτερο πό-νι του κόσμου!

— Λέτε;

— Άσφαλός! Και θάλινα εύχαρίστως 100 δραχμές για να ιδώ κατί περισσώτερο άπ' αυτό. Μόνον ως τό γόνατο...

— Άν αυτό σ'ας εύχαρίστη, έκανε ή ώ-ραία κυρία, και σήκωσε την φούστα της, είσπράττοντας τό έκατοστάριχο.

— Θαύμα! έκανε ο γέρο-κορτάκις. Θα σ'ας έδωνα τώρα άλλες 100 δραχμές αν μου δείχνατε και λίγο παραπάνω από τό γόνατο. Μόνον δέκα έκατοστά!...

— Εύχαρίστως, κύριέ μου, άφ'ου είσαστε τόσο γενναϊόδορος...

Και ή έξυπνη γυναίκα πήρε τίς 100 δρα-χμές και σήκωσε λίγο ψηλότερα τη φού-στα της.

Αυτή τη φορά όμως ήταν ή σειρά της γυ-ναίκας να προτείνη. Είπε:

— Δώστε μου 300 δραχμές και θα σ'ας δείξω τό μέρος όπου έκανα έγγχείρηση σκω-ληροειδίτιδος...

— Άλήθεια! Πότε; έκανε με λαχτάρα ο γέρο-δανδής.

— Σε λίγο!

Ο φίλος πλήρωσε τίς 300 δραχμές και πε-ρίμενε. Ύστερα από λίγο τό τραμ σταμάτη-σε σε μιά στάση και ή κυρία σηκώθηκε και είπε:

— Νά τό μέρος, όπου έκανα την έγγχείρη-σή μου!

Και του έδειξε μιά χειρουργική κλινική που ήταν άπέναντι.

ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Μπαρά στην διτρίνα:

— Τι ιδέα να κάνη ο Άη-Βασίλης δώρεα μ' αυτή την άκρίβεια!...

Μάγισσες καὶ φίλτρα τῶν Ἰνδῶν

Ένα έντυπωσιακό ρεπορτάζ

Ο κύριος δέν πρέπει νά θυγῇ ἔξω ἀπό...

Ἦταν ἡ τρίτη φορά σήμερα, πού ἀκουγα ἀπὸ τὸν Ἰνδὸ ὑπηρετὴ μου τὴ φράση αὕτη.

Σουρνούσανε. Τὸ φεγγάρι θὰ ἔδωαινε σὲ λίγο πῶς ἀπὸ τὰ σύννεφα, κι' ὅμως ὁ Λάκσιμ ἤθελε, σὺναι καὶ καλά, νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ θυγῶ ἔξω, ὅπως ἔκανα ταχτικά κάθε βράδυ.

— Ἐπὶ τέλους! μουρμούρισα μιά στιγμὴ καὶ θῶς μοῦ ἐπαναλάμβανε τὴν στερεότυπη αὕτη φράση. Θὰ μοῦ πῆς γιατί δέν πρέπει νὰ θυγῶ ἔξω ἀπὸ;

— Κύριε, μουρμούρισε ὁ Ἰνδός, χαμηλῶντας τὴ φωνή του. Αὕτη τὴ νύχτα γιορτάζεται ἡ μαύρη νύχτα τῆς Σελήνης. Εἶνε μιά νύχτα καταραμένη καὶ τρομερὰ ἐπικίνδυνη... Μόνο οἱ Μάγοι κι' οἱ Μάγισσες τολμοῦν νὰ θυγῶν ἔξω ἀπ' τὰ σπιτία τους ἀπὸψε...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ φτωχὸς Λάκσιμ ἔνωσε τὰ μαλακὰ χέρια του, πού ἔτρεμαν δυνατὰ, πάνω σὸ γερὸ πλατὺ στήθος του.

— Ἀληθινοὶ Μάγοι καὶ Μάγισσες; ρώτησα γεμάτος χαρὰ. Ἀλλὰ τότε φεύγω ἀμέσως, Λάκσιμ καὶ ἄφησέ με ἥσυχο μὲ τὶς φλυαρίες σου...

Σὲ λίγο ἤμουν ἔξω μ' ἓνα καλὸ ρεβόλβερ στὴ τσέπη. Ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ ἡρεμία κυριαρχοῦσε σὸ δρόμο. Τὰ παιδιὰ εἶχαν χοθῆ ὅλα στὰ σπιτία τους καὶ οἱ γυναῖκες ἐκλειναν διαστικὰ καὶ μὲ πολλὲς προφυλάξεις τὶς πόρτες των.

Καθὼς σχετιζόμουν ἀκριτὰ μὲ μερικὸς μάγους καὶ μάγισσες τοῦ χωριοῦ, συλλογίστηκα ἀμέσως πὼς ἦταν ἡ πὺ καλὴ στιγμή γιὰ νὰ πῶ νὰ τοὺς βρῶ... Καθόνταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ σχεδὸν τοῦ χωριοῦ καὶ γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὰ χαμηλὰ σπιτία τους, ὅπου εἶνε κι' ὁ τόπος τῆς συγκέντρωσός τους, ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ ἀκριτὰ σκοτεινὰ καὶ στενὰ δρομίσια.

Ἐπὶ τέλους, διάκρινα τὶς πρώτες καλύβες τους καὶ σὲ μιά στιγμὴ χωρὶς νὰ νὰ τὸ φαντασθῶ, βρέθηκα μπροστὰ στὴ πύλιν ἀνὰ πλάτος κι' ἀπίστευτο θέαμα. Ένα θέαμα πού μοῦ θυμίζε μὲ μιάς ὅλα τὰ τρομερὰ κι' ἀπίθανα πράγματα πού εἶχα διαβάσει ἄλλοτε γιὰ τὰ μεσαιωνικὰ μυστήρια.

Στὴ μέση μιάς μικρῆς καὶ χαμηλοτάβανης καμαρούλας, τέσσερις γυναῖκες — τέσσερις μάγισσες — καθισμένες πάνω σὲ ψάθες, σὺν τούσαν μὲ σιγανὴ φθιθυστὴ φωνὴ καὶ μὲ ὑπόφορο γεμάτο μυστήριο. Ἡ κάμαρα ἦταν μισοσκοτεινὴ καὶ γεμάτη καπνὸ. Μιά φριχτὴ διαπεραστικὴ μυρωδιὰ κυριαρχοῦσε ἐκεῖ μέσα.

— Σαλάμ ἄλε! (Χαίρετε!), μουρμούρισα ὥστόσο στὶς Μάγισσες μὲ ἥσυχο ὕφος.

Οἱ γυναῖκες μὲ λοξοκίτταξαν ἀήσυχα. Ἡσαν ὅλες γνωστὲς μου, μὲ θεωροῦσαν «φίλος» τους κι' ἀδελφὸ τους, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐνόησα πολὺ καλὰ πὼς τοὺς ἤμουν ἐνοχλητικός.

— Σαλάμ ἄλε! ξανάπα μὲ ὕφος ἐγκάρδιο.

— Ἀλέκσιμ σαλάμ! μουρμούρισαν ἐκεῖνες ἀπαντώντας, μὰ τὸ ὕφος τους ἦταν πάντοτε ψυχρὸ καὶ σοβαρὸ.

Κάνοντας πὼς δέν κατάλαβα τίποτα, ρωτῶ μ' ἐνδιαφέρον:

— Τί κάνουν οἱ «ἀδελφές» μου;

— Τοῦν τοῦντ μάγκτε γό! (Ξητὰς νὰ μάθης πάρα πολλὰ!), ἀπαντοῖνε οἱ μάγισσες.

Καταλαβαίνοντας πὼς ὁ Λάκσιμ εἶχε δίκιο, ἀλλάξω ἀμέσως τακτική.

— Ἀδελφές μου, μουρμούριζω, κυττάζοντας τὸς παρακλιτικὰ τὴ μιά ὕστερα ἀπ' τὴν

ἄλλη, γιατί μοῦ δείχνετε τόση περιφρόνηση; Μήπως δέν μὲ θεωρεῖτε πᾶς «ἀδελφός» σας; Ἡ μήπως ξεχνάτε πὼς ἀγαπῶ τὴ θρησκεία σας καὶ πὼς λατρεύω κι' ἐγὼ τὶς θεές σας, ὅπως τὶς λατρεῖτε κι' ἐσεῖς οἱ ἴδιες; Ὁ σεβαστός μου φίλος, ὁ Ἀρχιερέας σας, μοῦ εἶχε διδάξει ὅλα τὰ ιερὰ διδία σας καὶ τὸ ξέρετε αὐτὸ πολὺ καλά...

Ἡ ρητορικὴ μου αὕτη, ἂν καὶ ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημα Ἰνδιάνικα, φαίνεται πὼς ἔπιασε τόπο.

— Ἀκουσε, μοῦ εἶπε ἡ πύλιν ἡλικιωμένη ἀπὸ τὶς τέσσερις μάγισσες, ἂν θέλῃς νὰ μείνῃς, μείνε! Ἀλλὰ ξέρε πὼς σὲ μιά ὥρα θὰ φύγουμε ὅλες ἀπ' ἐδῶ μὲ «χωρὶς τὸ σῶμα μας». Καταλαβαίνεις καλὰ τί θέλω νὰ πῶ. Τότε πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως καὶ σὺ ἀπὸ δῶ μέσα. Μὰς τὸ ὑπόσχεσαι;

Μὲ ἄφηναν δηλαδὴ νὰ δῶ πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅτι φανταζόμουν.

— Ἀτέχα μάνα! (Πολὺ καλά, μητέρα!), ὑποσχέθηκα ἀμέσως μὲ χαρὰ.

Κάθησα στὴν πύλιν παρήμερὴ γωνιά τῆς κάμαρας καὶ οἱ μάγισσες ξανάρχισαν ἀμέσως τὶς προσευχές πού εἶχε διακόψει ὁ ἐρχομός μου.

Γιὰ πολλὴ ὥρα ἀναρωτιόμουν ἐκείνη τὴ νύχτα μήπως ὄνειρευόμουν. Οἱ μάγισσες βαστοῦσαν κατὶ παλὰ κινεϊνόμενα χειρῶν στὰ μαῦρα σκελετωμένα χέρια τους καὶ εἶχαν τυλιγμένα τὰ κορμιά τους μὲ ἓνα πυκνὸ κόκκινο πέπλο. Τὰ ρυτιδωμένα καὶ σιγαλισμένα τους πρόσωπα ἐλαμπαν ἀπ' τὴν φλόγα ἐνὸς φοβεροῦ πυρετοῦ. Ἡ μυστηριώδης τελετὴ θάγε φαίνεται ἀρχίζει ἐδῶ καὶ πολλὴ ὥρα, γιατί ὁ ἰδρώτας ἐλουζε τὰ μέτωπά τους κι' ἡ ἀτμόσφαιρα ὅσο πῆγαινε γίνονταν πύλιν ἀνυπόφορη.

Ξαφνικὰ ἡ μιά ἀπ' τὶς μάγισσες διέκοψε τὶς ψαλμωδίες πού μουρμούριζαν ὅλες μαζί, καὶ προχώρησε στὴν ἄλλη γωνιά τῆς κάμαρας. Ένα πελώριο καζάνι, κατάμαυρο ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ τζακιῦ ἔφινε ἓνα ὑπόκοφο μουρμουριτὸ καὶ ὥς ἔβραζε.

μουριτὸ καθὼς ἔβραζε. Ἡ γυναῖκα σήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ καζανιοῦ κι' ἐγὼ, γεμάτος περιέργεια ἀνασηκώθηκα στὰ γόνατά μου γιὰ νὰ ἰδῶ: Φρίκη!

Χοροπιδρώντας ἀπ' τὸ δυνατό κόχλασμα τοῦ ὕγρου — ἓνα βαθὺ πράσινο ὕγρὸ, γλοιώδες, ἀηδιαστικὸ... — ἓνα σωρὸ παράξενα κι' ἀπίθανα πράγματα ἔβραζαν ἐκεῖ μέσα. Εἶδα φίδια, σαῦρες, κόκκιλα, ξύλα καὶ διάφορα φυτὰ... Κάτω ἀπ' τὶς δυνατός φλόγες τοῦ τζακιῦ πού ἀνέβαιναν γλύφοντας σὰν τεράστιες γλώσσες τὸ πελώριο καζάνι, τὰ κεφάλια τῶν φειδιῶν ἐμοιάζαν σὰν νὰ ζωντάνευαν τρομαχτικά. Ἀνατριχίλα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω σκέφτηκα τὸ περίφημο μαγικὸ ἄντρο τοῦ Φάουστ, πούχα γνωρίζει μόνο μὲ τὴ φαντασία μου ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Ἡ μάγισσα ξανακάθησε στὴ θέση της, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τοῦ φριχτοῦ ἐκείνου ὕγρου πλημμύριζαν τώρα μὲ τὴν μυρωδιὰ τους ὅλη τὴν κάμαρα.

Κυττάζω τὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν. Εἶνε τάχα τόσο σβυσμένα, ὅμοια μὲ ὑπνωτισμένα, ἀπ' τὴν κοῦραση καὶ τὴν ἀγρύπνια, ἢ μήπως τὸ περίφημο αὐτὸ κι' ἀπαίσιό φίλτρο «Τὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης», ὅπως μοῦ ἐξηγοῦν οἱ μάγισσες, εἶνε ἀπλούστατα ἓνα δυνατό καὶ αεθυστικὸ ναρκωτικὸ;

Δέν πρόλαβα νὰ συνεχίσω τὶς σκέψεις μου. Μιὰ ἀπ' τὶς μάγισσες σωριάζεται ἀναίσθητη σὸ πάτωμα τῆς καλύβας βγάδοντας μιά ὑπόκοφη φωνή:

— Ἀδελφές μου, μουρμούριζε ἡ «μητέρα», καθὼς βλέπετε μιά ἀπ' τὶς ἀδελφές σου «ἐφυγε ἀπ' τὸ σῶμα της» καὶ πηγαίνει στὴν μεγάλη συνεδρίαση τοῦ Κυρίου... Σὲ λίγο θὰ φύγουμε κι' ἐσεῖς... Καταλαβαίνεις, εἶνε ὥρα νὰ θυγῇ ἀπὸ δῶ μέσα.

Ἐπὶ αὐτὴν χωρὶς ἀντίρρηση. Βγαίνοντας ἔξω ἐνοιῶσα τρομερὴ ζέση καὶ πονοκέφαλο. Κι' ἀνατριχιάζοντας, ἀνάνευσα βαθεῖα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων μου τὸν δυνατὸ καθαρό ἀέρα τῆς ζούγκλας, προσπαθώντας νὰ ἐξουδετερώσω τὸ «φίλτρο τῆς ἀγάπης» πούχα ἀναπνεύσει τόση ὥρα σὸ ἄντρο τῶν μαγισσῶν...

Ἡ ὁμορφὴ ταξιδιώτισσα

Ένα διήγημα τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Ο νεαρὸς Κλώντ Φέρνεϋ στράφηκε ζωηρὰ στὴν γοητευτικὴ συν-επιβάτιδά του:

— Γνωρίζετε μήπως αὐτὸν τὸν κύριο ἐκεῖ κάτω; ρώτησε.

Ἡ νεαρὰ κόρη κύτταξε τὸν ψηλὸ ρωμαλέο ἄνδρα πού ἀπομακρυνόνταν μὲ ἄργὸ βᾶδιμα πρὸς τὴν ἀκρὴ τῆς πλώρης. Ἦταν ὁλομόναχος, ὅπως πάντα, κι' ἔκανε τὸν συνηθισμένο του περίπατο.

— Ὁχι, ἀλλὰ πὼς θέλετε νὰ τὸν ξέρω; — ἀπάντησε ἡ νέα σὺν συνοδὸς τῆς μὲ ὕφος ἀδιάφορο. Οἱ Ἀγγλοὶ δέν συνηθίζουν νὰ πιάνουν πολὺ εὐκόλα σχέσεις. Ξέρω ὅμως — ὅπως ὅλοι ἄλλως τε — πᾶν σὸ πλοῖο — πὼς τ' ὀνομάζου — ἓνα «Ἀρσιμπαλντ Σμιθσον» καὶ πὼς ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Κίνα, ὅπου ἔχει μιά πολὺ σπουδαία ἐπιχείρηση.

— Ὡστε εἶναι πλούσιος... — Πολὺ πλούσιος... Δέν τὸ ξέρω, δηλαδὴ, ἀλλὰ τὸ υποθέτω. Στὸ πλοῖο κρατᾷ ὁλόκληρο διαμέρισμα ὁλομόναχος, μουρμούρισε ἡ νέα...

Καὶ πρόσθεσε σκεπτικὰ:

— Ἀλλὰ δέν φαίνεται καὶ πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὰ πλοῦτῃ του...

— Ἰσως γιατί δέν ἔχει καμμιὰ ἀγάπη στὴ ζωὴ του... εἶπε μὲ ὕφος ρεμβῶ ὁ Κλώντ. Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ μόνο αἶσθημα πού μᾶς δίνει τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία... Δέν εἶναι ἔτσι, «μικρὴ βασιλισσα»;

Καὶ κύτταξε τὴν νέα μὲ βλέμματα θαυμασμοῦ κι' ἔρωτος.

— Ἐτσι λένε! — εἶπε ἡ κοπέλλα εὐθυμα — ἡ τοῦλάχιστον ἐσεῖς τὸ λέτε κάθε στιγμὴ!

Ὁ Κλώντ ἄρχισε νὰ γελά. Ἀπὸ τὶς πρώτες ὥρες πού τὴν συνάντησε εἶχε νοιώσει νὰ τραβιέται ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλάσμα. Τὴν ἔλεγαν Ἰρέν, μὰ ὁ νέος πολλὰς φορὲς μιλώντας τῆς ἀντικαθιστοῦσε τὸ ὄνομά της μὲ ἄλλα χαϊδευτικὰ καὶ τρυφερά ὀνόματα.

Προτοῦ τὴν γνωρίσει ἀκόμα, ὁ Κλώντ δέν εἶχε νοιώσει ποτὲ τὸν ἔρωτα καὶ σχεδὸν ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὶς γυναῖκες. Στὴν καρδιά τῶν εἰκοσιπέντε μόλις χρόνων του τὸ μόνο αἶσθημα πού βασιλευσε ἦταν τὸ πάθος του γιὰ τὰ ταξίδια. Αὕτη τὴ φορά πῆγαινε στὰς Ἰνδίες. Ἐνοιῶσε μιά ἀκατανίκητη ἐλξη γι' αὐτὴν τὴν γῶρα, τὴν γεμάτη μυστήριο. Λαχταροῦσε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἰνδικοὺς ναοὺς μὲ τὰ περίφημα ἀγάλματα τοῦ Βούδδα καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, νὰ θαυμάσῃ τὰ μενᾶλοπρεπῆ ἀνάκτορα τῶν Μαχαρραϊάδων καὶ νὰ μελετήσῃ ἀπὸ κοντὰ τὰ περίεργα ἔθιμα τοῦ ἰνδικοῦ λαοῦ.

Καὶ νὰ πὺ ἐαφνικὰ ἡ χαριτωμένη αὕτη νέα ἐμπνοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ του κάποιον ἄλλο πάθος, δυνατότερο.

Ἡ Ἰρέν ἦταν ἓνα ἀληθινὸ, ἓνα γοητευτικὸ πλάσμα. Λεπτὴ καὶ μικροκαμωμένη, ἐμοιάζε λιγάκι μὲ ἓνα ἀνεπτυγμένο παιδί. μὰ παρατηρώντας τὴν κανεὶς προσεχτικώτερα μάντευε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς μὺς τῶν μπράτσων της, τὴν δυνατὴ μέση καὶ τὸ σταθερὸ

βᾶδιμά της, πὼς ἡ νέα αὕτη ἦταν γεμάτη ἐνεργητικότητα καὶ πὼς σὸ λεπτοκαμωμένο κορμὶ τῆς ἔκρυβε τὴν δύναμη πού δίνει στὶς γυναῖκες ὁ ἀθλητισμός.

Τὰ κατάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά της παρουσίαζαν μιά χτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὸ κατάλευκο δέρμα της καὶ τὰ βαθεῖα γαλανὰ μάτια της πού γαμογελοῦσαν κάτω ἀπ' τὰ μακρὰ τσίνο-υρά της. Ἡ νέα συνοδεύονταν ἀπὸ τὸν πατέρα της κι' ὁ Κλώντ προσπάθησε νὰ γνωρίσῃ μαζί του. Ὁ Ἀλεξάντρ Τσεμπάρτφ ἦταν λιγνός, σκυφτός, μὲ πρόσωπο τρομερὰ ρυτιδωμένο καὶ ὕφος γεμάτο κούραση.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν γεροντικὴν αὐτὴ ἐμφάνιση, ὁ Κλώντ ἀναρωτιόταν ἐν ὅ ὁ γέρος ἦταν πραγματικὰ τόσο γέρος, ὅσο ἔδειχνε, ἢ ἂν ἡ κούραση πού φανέρωνε τὸ βᾶδιμά του καὶ τὸ καμπαῦρασμα τῶν ὤμων του δέν ἦταν ἀπλούστατα τὰ σημάδια μιάς τυχοδιωχτικῆς ζωῆς.

Ὁ πατέρας τῆς Ἰρέν ἦταν ἀνώτερος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος στὴν Τσαρική ἐποχὴ. Λίγους μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση, εἶχε καταφύγει μὲ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν μοναχοκόρη του σὸ Παρίσι, ὅπου ἔζησε κάμποσα χρόνια ἄθλια προσφυγικὰ ζωὴ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ γυναῖκα του πέθανε κι' ἡ μικρούλα Ἰρέν μεγάλωσε.

Ἐπὶ τέλους, ἡ τύχη φάνηκε νὰ γαμογελά ὁτὸν Τσεμπάρτφ. Τοῦ προσφέραν πάλι μιά καλὴ θέση σὲ μιά μεγάλη ἑταιρεία τῆς Σαγκάης καὶ τοῦ πλή-

ρωσαν μάλιστα καὶ πλουσιοπάροχα τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδιοῦ του ὡς ἐκεῖ κάτω. Καὶ τώρα ὁ γέρος ταξίδευε γιὰ κεί μὲ τὴν μοναχοκόρη του, ἐλπίζοντας πὼς ἡ τύχη θὰ τοῦ φαινόταν εὐνοϊκὴ ὡς τὸ τέλος.

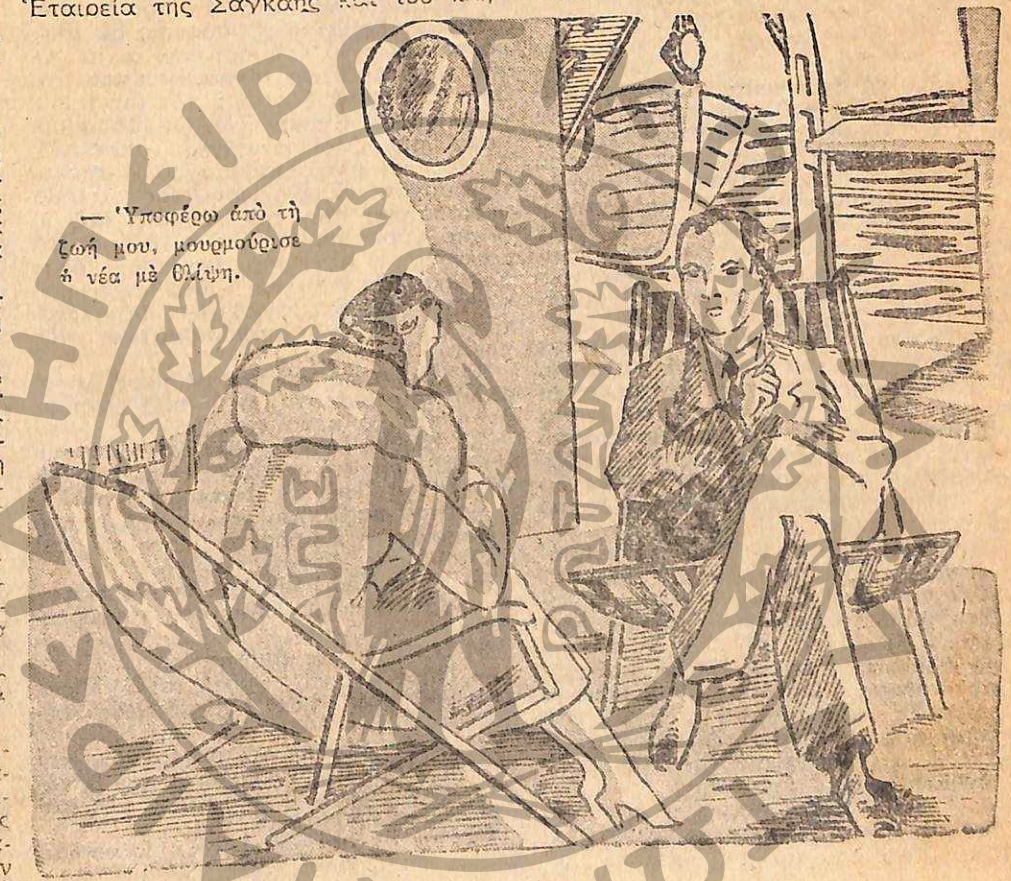
Ὁ Τσεμπάρτφ τὰ διηγόνταν ὅλα αὐτὰ σὺν Κλώντ — πού εἶχε καταφέρει νὰ γνωρίσῃ μαζί του καὶ ν' ἀνοίξῃ κουβέντα — ἀπλὰ, ἡρεμα, χωρὶς πίκρα καὶ μνησικακία γιὰ τὴν περασμένη δυστυχία του. Πλάι του ἡ Ἰρέν τὸν ἀκούγε μὲ ὕφος ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο.

Ἡ στάσις τῆς ἔδειχνε πὼς δέν θυμόταν κἂν τὶς ἀτυχες μέρες τῆς ζωῆς της.

Ὡστόσο τὴν ἴδια κιόλας βραδυὰ τῆς γνωριμίας της μὲ τὸν Κλώντ, ἡ νέα κοπέλλα ἄφησε ὅλη τὴν φαινομενικὴ ψυχρότητα της καὶ τοῦ φανέρωσε ὅλη τὴν πονεμένη κι' εὐαίσθητη ψυχὴ της. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄψος τοῦ φεγγαριοῦ τὸ γλωσσὸ πρόσωπο φαίνονταν ἀκόμα γλωσσότερο, καὶ τὰ γαλανὰ μάτια ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς ἀντηχοῦσε γεμάτη ἀπογοήτευση καὶ πίκρα.

— Ὑποφέρετε;... εἶπε ὁ νέος γεμάτος συγκίνηση. Ἀλλὰ γιατί; Εἶστε τόσο νέα... τόσο ὁμορφὴ... τόσο γοητευτικὴ... Τί ἔχετε;

— Ὑποφέρω ἀπ' τὴ ζωὴ μου... ἀπὸ τὰς πλοῦστατα, μουρμούρισε ἡ νέα μὲ θλίψη, νά... Εἶμαι νέα... κι' ὁμορφὴ... μὰ τί σημασία ἔχουν αὐτά; Εἶμαι ἀποφασισμένη ν' ἀφιερῶ τὴν νεότη-

— Ὑποφέρω ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, μουρμούρισε ἡ νέα μὲ θλίψη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ουίνθωρπ Γώλτον, διηύθυνε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια πολεμικών όπλων της Αμερικής. Απλό και πρωτόγονο δολοφονικό, επί των ημερών του ιδρυτού του, Έντ Γώλτον το εργοστάσιο είχε γίνει χάρις εις την δραστηριότητα και την ιδιοφυΐα του Ουίνθωρπ Γώλτον ένα άπειρο συγκρότημα κτιρίων, πάνω από το οποίο σε κάποια απόσταση και πάνω σ' ένα ύψωμα, δέσποζε η κατοικία του εργοστασιάρχη, ένας αληθινός πύργος μεσαιωνικός, στον οποίο έμενε αυτός με την κόρη του Νόρα τον χημικό του Τζόν. Ο κ. Γώλτον είχε και κάτι στενούς συγγενείς, τον Έρζα, την Νοεμή και τον Χάινες, οι οποίοι ενδιαφέροντο επίσης για τις εργασίες του. Εκείνη την ημέρα, ο Γώλτον είχε καλέσει εντάκτους τους συγγενείς του στον πύργο για να τους ανακαινώσει κάτι το σπουδαίο. Επρόκειτο για την διατήρησή του στην διεύθυνση του εργοστασίου. Την ίδια μέρα, ένα μυστηριώδες χέρι αφήνει ένα απειλητικό γράμμα στο χώλο του πύργου, με το οποίο ειδοποιείται ο δολοφονήσαντος ότι έπρεπε να σκεφθεί και να αφήσει την διεύθυνση του εργοστασίου σ' εκείνον στον οποίο δικαιωματικώς ανήκε άλλως ήταν χαμένος.

Ο κ. Γώλτον ταρασσεται αλλά δεν θέλει και να φανερωθεί. Βεβαιώνεται πρώτα ότι το μυστικό πέρασμα που οδηγούσε από το γραφείο του στην αυλή του κτιρίου ήταν εν τάξει και κατόπι πηγαίνει να βρει τον χημικό Γκράχαμ για να του ζητήσει την γνώμη του. Συμφορούν να τοποθετηθεί φρουρά από ανθρώπους του εργοστασίου ολόγυρα στον πύργο με την εντολή να συλλάβει τον πρώτο ύποπτο που θα έβλεπε να βγαίνει από τον πύργο, και ο κ. Γώλτον κατεβαίνει στην αίθουσα όπου ήδη τον περιμέναν οι συγγενείς του για το οικογενειακό συμβούλιο. Ο Γώλτον αφού τοις μιλά για το απειλητικό γράμμα που είχε λάβει, τους ανακοινώνει κατόπι την απόφασή του να αφήσει διάδοχο στις εργασίες του την Νόρα αλλά υπό τον όρον να παντρευθεί έναν Γώλτον κι' αυτός θα είναι ο Χάινες.

Η νέα, όμως, απορροφεί τον γάμο αυτό και σκεπάζεται απότομα και φεύγει. Την ίδια νύχτα, το μυστηριώδες χέρι που είχε αφήσει το απειλητικό γράμμα, σκοτώνει μ' ένα σιλήττο τον

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

δολοφονήσαν μέσα στο γραφείο του. Ο δολοφόνος έφυγε κατόπι από τον ίδιο δρόμο από το μυστικό δηλ. πέρασμα που είχε φτιάσει ο τραπέζίτης για τον εαυτό του. Την ίδια νύχτα, γίνεται απόπειρα απαγωγής της Νόρας. Ο Γκράχαμ αντιλαμβάνεται την απαγωγή και τρέχει πίσω από την μοτοσυκλέτα ή όποια έφερε την Νόρα προς το εργοστάσιο. Ο Γκράχαμ κατορθώνει την τελευταία ακριβώς στιγμή, να αποσπάσει την Νόρα από τα νύχια του θανάτου. Την ίδια όμως νύχτα, ο άπαγωγός της αποπειράται να την σκοτώσει πυροβολώντας την έξω από το παράθυρο. Αλλά και πάλι ο Γκράχαμ αντιλαμβάνεται και προλαμβάνει να τον σκοτώσει αυτός. Προτού ξεφυγήσει ο κακούργος ερωτάται από τους αστυνομικούς να πη ποιος τον έβαλε να τα κάνει όλα αυτά. Ο δολοφόνος υποδεικνύει τον Γκράχαμ. Αυτός, έβλεπε από την στιγμή εκείνη να ξεσκέπασε τον πραγματικό ένοχο. Έν συνενοήσει με την Νόρα, του στήνει μέσα στο γραφείο του μια αυτόματη φωτογραφική μηχανή ή όποια φωτογραφίζει τον κακούργο την ώρα που έρχεται να διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο. Η Νόρα, είχε πάρει το κλισέ και προσπαθούσε να το εμφανίσει στον σκοτεινό θάλαμο του χημικού, όταν ξαφνικά δέχεται την επίθεση του αγνώστου με την κοινοβία, ή όποιος, αφού σκότωσε τον νιτέντιβ Έρρικ ήλθε να σκοτώσει και την νέα. Γίνεται μια μικρή πάλη, η Νόρα ξεφεύγει αλλά το πολύτιμο κλισέ σπάει. Έν τω μεταξύ, η Νοεμή και η Έρζα προσπαθούν με κάθε τρόπο να δυσφημήσουν τον χημικό στα μάτια της Νόρας και καταστρώνουν ένα σατανικό σχέδιο, με το οποίο πείθουν τη Νόρα, ότι ο άνθρωπος που αγαπούσε ήταν ένας κοινός γυναικάς. Η Νόρα νοιώθει ότι κάτι γυρομίζεται μέσα της. Όλα μεταβάλλονται ξαφνικά σε στάχτη.

60N

Πήρε το γουναρικό και το έσφιξε στα χέρια της, σαν να θέλε να το ξεσχίσει και με φωνή, που παρ' όλη την προσπάθειά της έτρεμε,

— Κύριε Γκράχαμ, σε ποιόν ανήκει αυτό εδώ;
— Έφθανε ένα μονάχα όνομα να αναφέρει ο Γκράχαμ, για να εξηγηθούν τα πάντα, για να καθορισθεί η Νόρα, για να αποδειχθεί ή άθωότητά της. 'Αλλ' είχε δώσει τον λόγο του στην Νοεμή να μην την προδώσει.

Η παγίδα ήταν πολύ πιο σατανική από ό,τι την είχε φανταστεί.

— Έσφιξε τις γροθιές του, με λύσσα, και σώπασε καταβιάζοντας το κεφάλι. Αυτό εσήμαινε ομολογία ένοχης.

— Δεν απαντάτε; ρώτησε η Νόρα. Τι να πητε που δεν έχετε πώς να δικαιολογηθείτε!... Αυτοδυνάμει, πάντως, για την έμπιστοσύνη που σας έδειχνα ως τώρα.

Και άνορθωνοντας υπερήφανα το ανώστημά της, πρόσθεσε σε τόνο σκληρό:

— Τελείωσαν πιά όλα μεταξύ μας! Χάσατε την έμπιστοσύνη μου, δεν μπορώ να σας θεωρώ φίλο μου στο εξής!

Ο θείος Έρζα έκανε ένα σχήμα προς την Νόρα με ύφος προστατευτικό και λυπημένο:

— Έλα ανηψούλα μου, πάμε, είσαι αρκετά ταραγμένη...

Η Νόρα δεν κινήθηκε. Κύτταζε ατενώς τον νέο. Περιέμενε μια λέξη διαμαρτυρίας, μια δικαιολογία, μια εξήγηση και την ελάχιστη...

Τίποτε όμως... Ο χημικός έμενε πάντα άπαθής.

— Έξαδέλφη μου, έκανε τότε έπεμ-βαίνοντας ο Χάινες, πρέπει να πηγαίνωμε. Θ' άργήσουμε στο ύπουργείο...

Η Νόρα δεν είπε τίποτε. Αφέθηκε να την παρσούρουν έξω από το σαλόνι. Ο Χάρβεϊ δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για να τους συγκρατήσει.

Και όταν έφυγαν, διευθύνθηκε προς την θύρα του εργαστηρίου του την άνοιξε και είπε:

— Δεσποινίς, μπορείτε τώρα να πηγαίνετε... Ό,τι σχεδιάσατε έγινε. Βεβαιωθείκατε, έξ άλλου, φαντάζομαι, ότι ο Χάρβεϊ Γκράχαμ ξέρει να κρατά τον λόγο του: δεν σας φανέρωσα. Πηγαίνετε, δεσποινίς....

ΣΤ'.

ΝΕΕΣ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΕΣ

Η επιστροφή στον πύργο μετά το διάβημα στο ύπουργείο των Στρατιωτικών υπήρξε πένθιμη και άνιαρη. Κανείς δεν μιλούσε και ο καθένας έβασανίζετο με τις δικές του σκέψεις.

Από όλους πιο ίκανοποιημένος φαινόταν ο Χάινες. Αγνοώντας την μηχανορραφία της Νοεμής και του Έρζα, ήταν πια βέβαιος, ότι είχε απαλλαγεί πια από τον Χάρβεϊ, και ότι ο δρόμος ήταν ανοιχτός μπροστά του για την πραγματοποίηση του όνειρό του.

Η Νόρα, κατά την γνώμη του, δεν θάχε πια κανένα λόγο να άρνηθι να γίνει γυναίκα του.

Ο Έρζα από τάλλο μέρος, σκεφτόταν πως η Νοεμή ήταν πολύ δυνατότερη παρ' ό,τι την φανταζότανε. Πόση πανουργία, αλήθεια, μέσα σ' ένα γυναικείο μυαλό! Μόνη της είχε σκεφθεί το κόλπο εκείνο, θύμα του οποίου είχε πέσει ο άτυχος Χάρβεϊ. Του είχε προσφέρει, έτσι, μια ανυπολογιστόν αξία υπηρεσία και ήταν αποφασισμένος να την χρησιμοποίησι στο εξής συστηματικά ως όργανό του, ως την στιγμή που μη έχοντας πια την ανάγκη της, θα διέλυε την έταιρία προς αποκλειστικό του όφελος.

Αλλά και η Νοεμή στον πύργο τις ίδιες σκέψεις έκανε εκείνη την ώρα. Κι' αυτή ήταν αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει την απλόικότητα του θείου της για να πραγματοποιήσει τους σκοπούς της. Έπειτα θά τον καθιστούσε κι' αυτόν ύποπτον, όπως τον Γκράχαμ, στα μάτια της εξαδέλφης της Νόρας και έτσι θάμενε το πεδίο ελεύθερο μπροστά της με μόνο αντίπαλο την Νόρα, που

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

μπορούσε, όμως, να γίνει και συνεργάτης της στο τέλος.

Σε λίγο το αυτοκίνητο σταματούσε μπρος στην εσωτερική είσοδο του Πύργου. Το πρώτο πρόσωπο που συνήντησαν μόλις κατέβηκαν από το αυτοκίνητο, ήταν η Νοεμή.

Η Νόρα, χαρούμενη έτρεξε κοντά της:

— Πόσο χαίρομαι, Νοεμή, της είπε, που σε βλέπω καλά!...

— Σ' ευχαριστώ Νόρα, έκανε η Νοεμή μ' ένα χαμόγελο γεμάτο καλοσύνη. Δεν ήταν όμως τίποτε το σοβαρό. Μια μικρή αδιαθεσία ή όποια μου πέρασε... Και στρεφόμενη προς τον Χάινες:

— Τι κάμνεις στο ύπουργείο; Μείναιτε σύμφωνα!

— Καθ' όλην την γραμμήν, αγαπητή μου εξαδέλφη, απήντησε ο Χάινες.... Διευθύνθηκαν στο μεγάλο σαλόνι του Ισογείου.

Η Νόρα και ο εξαδέλφος της βάδιζαν μπροστά. Ο Έρζα είχε μείνει πίσω και πήγαινε μαζί με την Νοεμή.

— Λοιπόν; του ψιθύρισε αυτή.

— Όλα πήγαν θαυμάσια, της απήντησε σιγανά ο θείος Έρζα, ενώ ένα μειδίαμα ίκανοποίησε φώτιζε το πρόσωπό του.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, να, η Νόρα δήλωσε ορθά κοφτά του κυρίου αυτού Γκράχαμ, πως δεν θέλει πια να τον ξέρει!

— Αλήθεια;

— Αιέ, τί; ψέμματα;

— Μπράβο θεέ μου!

— Μπράβο, όμως, η ρενάρ, παρετήρησε ο θείος Έρζα. Αν την δη καμιά φορά η Νόρα θα καταλάβει και τότε....

— Για τόσο κοινή με παίρνει θεέ μου, έκανε η Νοεμή μ' ένα πνιγμένο γέλιο. Την πέτοξα έμπροσθέντας σ' ένα χωράφι και έτσι ήσυχασα.

— Κρίμα στο όμορφο γουναρικό. Πάντως, τώρα που πετύχαμε το πρώτο μέρος του σχεδίου μου, θάθελα μια διεβεβαίωση εκ μέρους σου....

— Ό,τι θέλετε, θεέ μου....

— Όχι άπιστιες, στο μέλλον αϊ;

— Τι λένε θεέ μου!... διεμαρτυρήθη η Νοεμή....

— Πάντα μαζί, λοιπόν!

— Ός το τέλος!

Έξ άλλου, ο Χάινες, έπωφελήθηκε από την σύγχυση και την απογοήτευση στην όποια βρισκόταν η Νόρα, για να επανέλθει επί του προσφιλούς θέματος. Όπως είπαμε, είχε την αντίληψη ότι το πεδίο ήταν πια ελεύθερο μπροστά του. Και διαμείφθηκε τότε ο εξής διάλογος μεταξύ των δύο εξαδέλφων:

— Αγαπητή μου εξαδέλφη, άρχισε ο Χάινες, δεν μπορώ παρά να σε συγχαρώ με την καρδιά μου που αππλάνησες πια από την έπιρροή αυτού του επικινδύνου έσο και όληνηρο τύπου, που ήταν ο Γκράχαμ....

— Η κόρη του Ουίνθωρπ Γώλτον δεν υπέκυψε ποτέ σε καμιά έπιρροή, έκανε υπερήφανα η Νόρα.

— Δηλαδή, ήθελα να πω από τας ένολήσεις του, διώρθωσε ο Χάινες.

Η νέα δεν απήντησε.

— Και σκεπάζομαι, πιά, που τόσο άπότε δεν σε δεσμεύει τίποτε, ούτε ή πα-

ραμική έκτίμησις προς τον άνθρωπον αυτόν, θά αναθεωρήσης την απόφασή σου, ως προς το ζήτημα της διευθύνσεως του εργοστασίου και τέλος πάντων του γάμου μας....

— Τι έπιμονος άνθρωπος που είσθε καυμένη μου εξαδέλφη! Έκανε ειρωνικά η Νόρα. Αλλά τόσο επιπολαία, λοιπόν, με φαντάζεσθε ώστε να αλλάζω κάθε τόσο ιδέες και αποφάσεις;

— Μά, Νόρα....

— Έξαδέλφη Χάινες! Απαξ δια παντός! Δεν σκοπεύω να παντρευτώ! Τελείωσε!

— Βέβαια, πως να ξεγάσης εύκολα τον χημικό σου! Έκανε μ' ένα πικρόχολο χαμόγελο ο Χάινες.

Η Νόρα όμως, θύμωσε για καλά αυτή τη φορά. Στάθηκε απότομα κατακόκη στην στο μέσον του σαλονιού και φώνησε χτυπώντας το τακούνι της στο παρκέτο:

— Χάινες! φτάνει πια έως εδώ! Δεν έννοω στο εξής την παραμικρή κουβέντα για το ζήτημα αυτό. Και όσο για τς Γκράχαμ και τας αισθήματά μου ν' αυτόν, αυτό είναι υπόθεσις που άφορά αποκλειστικώς έμένα και κανέναν άλλον!

Και αφήνοντας τον Χάινες άναυδο, πέταξε το καπέλλο της και τας γάντια της σ' ένα κάθισμα και ρίχτηκε απόκαμμένη από όλες τις συγκινήσεις της ημέρας, σε μια σιζ' λόγκ.

Οι άλλοι δύο κύτταξαν έκπληκτοι αλλά και ευχαριστημένοι.

Σε λίγο πρώτη η Νοεμή πλησίασε την Νόρα. Κάθισε δίπλα της και χαϊδεύοντας της τα χρυσά μαλλιά, της είπε:

— Καυμένη μου Νόρα, πόσο ταραχθήκες... Είναι η δεύτερη σύγχυση που παίρνεις σήμερα το πρωί. Μά τι θέλει, τέλος πάντων αυτός ο Χάινες;

— Του μπήκε στο μυαλό να με παντρευτεί. Αυτό είναι όλο. Κι' αφού ξέρει ότι δεν το θέλω διόλου αυτό, εξακολουθεί να έπιμένει!... Μά την αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω τί είδους άδερική

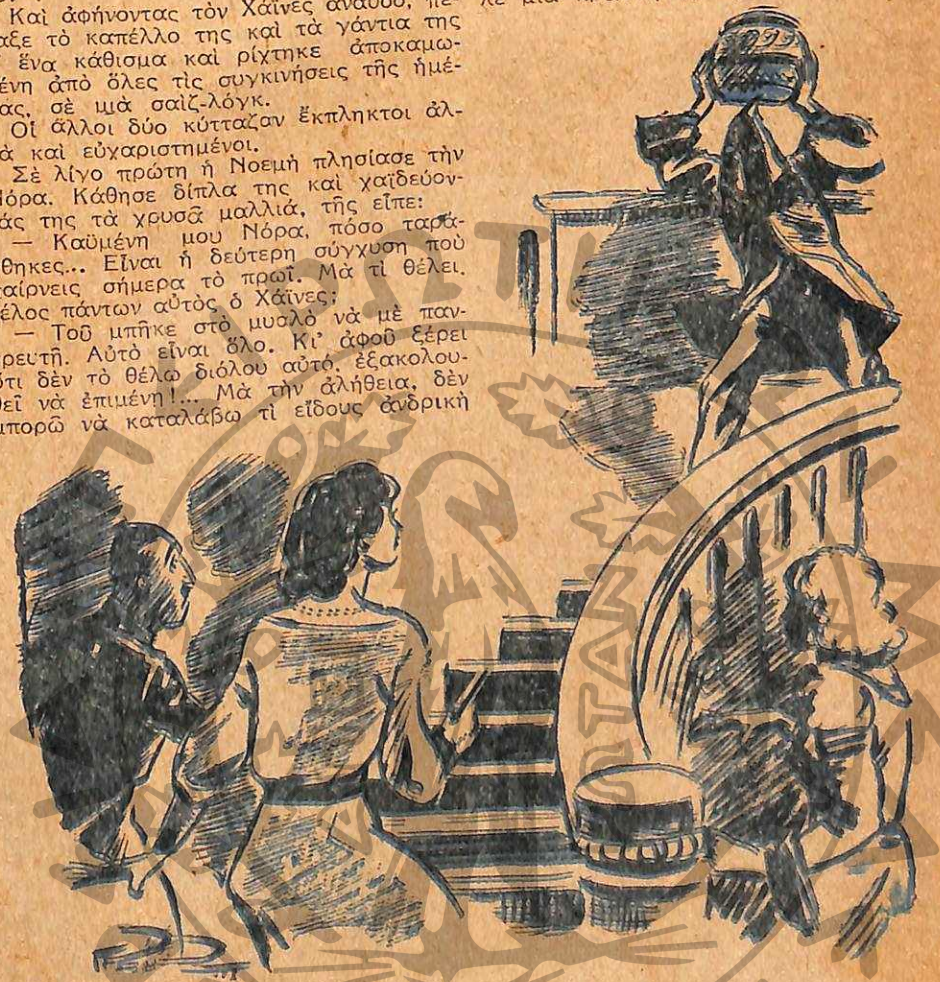
άξιοπρέπεια έχει αυτός άνθρωπος!... Η ευκαιρία ήταν μοναδική για την Νοεμή, να καταφέρει μερικά έντεχνα χτυπήματα κατά της αντιπάλου της.

— Πόσο σε καταλαβαίνω, εξαδέλφου μου! της απήντησε. Δεν έχει τίποτε που να το δειν το δικαίωμα να αποβλέπη στο χέρι σου.... Είναι έγωιστής, βάνουρος... Νάταν τουλάχιστον έξυπνος; 'Αλλ, ούτε κι' αυτό. Ένα πνεύμα κοινότατο. Τι σε βιάζει να παντρευτείς, άλλως τε; Μπορείς πολύ ώρα να διευθύνης το εργοστάσιο μόνη σου... 'Αν δέ το βάρος αυτό σου φανή καμιά φορά μεγάλο, δεν έχεις παρά να ζητήσεις την συνδρομή ανθρώπου άφωσιωμένου και άσφαλου!...

Η Νόρα, όμως, δεν έδειξε ότι είχε καταλάβει τον υπαινιγμό και σηκώθηκε με ύφος κουρασμένο:

— Πάμε να φύγουμε, είπε. Θά γυρίση και θά θελήση ίσως πάλι να μου φορτωθή. 'Ας πάμε επάνω, αν θέλεις. Θά σου διηγηθώ τι συνέβη στο σπίτι του Χάρβεϊ....

Και οι δύο νέες άφηκαν το σαλόνι και ανέβηκαν επάνω. Την ώρα, όμως, που η Νόρα άνοιγε την πόρτα του ιδιαίτέρου γραφείου του πατέρα της, έβγαλε μια κραυγή φρίκης και έμεινε σαν

“Άρπαξε ένα πελώριο βάλο και το πέταξε εναντίον της Νόρας.”

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΛΟ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Μιά γυναίκα όνειρο...

Διήγημα της Μαρί Φλωμπέρ

αυτό συνέβη την περασμένη πρωτοχρονιά στην έσση είναι από τις νόστιμες ιστορίες που μου διηγείται κάπου-κάπου στο καφενείο, ο φίλος μου ο Κολιμπάρ.

Ο κ. Κραμουαζί ο πλούσιος εισοδηματίας που καταγίνεται τώρα με άρρωστους εργαζομένους για να σκοτώσει την ώρα του, όπως συνηθίζει να λέγει, είχε μια όμορφη βίλλα στην έσση κοντά στα άγροκτημάτα του, που απέχουν κάπου μια ώρα από εκεί...

Στην βίλλα του αυτή ζούσε χειμώνα καλοκαιρι χρόνια τώρα, μαζί με την γυναίκα του, την αξιόλογη Κα Εύλαλια Κραμουαζί, μη σκοπιζόμενος ούτε για την τύχη της Κοινωνίας των Εθνών, ούτε για το οικονομικών μέλλον της ανθρωπότητας.

Τακτικά ο κ. Κραμουαζί, καθάριζε το έργο του και πήγαινε να παρακολουθήσει τις εργασίες στα κτήματά του, συνέβαινε δε συχνά να μείνει εκεί και δύο και τρεις μέρες, αν η ανάγκη το καλούσε, αφήνοντας μόνη την Κα Εύλαλια.

Ίδου τώρα πως συνέβησαν τα πράγματα την περασμένη Πρωτοχρονιά:

απάντησε η Κα Μερούλο. Πρώτα-πρώτα ο κύριος δεν είναι εδώ είναι στ' άλλα τα κτήματα, κι' έπειτα δεν μπορώ να σε δεχθώ, ολομόναχη όπως είμαι, απόψε. Τι θα πη ο κόσμος, αν με δει να φιλοξενώ ένα παλληκάρι!... Όσοι, αυτό δεν γίνεται.

— Τι γίνεται λοιπόν τότε κυρά Μερούλο; — Να γυρίσεις πίσω!... Και του έλεισε κατόπινα την πόρτα!...

Ο Παπουλό όμως δεν είχε καμιά διάθεση να γυρίσει πίσω. Τό σπιτί της Κας Μερούλο είχε ένα μικρό πατάρι πάνω από την κουζίνα, μ' ένα παράθυρο χωρίς τζάμια. Ο Παπουλό, το ήξερε αυτό, πηγαίνει λοιπόν και σκαρφαλώνει εκεί πάνω, με την απόφαση να περάσει την νύκτα του πρώτου

Βρήκε μέσα μια ροδοψημένη κόττα...

Ήταν παραμονή του Νέου Έτους, όταν φθάνει λαχανιασμένος από το κτήμα ένας χωρικός και λέγει ότι έπιασε φωτιά σε έναν άγρονα.

Ο κ. Κραμουαζί δεν χάνει καιρό, καθάριζε το έργο του και τρέχει στο κτήμα. Η πυρκαϊά βέβαια έσβυσε ύστερ' από τις υπεράνθρωπες προσπάθειες των ανθρώπων του κ. Κραμουαζί και του ιδίου φυσικά, που άνετασμένος σ' ένα κάρο δεν έπαινε να τους ένθαρρύνει και να φωνάζει διαρκώς «έμπρός παιδιά! Θάρρος παιδιά!». Έν τούτοις ο κ. Κραμουαζί έγινε ανάγκη να μείνει εκείνο το βράδυ στα κτήματα και να κάνει Πρωτοχρονιά με την οικονομία ενός μικρού σπιτιού που είχε εκεί, για τις έκτακτες περιστάσεις, όπως π. χ. αυτή, την καλή Κερά Μερούλο.

Η κυρά Μερούλο όμως δεν περίμενε διόλου εκείνο το βράδυ τον κύριό της, και γι' αυτό, είχε καλέσει μια γειτόνισσά της να περάσουν μαζί την Καλή βραδιά.

Έν τώ μεταξύ η Κυρία Κραμουαζί βλέποντας πως άργούσε ο σύζυγός της πήρε την απόφαση ότι θάμενε εκείνο το βράδυ στα κτήματα. Όπως όμως ο κ. Κραμουαζί είχε φύγει βιαστικά, δεν είχε πάρει μαζί του το πορτοφόρι του, και η στοργική γυναίκα, σκέφθηκε να του το στείλει. Φωνάζει λοιπόν, ένα μικρό ύπρηττω που είχε, τον Παπουλό και του λέγει να πάει το πορτοφόρι στον κυρίό του και να μείνει εκείνο το βράδυ στην Κεράς Μερούλο.

Ο Παπουλό παύει το παιχνίδι και τρέχει στα πόδια. Είχε άργισι πια να νυχτώνη όταν έφτασε στην Κας Μερούλο. Αυτή απάντησε σαν τον είδε.

— Τι γυρεύεις εδώ; — Έχω αυτό το παιχνίδι για τον κύριό σου και μια διαταγή απ' την κυρία σου να με φιλοξενήσης απόψε εδώ!

— Δεν είσαι καλά παλληκάρι μου! του

ρουλό, μόνο που δεν προφθάνω να επιστρέψω στο σπίτι. Τι έχεις λοιπόν να φέρεις τώρα, γιατί πεθαίνω της πείνας!

— Η άλλη κόμπιασε.

— Τι νύχω άφεντικό, που δεν σε περιμενα!...

Τέτοια βραδιά απόψε! Λίγα φασόλια από χτές και λίγο λαδί!...

— Να πάω ή όχι; Μ' αυτά θα κάνουμε Πρωτοχρονιά;

Ο Παπουλό που τ' άκουγε αυτά πήγε να σκάσει από το κακό του.

— Α! την γρηά κακαίξα, γούλλισε! Τα κρύβει λοιπόν για να τα φάει μόνη της μαζί με την άλλη! Στάσου να ιδής τώρα! Και κολώνοντας το στόμα του στη χαρά, έκανε χοντραίνοντας την φωνή του.

— Κε Κραμουαζί! Κε Κραμουαζί!...

Σας μιλάει αυτή την στιγμή ο προφήτης Ησαΐας από τον ουρανό και σας λέγει τα εξής: Δεν υπάρχει λόγος να περάσετε απόψε με θρωμοφασόλια και λαδί, μέσα σ' εκείνο το ντουλάπι ο Θεός σας στέλλει, ότι χρειάζεται για να περάσετε μια καλή Πρωτοχρονιά. Μην ξεχνάτε όμως και τον αντιπρόσωπό μου, επί της γης, που θα τον βρήτε σε λίγο πίσω από την πόρτα του σπιτιού αυτού!...

Ο κ. Κραμουαζί, κύτταξε εκπληκτος προς το ταβάνι, ενώ το χρώμα της Κας Μερούλο δεν διέφερε από την σταχτιά ποδιά της, που φορούσε.

Η εκπλήξη του κ. Κραμουαζί έγινε ακόμη μεγαλύτερη, όταν ανοίγοντας το ντουλάπι βρήκε μέσα μια ροδοψημένη κόττα, τα κρασιά και τα μεζεδάκια που είχε ετοιμάσει η Κα Μερούλο.

Αυτή δεν ήξερε πως να δικαιολογηθί. Ο κ. Κραμουαζί όμως, δεν έχει ανάγκη να του εξηγήσουν για να καταλάβει. Είχε κιόλας δει την φιληνάδα της Κας Μερούλο χωμένη κάτω από το τραπέζι. Δεν είχε όμως τίποτε, παρά διατάζει την οικονόμο να στρώσει το τραπέζι και κατόπι λέγει.

— Άς πάμε τώρα να υποδεχτούμε και τον αντιπρόσωπο του προφήτη Ησαΐα!

Κατάπληκτος είδε σε λίγο αντίκρυ του τον Παπουλό...

— Τι γυρεύεις εδώ εδώ!... ρώτησε το παιδί.

— Μ' έστειλε η Κυρία για να σε φέρω αυτό το πορτοφόρι! έκανε με το πιο άθλιο ύφος ο Παπουλό...

Ο κ. Κραμουαζί, όμως, είχε καταλάβει. Χαμογέλασε και είπε:

— Έλα μέσα Παπουλό, και αφού ο κ. αντιπρόσωπος επί της γης του Προφήτη Ησαΐα δεν έχει φθάσει ακόμη, πάρε τη θέση του εδώ στο τραπέζι! θα φας φαντάζομαι της πείνας!...

— Ευχαριστώ κ. Κραμουαζί! έκανε ο μικρός.

Και σε λίγο, ο κ. Κραμουαζί και ο Παπουλό στρωμένοι στο Πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, ξεκινούσαν την κόττα, ενώ η Κα Μερούλο τούς υπηρετούσε πιστά και αφυσωμένα, όπως πάντα κι' ενώ η φιληνάδα της κόντευε να πάθει συγκοπή χωμένη πάντα κάτω από το τραπέζι!...

ΜΑΞΙΜ

6 γαίνοντας απ' το γραφείο του ο Σύλβιο ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος. Ο καιρός είχαν αλλάξει απότομα μέσα σε λίγες ώρες.

Τό μεσημέρι ξεκινώντας απ' το σπίτι του ο ουρανός έλαμπε καταγάλανος και γελαστός. και τώρα μούγγριζε ο βορρῆας παγωμένος, άγριος. Ο δρόμος ήταν σκοτεινός, κι' οι πιο άρπορημένοι διαβάτες έτρεχαν σχεδόν για να γλυτώσουν μια στιγμή πιο γρήγορα απ' την διαβολεμένη παγωνιά.

Ο Σύλβιο άρχισε να τρέχει κι' αυτός, βρίζοντας την «παληγοκαμήλα», το «γεροξεκούτη» τον προϊστάμενό του, που τον είχε άρπορησει με κάτι γράμματα. Σκεφτόταν την Έβελινα τη γυναίκα του που θα περίμενε μονάχη μπροστά στα παγωμένα πιάντα...

Κακομοίρα Έβελινα! μουρμούρισε. Δεν τῶχει δα και τίποτα, έτσι ζηλιάρα ποδνε, να μου σκαρώσει και μια σκηνούλα ζηλοτυπίας... Είπε όμως καλή και νοστιμούλα. Όχι βέβαια όμως... Δηλαδή όχι κι' άσχημη, αλλά τέλος πάντων, καλοκαωμένη, αν και όχι και πολύ κομψή!...

Την ίδια σχεδόν στιγμή απ' την άλλη άκρη του πεζοδρομίου, καμιά δεκαριά μέτρα πιο μπροστά του, ξερόβαλε μια λεπτή γυναίκα σιλουέττα. Η νέα περιπατούσε βιαστικά κι' αυτή και το τικ-τάκ του τακουνιού της άνηγαυσε σ' όλο το δρόμο. Ο νέος χωρίς να το θέλει άρχισε να την προσέχει περισσότερο και ξέχασε άμέσως την γυναικούλα του την Έβελινα.

Η γυναίκα ήταν εξαιρετικά κομψή, είχε μια σιλουέττα μεγαλόπρεπη μαζί και χαριτωμένη, γοητευτική υπέρβαση, υπέροχη με δυο λόγια. Φορούσε ένα θαυμάσιο γουνένιο πανωφόρι που της τύλιγε πλούσια το θαυμάσιο σώμα της. Στο κεφάλι της είχε μια μαύρη τόκα με φτερό και οι καλλιγραμμες γάμπες της ωρθώνονταν πάνω στα κομψά από δέρμα κροκοδείλου γοβάκια της.

Ο Σύλβιο δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της, γιατί η γυναίκα που προχωρούσε μπροστά του είχε το ίδιο γρήγορο βάδισμα. Θα μπορούσε να την προφθάσει μόνο αν... άρχιζε να τρέχει σαν να τον κυνηγούσαν, αλλά αυτό του φαινόταν τρομερά γελοίο, και αυτός κάθε άλλο παρά να γελοιοποιηθί βέβαια ήθελε σ' αυτό το θαυμάσιο πλάσμα. Γιατί ήταν σίγουρος πως ήταν το ίδιο θαυμάσιο και το πρόσωπό της όπως το σώμα της.

Χωρίς να το καταλαβαίνει ο Σύλβιο κυττάζοντας την με θαυμασμό άρχισε να κάνει ένα σωρό κουτές και παράξενες σκέψεις γι' αυτή τη γυναίκα. Τι να γύρευε άραγε αυτό το υπέρογο πλάσμα έξω τέτοια ώρα και μ' αυτόν τον καιρό;

— Ένενηντα τὰ εκατό, μουρμούρισε ο Σύλβιο, θα γυρίζω απ' τον έραστή της. Εύτυχισμένος άνθρωπος!... άναστενάξε μελαγχολικά κι' άρχισε να μακαρίζη τον... άγνωστο κατακτητή της γυναίκας εκείνης. Μπορεί και σφίγει στην άγκαλιά του αυτήν την υπέ-

ροχη ύπαρξη... Γονατίζει μπροστά σ'αυτά τα χυτά ποδαράκια, φιλά τα κρινένια της δάχτυλα... Άκουμπά το κεφάλι του στο στήθος της. Κι' αυτή του χαϊδεύει τα μαλλιά...

Κύτταξε τη γυναίκα σαν υπνωτισμένος, κι' άνάσαινε με δύναμι τον άέρα προσπαθώντας να ρουφήξει το εξαίσιο άρωμα που άφινε στο διάβα της.

Κατά σατανική σύμπτωση η νέα γυναίκα έπαιρνε το ίδιο δρόμο που έπαιρνε κι' ο Σύλβιο κάθε φορά για το σπίτι του.

— Νῶται τάχα γειτόνισσά μου μήπως; άναλογίσθηκε. Κουταμάρες που λέω ξανασκέφθηκε άμέσως χαμογελώντας με όϊκτο για τον έαυτό του... Και τί δουλειά έχει στη παληγογειτονιά μου αυτή η γυναίκα μ' ένα παλτό που κοστίζει τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες φράγκα! Με τέτοια γυναίκα θα μπορούσε κανείς να κερδίσει το σύμπαν!...

Ξαφνικά η γυναίκα κοκτοστάθηκε διασταχτικά. Ξετρελλαμένος σχεδόν ο Σύλβιο έκανε να όρμηση κοντά της. Πάνω όμως στη βιάση του έπεσε επάνω σ' έναν διαβάτη που ξερόβαλε ξαφνικά μπροστά του από ένα στενό. Ο διαβάτης άρχισε να μουρμουρίζει με θυμό κι' ο Σύλβιο στάθηκε λίγο ντροπιασμένος κι' άνήσυχος. Την ίδια στιγμή η γυναίκα φώναξε ένα ταξί που περνούσε απ' την άλλη άκρη του δρόμου. Ο σωφέρ στάθηκε κι' η γυναίκα με το γουνένιο παλτό χώθηκε βιαστικά μέσα δίνοντας με σιγανή φωνή μια διεύθυνση. Ο Σύλβιο άναστενάξε μ' άπελπισία.

Μά ήταν πολύ άργα

— Άραγες πολύ! γκρίνιασε η Έβελινα στον άνδρα της με παραπονοιακό ύφος μόλις τον είδε. Κι' εγώ που φοβόμουν αμην έρθης πρωτίτερα και για να μην άργήσω πήρα ταξί!...

— Πήρες ταξί; έκανε ο Σύλβιο αδιάφορα κι' άφηρημένα.

— Ναί. Ήταν άργα κι' έκανε κι' ενα κρύο διαβόλεμένο! Φαντάσου που το μεσημέρι — που να μαντέπω πως θ' άλλαζε έτσι απότομα ο καιρός! — βγήκα από δω με το ψιλό λαϊνάξ φόρεμά μου... Άλλά, τι έχεις, Σύλβιο, φαίνεται κουρασμένος!... ρώτησε ξαφνικά η νεαρά γυναίκα. Μήπως κρύωσες;

— Όχι! μουρμούρισε αυτός, προσπαθώντας ν' άποσπάση το νοῦ του απ' την ώραία άγνοστη. Έσύ όμως, άγάπη μου, θα ξύλιασες απ' την παγωνιά με το μπλε μαρλιν λαϊνάξ σου...

— Μπα! Καθόλου! απάντησε αυτή ξέγνοιαστα. Η Ζερμαίν, ξέρεις, γύρισε απ' τη Ρουμανία προχτές, και τ' απόγευμα που πήγα να την δω μου δάνεισε το γουνένιο παλτό της και για να μαι άσσορτί μου έδωσε ένα ζευγάρι γοβάκια από κροκόδειλο. Άγ! Ένα παλτό θαύμα άγάπη μου! Και μου πάει τρέλλα, ξέρεις. Η Ζερμαίν μουπε πως πρώτη φορά μ' έβλεπε τόσο όμορφη, τόσο κομψή. Έμοιαζα μέ... πριγκηπέσσα! Θα το φορέσω άμα φάμε να με δης κι' εσύ. Είπε υπέρογο! Και ξέρεις δεν κοστίζει και πολλά... Είπε ίσως τσιόν μ' άποψε να καταλάβω πως αν έβλεπα να τ' άγοράσω από κείνη θα μ' έδινε σε τιμή έξευτελιστική...

MARI FLOMBERT

ΠΑΛΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ο παλιός θαλασσοδουκός παρακολουθεί μια επιθεώρηση

1938

'Ο Καζαμίας

Ιανουάριος

Ο Άγιος Βασίλειος έρχεται φορτωμένος, δώρα μοιράζων άφειδώς επί ελάτου κλώνοι και έτσι μένει ο καθείς κατευχαριστημένος και λέει «και του χρόνου».

Είναι δέ χρήσιμα πολύ τα δώρα του Άγιου και έχουν όλα την μορφήν του δώρου του παγίου.

Λαμβάνει ο Κυριακός, ένα γκραν-πρι αλόγων για να κερδίση, βέβαια, και όχι για να χάση, και ο Μελάς έντός... ταψιού τόν Π. Παλαιο-λόγον

για να τόν «φάη» τελικώς κι' έτσι να ησυχάση! Διά τας Μούσας δίδεται... έπιτυμβία πλάκα εις ήν θα αναγράφεται πώς «έκατσαν στ' αυγά τους»

και στο Ταμείον Πληρωμών μία μεγάλη φάκα που να μην πιάνη ποντικούς, αλλά μονάχα... γάτους!

Στο μουσικό μας θέατρον δίδεται μία γάμπα ώραία και καλλίγραμμος που το κοινόν να λάμπα

και εις τόν Δόξαν Άγγελον δωρίζεται μία κόπτη

να την ανάβη «στρέφοντας, άπλως, τόν διακόπτη»!

Ο Άγιος Βασίλειος δίνει και άλλα δώρα που δεν τα αναφέρουμεν, όμως ένταυθα τώρα, διότι είναι άπειρα, κι' έδω υπάρχει όρος, νάν' σεβαστός ο Άγιος, μά κι' αυτός ό...χώ-ρος!

Τα γεγονότα του μηνός αυτού θάνα σπουδαία. Θά πέσουν αερόλιθοι κάτω στην Ιουδαία κι' έν τάχει θα άποδειχθή, ως λέγουν μερικοί, ότι θα είναι... έλληνες ακαδημαϊκοί.

Θά γίνη άσπρη ξαφνικά ή Μπαϊκερ Ζαζεφίνα. Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλον

μηνά

Φεβρουάριος

Γίνονται νέαι έκλογαι εις την Ακαδημίαν για έδραν μόνο μίαν και, κατά λάθος βέβαια, μά πανηνυρικώς

έκλέγεται ως νέος μας ακαδημαϊκός διά βοής και κλήρου

ένας εισπράκτωρ της γραμμής «Ακαδημίας και Φαλήρου»

Κατόπιν τούτου δίδεται στους «άθα τους» τάλληροι

διά να πάρουνε το τράμ και να... πν γούν στο Φάληρον!

Και άλλο ένα γεγονός σπαρακτικόν άκόμη:

Ανακαλύπτεται έδω του Άβεσσαλώμ ή κόμη

εύρισκομένη ύψηλά εις την σοφήν την κεφαλήν του Σπύρου του Μελά!

Λόγω πολλών μεταφορών αυξάνει τώ διόδιον και γενικώς οι ναύλοι,

κι' άρχίζει, όπως πάντοτε, κι' έφέτος το Τριώ-μα μόνον εις τό... τάβλι!

Έργα κατασκευάζονται εις το Τάμ-Τούμ μεγάλα.

Ο Μουσολίνι κι' ο Νεγκούς γίνονται... μέλι-γάλα.

Άλλάζει θέσιν ο Βορράς ήδη μετά του Νότου. Ο Γάτος «άγει έορτήν» έφέτος του... Άσώτου!

Αυτοκτονούν δυό... πυρετοί μ' ελάχιστα κινίνα. Τών Ισπανών ο πόλεμος λήγει τόν άλλο μηνά.

Μάρτιος

Έχει ο Μάρτιος ο μην φήμην «παλουκοκά-φτου»,

και κρυό κάνει φοβερό ίδίως δε το βράδυ. Μύνησις υποβάλλεται υπό Μακκίου Πλαύτου κατά του... συνεταίρου του Δημήτρη Φωτιάδη,

διότι ο «συνέταιρος» χωρίς να πάρη άδειαν — όπως καθείς όφείλει —

κατέστρεψε τας «Μέναιχμους» και με πολλήν αυθάδειαν

τόν έκανε ρεζίλι!

Είς Παρισίους γίνεται συνέδριον των νέων και άποστέλλεται εκεί όμάς έξ Αθηναίων, έν οίς και ο Καμπύρογλους, και ο Δαμβέρ-γης κι' άλλο.

Έκπροσωπούντες, φυσικά, την άλκιμον νεότητα εις την... αιωνιότητα!

Έν συνεχεία γίνεται μία έορτή μεγάλη εις ήν μετέχουν, βέβαια, και πλείστοι Πορτο-γάλοι.

Με τίς Απόκρηες γλεντούν και στην Άβρησσυ-νία,

για να ξεσκάσουν ούτω πώς οι δυστυγείς οι «ράδες»,

κι' έτσι την μάσκα φέροντες, έν πλήρει εύθυ-μιά,

να γίνουν... μάσκα-ρόδες!

Αποκρηές γιορτάζονται, — και εις σπουδαίον τόνον, —

κι' εις όλα τα στρατόπεδα των φίλων Ισπανών, με μόνην την διαφοράν

ότι αυτοί φοράν μάσκας—ύποχρεωτικώς— κατ' άσφυξιογόνων!

Τό ίδιο πράγμα, φυσικά, συμβαίνει και στην Κίνα

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Απρίλιος

Τήν πρώτην του μηνός αυτού ή Κ.Τ.Ε. συνε-δριάζει

Πρωτοχρονιά!

και αποφάσεις σοφάρας εκοίσει κι ειπ βάλλει,

έργα Έλλήνων εις το «Ρέξ» ό Χέλ-μης ανεβάξει,

κι' ό Σελασιέ στον θρόνο του ξανανε-βαίνει πάλι.

Τσάρος πασών των Ρωσιών χρίετ' ό Άχμέτ Ζώγου,

γίνεται συμφιλίωσις Μελά — Παλαιο-λόγου,

στην Ιταλία καταργούν πλέον τα μα-καρόνια

και ό Δαμβέργης μακρυά φοράει παν-ταλόνια!

Ούδεις φαντάρος βρίσκεται με δοϋλα στην κου-ζίνα.

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Μαΐος

Πολύ μεγάλη κίνησις υπάρχει στα άχούρια, όπου κατασκευάζονται τα νεογνά... γαιδού-ρια.

Η μέρα πιά είναι πολλή και λίγο το σκοτάδι. Δικάζετ' ή υπόθεσις Πλαύτου και Φωτιάδη,

κι' ό μόν καταδικάζεται να πάη εις τόν... τά-κι' ό δε να παύση γράφων!

Με τίς πολλές τίς έκδρομές ξοδεύεται βενζίνα. Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Ιούνιος

Οί ζέστες πάλι άρχισαν, κι' είναι σωστός με-λάς.

Έπηρεάζετ' άπ' αυτό ό Σπύρος ό Μελάς και έτσι χωρίς λόγον

πηγαίνει και τσακώνεται με τόν Παλαιολόγον. Παρουσιάζει θέαμα πολύ καλόν και άρτιον

το θέατρον του Σαμαρτζή που άνοιξε τόν... Μάρτιον

μια κι' είχε τένταν εύπρεπη — αυτή είν' ή αί-τία—

και δη τόν Φώτη Σαμαρτζή έπιχειρηματία! Λούονται όλα τα παιδιά στη σχετική πίσίνα.

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Ιούλιος

Γίνεται πιά πολύ θερμός ό Άττικός αήρ, κι' άφήνει γένεια ό Παπάς διά να παίξη «Λήρ»

Στα Φάληρα μαζεύεται τώρα ό κόσμος όλος και άναμει δροσιζονται ή Άφροδίτη ή θεά, κι' οί νέοι και οί νέες μας που κολυμπούν εύ-κόλως,

ούτω δέ καταρτίζεται ή... νέα γενεά!

Έτσι λοιπόν περνούν καλά εις της «άλδς την θίνα».

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Αύγουστος

Αί του Αύγουστου άρεταί, δεν είν' καθόλου λί-γες,

διότι τώρα γίνονται πολύ παχειές οί μυίγες. Τα πάντα βαίνουν κατ' εύχην χωρίς κανέναν πόγον,

και χαίρετ' ή Έλλάς και μόνο ό Σπύρος ό Μελάς

ξέν παύει να τσακώνεται με τόν Παλαιολόγον. Από την ζέστη την πολλή καίγεται ή Άθήνα.

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

1938

της «Έβδομάδος»

Σεπτέμβριος

Σ' αυτόν τόν μηνά οί γονείς εύρίσκουν άσχολία πηγαίνοντας τούς γόνους των και πάλι στα σχολεία

Άρχίζουν πάλι οί δροσιές και γίνοντ' όλο ρεύ-ματα

και γράφει ό Ξερόπουλος τα «Απομνημονεύ-ματα

των παιδικών του χρόνων», τονίζοντας και πάλι: «Ωραία ποϋν' ή Ζάκυνθος κάτω στο περιγιά-λι»...

Τα φρούτα τα της εποχής είν' άφθονα και φίνα. Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Οκτώβριος

Άνοίγουν οί χειμερινοί, οί κινηματογράφοι, και έπικαίρως ό Μελάς κάθεται και συγγράφει σπουδαίον χρονογράφημα στον... «Οίκονομο-λόγον»,

και πάλιν επιτίθεται εις τόν Παλαιολόγον. Στόν δρόμο κάνει εμφάνισιν ή γούνα κι' ή έρ-μύνα

Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Νοέμβριος

Γίνεται έκλογή μελών εις την Ακαδημίαν —πάλιν για θέσιν μίαν—

και τελικώς έκλέγεται εύλόγως και δεόντως ό... Τζιμ Λόντος!

Είς τούς αγρούς έρνά'εται και πάλιν ή άείνα. Ο πόλεμος των Ισπανών λήγει τόν άλλο μηνά.

Δεκέμβριος

Είναι ό τελευταίος μην ποϋχει αυτό το έτος. Λόγω τού κρύου λήγειν στην έσπλεα... καθέτως.

Είς το Παρίσι βρίσκεται νέος Κυανοπόγων και ό Μελάς μονομαχεί με τόν Παλαιολόγον, αλλά ήττάται-εύτυχώς-κι' άφήνων τόν καυγά του

πετάει πιά τις δάφνες του και κάθεται στ' αυγό (του)

Όλα βαδίζουν κατ' εύχην, όλα άνεξαιρέτως κι' ό πόλεμος των Ισπανών λήγει τώ άλλο έτος!

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ
Διά την αντίγραφην
ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΒΑΛΙΤΣΕΣ

Ένα εϋδυμο διήγημα του Κόλιν Χόουαρντ

— Η έφευρέσις σας, είπε ο μίστερ Χάμπλιν στον νεαρό Ρίβιγκτον, είναι εξυπνη, αλλά α-σήμενη.

— Κι όμως στην άγγελία σας γρά-
φατε ότι προτιμάτε τις έφευρέσεις
των νεαρών έφευρετών. Ξέρετε, το τα-
χύμετρό μου είναι ακριβέστατο.

— Ίσως... Δυστυχώς όμως δεν βλέ-
πω σ' αυτό καμιά έμπορική αξία.

— Ωστε δεν θα συμφωνήσουμε;
— Λυπομαι πολύ.

Ο νέος υποκλήθηκε και βγήκε από
το γραφείο και ο Χάμπλιν συνέχισε
τη σοβαρή άσχολία του με τα διάφορα
έγγραφα.

Κι αν ο Χάμπλιν είχε γελαστή;
συλλογίστηκε ο Ρίβιγκτον όπως κα-
τέβαινε τις σκάλες. Έρριξε μια μα-
τιά στη βαλίτσα που κρατούσε. Δεν
παραδεχόταν ότι η έφευρέσις του η-
ταν άσημαντη. Ωστόσο δεν επέμενε.
Θα πήγαινε να την πιασάρη σε ο-
λους τους βιομηχάνους.

Στο μεταξύ εκείνο ο Χάμπλιν στο
γραφείο του φαινόταν σαν άφηρημένος.
Κάποια σκέψις τον απασχολούσε. Δι-
άβλε! Η έφευρέσις του Ρίβιγκτον δεν
ήταν για πέταμα. Αντιθέτως θ' απέ-
φερε πολλά κέρδη. Τότε, λοιπόν; Πώς
του είχε πη τ' αντίθετα; Η αίτια ήταν
φανερή. Δεν έννοούσε να διαμοιρασθί
τά κέρδη με τον έφευρέτη.

Πήρε το καπέλλο του κι ακολούθη-
σε τον Ρίβιγκτον, αναθεωρώντας την
απόφασή του. Έπρεπε με κάθε τρόπο
ν' αποκτήσει το σπάνιο μηχανήμα που
υπήρχε μέσα στη βαλίτσα.

Στο δρόμο παρακολούθησε τον Ρί-
βιγκτον που κατευθυνόταν στο σιδηρο-
δρομικό σταθμό. Στο γκισέ φρόντισε
να βρίσκεται κοντά για ν' ακούσει σε
ποιο μέρος θα πήγαινε. Ο Ρίβιγκτον
ζήτησε εισιτήριο για την Ουάλα. Κα-
τάλαβε άμέσως. Ο νεαρός έφευρέτης
θα πήγαινε στα εργοστάσια αυτοκινή-
των του Γκράνφιλντ. Έτοιμάστηκε τό-
τε να τον σταματήσει και να του μιλή-
σει, όταν παρατήρησε κάτι που του ά-
νεκκοψε τη πρόθεση αυτή: Είδε έναν
καλοντυμένο νέο ν' αφήνει μια βαλίτσα
στον σωρό των αποσκευών που βρί-
σκονταν προς διανομή στο σταθμό και
να παίρνει στο γέρι μια άλλη.

— Διάβολε! έτραύλισε. Βρήκα τον
τρόπο!

■ ■

Ο μίστερ Σμιθ διακρινόταν για
την επιτηδειότητα του στην ανταλλαγή
των βαλιτσών. Έδειχνε την εμφάνιση
περιηγητού, αλλά η βαλίτσα του — το
έργαλείο του — δηλαδή — δεν περι-
είχε παρά πέτρες. Αυτή τη φορά όμως
στάθηκε άτυχος. Μόλις πήρε την ξένη
βαλίτσα, αφήνοντας τη δική του μαζί
με τις άλλες, ένα χέρι τον χτύπησε
στον ώμο.

— Άφησε αυτή τη βαλίτσα γάμω, του
φιθύρισε ο Χάμπλιν. Πάρε τη δική σου
κι' έλα μαζί μου.

— Μά... έκαμε ο λωποδότης.
— Πάμε παρόμερα να σοβ πω δυό
λέξεις, γιατί θα φωνάξω κανένα πόλι-

σιμαν, τον άπεύλησε ο Χάμπλιν.

Με το δάκτυλο του δείχνει τον Ρίβι-
γκτον και του εξήγησε ότι θάπρεπε να
βρή τρόπο ν' ανταλλάξει τη βαλίτσα
του με τη βαλίτσα του νεαρού έφευ-
ρετού.

— Θα σοβ δώσω πέντε λίρες, γι' αυ-
τή τη δουλειά.

Ο Σμιθ έφερε στην άρχή τους δι-
σταγμούς του. Κατόπιν όμως δέ-
χθηκε.

Σε λίγο παρακολουθούσε το θύμα
του που διάβαζε σ' ένα άλλο μέρος
του σταθμού τα δρομολόγια των τραί-
νων. Έτρωγε μπισκότα διαβάζοντας
ένω η βαλίτσα την είχε αφήμένη πλάι
του.

Ο Σμιθ τον πλησίασε, έκαμε πώς τον
ένδιόσεσαν κι' αυτόν τα δρομολόγια
και σε λίγο απομακρύνθηκε αφήνον-
τας την βαλίτσα του και παίρνοντας
τη βαλίτσα του Ρίβιγκτον, την οποία
παρέδωσε στον Χάμπλιν, παίρνοντας
από τον τελευταίο τις πέντε λίρες.

Έπειτα από λίγο ο Σμιθ συναντούσε
στο μπάρ του σταθμού τον σύντροφό
του Γκίγκερ, στον οποίο είπε για τον
περιεργο πελάτη. Ο Γκίγκερ υποπεύ-
θηκε.

ΝΕΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ

Ίστορία

Έμοιαζε με χαμόγελο που έχάρμα
(μια νέαν αυγή)

στο νέο το φως μου,
και με φωνή που μουσικά μου έμήνυ-
(σε μέσ' στη σιγή)

τά θεία του κόσμου...

■ ■

Έμοιαζε με τ' άγνότατα φτερά που
(άτένιζα, παιδί,

στην προσευχή μου,
και με άστρο που έγειρε, γλυκά να
(μ' αγαπήσει και να δη

μέσ, στην ψυχή μου...

■ ■

Κι' έμοιασα μνήμη σκοτεινή που στο
(χειμώνια άναπολεί

τ' άνθια, τ' αηδονία...

Κι' έμοιασε με πανέμορφο, θεϊκό που
(εσπάραζε πουλι

μέσα στα χιόνια...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

ΚΟΛΙΝ ΧΟΟΥΑΡΝΤ

— Η βαλίτσα αυτή θα περιέχει κάτι
πολύτιμο και πρέπει να έπωφεληθώ.

— Ακριβώς, παραδέχθηκε ο Σμιθ.
Εγώ αυτή τη δουλειά δεν μπορώ να
την κάμω. Έσύ είσαι ο κατάλληλος.

Πράγματι ο Γκίγκερ δεν περίμενε
δεύτερη κουβέντα. Οδηγούμενος από
τον Σμιθ, ο οποίος θυμόταν τα χαρο-
κτηριστικά του Χάμπλιν, τον άνεκάλυ-
ψε γρήγορα μέσα στο πλήθος και του
έπεσε πλάι, περιμένοντας την κατάλ-
ληλη ευκαιρία για να κλέψει την βα-
λίτσα του Ρίβιγκτον που κατείχε τό-
ρα αυτός.

■ ■

Ο Γκίγκερ δεν χρειάστηκε και πο-
λύ για να φέρη εις πέρας το κόλπο
του. Στη βδομάδα άλλαξε πάνω από
τριάντα βαλίτσες. Όταν όμως με τη
λεία του πήγε πίσω από ένα σιδηρο-
δρομικό βαγόνι και εκεί διεπίστωσε
ότι μέσα στη βαλίτσα ήταν ένα κομ-
μάτι σίδερο — η έφευρέσις του Ρίβι-
γκτον — άρχισε τις βρισιές.

— Του την έσκασαν κι' εκείνου, μουρ-
μούρισε. Άλλοιώς δεν μπορούσε να έ-
ξηγήσει την αίτια που έδωσε του Σμιθ
τις πέντε λίρες.

Ό,τι του έμενε τώρα να κάμει ήταν
να την ξεφορτωθί με τη γρηγορότε-
ρη, αλλάζοντάς την με μια άλλη, μ' ένδι-
αφέρον περιεχόμενο. Την έκλεισε και
έπέστρεψε στον σταθμό, ζητώντας τη
πρώτη ευκαιρία να την θέσει σε... κυ-
κλοφορία. Έξαφνα είδε μια βαλίτσα
να τον περιμένει έξω από έναν τηλεφω-
νικό θάλαμο. Ο κάτοχος της τηλεφω-
νούσε. Ο Γκίγκερ έσκυψε με προφύ-
λαξη, άφησε τη βαλίτσα που κρατούσε
και πήρε την άλλη. Τί βαρεία που ή-
ταν η τελευταία! συλλογιζόταν, όπως
απομακρυνόταν. Άσφαλώς έκαμα τη
τύχη μου!

■ ■

Που να φαντασθί βέβαια ότι μέσα
στον τηλεφωνικό θάλαμο ήταν ο ίδιος
ο έφευρέτης Ρίβιγκτον, στον οποίον,
χωρίς να το ξέρη, άφηνε και πάλιν την
δική του βαλίτσα παίρνοντας την βαλί-
τσα του Σμιθ με τις πέτρες.

Ο Ρίβιγκτον δεν είχε την άμυδρότε-
ρη ιδέα γι' αυτές τις αλλεπάλληλες
αλλαγές των βαλιτσών και τοπο το-
τι πίστευε πως είχε πάντα τη βαλίτσα
του. Όταν μάλιστα την άνοιξε μέσα
στο τραίνο είδε ότι το ταχύμετρό του
βρισκόταν άθικτο. Πώς είχε συμβή
αυτό; Άπλουστάτα, ο Γκίγκερ είχε
πάρει τη βαλίτσα που είχε πιασάρ-
ει ο Σμιθ, και η οποία είχε πέτρες,
αφήνοντας τη βαλίτσα που είχε αρπά-
ξει από τον Χάμπλιν: την βαλίτσα του
δηλαδή, μέσ' στην οποία ήταν η έφεύ-
ρεσις του.

Σε λίγο ο έφευρέτης, που ως εκ θαύ-
ματος δεν έχασε την έφευρέση του, έ-
παιρνε βόλτα τα εργοστάσια και κα-
τάφερε να μυσχοπουλήσει το ταχύμε-
τρό του.

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

Στον υποψήφιο γαμπρό:

— Ζητάτε το χέρι της κόρης
μου; Χά! Χά! Είστε ο εί-
κοστός από το πρωί!

— Α! Τότε θάρω άγριο
πολύ πρωί για ναμαι ο πρώ-
τος.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο Χαλίφης Μεχμέτ είχε βγή
μια μέρα στο κυνήγι. Όπως
ήμωσ πήγαινε μπρός, έχασε σε
λίγο τους συντρόφους του και
περιπλανήθηκε μέσα στο δά-
σος. Καθώς πήγαινε, θρίσκει
μια καλύβα ξυλοκόπων. Μαί-
νει μέσα και ζητά να φάγη.

Αφού έφαγε, του λέγει:

— Ξέρεις ποιός είμαι; Είμαι
ένas αξιωματικός του Χαλίφη.

Μόλις άκουσε αυτό, ο ξυλο-
κόπος διπλάσισε τις περιποιή-
σεις του. Ύστερα από λίγο ο
Χαλίφης λέγει πάλι:

— Σε γέλασα, δεν είμαι ο ά-
ξιωματικός, αλλά ο Βεζύρης
του Χαλίφη.

Ο ξυλοκόπος κατασκακίστη-
κε τώρα κυριολεκτικώς.

Ύστερα από λίγο λέει πάλι
ο Χαλίφης:

— Άκουσε, δεν είμαι ούτε
το ένα, ούτε το άλλο, είμαι ο
ίδιος ο Χαλίφης!

Μόλις άκουσε αυτό ο χωρι-
κός του λέγει γαμονελώντας:

— Στιμάτα, αφεντικό, γιατί
άν σοβ ένοαδίσω θα πής ότι
είσαι ο Ποοφήτης και θά νού
άδειάσης όλο το άσκι!...

ο Μάριος
και
ο Όλιβ

συζητούν
στη
Μασαλία

Ο ΟΛΙΒ ΑΣΣΟΣ
ΤΟΥ ΤΟΥΦΕΚΙΟΥ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο Μάριος διηγείται ότι από ή-
λικίας 18 άκόμη έτών ήταν σπου-
δισ κυνηγός.

Ο Όλιβ όμως δεν του το χα-
ίζει.

— Εγώ, λέγει, ήμουν κυνη-
γός από τα δεκαεφτά μου χρό-
νια!

— Και σκότωσες τίποτε;

— Ναί, έναν άγροφύλακα!

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ
ΜΠΕΛΑ ΤΟΥ

Ο Μάριος διορίζεται κάποτε
όδηγος στους σιδηροδρόμους. Κα-
λός φίλος όμως όπως ήταν, φρόν-
τισε και για τον Όλιβ και τον
προέλαβε στο ίδιο τραίνο, ως
επόπτη.

— Έσύ, του είπε, θα μένης
στο τελευταίο βαγόνι και όταν
έγώ θα φωνάξω το όνομα του
σταθμού στο κεφάλι του τραί-
νου, εσύ θα επαναλαμβάνης το ί-
διο πράγμα στην ουρά.

Συνφωνοί, λέγει ο Όλιβ.

Στον πρώτο σταθμό, ο Μάριος
φωνάζει:

— Πουγί γέ σιέν!...

— Το ίδιο πράγμα στην ουρά!

φωνάζει από το τέλος της άμα-
στονίας ο Όλιβ.

Ο Μάριος τον πλησιάζει θυ-
μωμένος:

— Τι είναι αυτά που φωνάζεις.
Όλιβ! Σου είπα ότι θα φωνά-
ζης το ίδιο με μένα.

— Πάει καλά!

Στον έπόμενο σταθμό ο Μάρι-
ος φωνάζει:

— Φισού λά Παί!

— Το ίδιο μ' έμένα!... άπαν-
— ο Όλιβ.

Λέν είχε άκόμη καταλάβει...

Ο Μάριος έπωφελεται από
ένα ταξίδι του στην Αμερική
και διηγείται στο αφεντικό τέ-
σσα θαυμαστά είδε εκεί.

— Λοιπόν, πού λέτε, έχουν κά-
νει οι Αμερικανοί κάτι τέτοιο
αυτοκίνητα, που δεν έχεις ποτέ
φόβο να μείνης στο δρόμο!

— Αηλαδή, Μάριε;

— Αηλαδή, νά! Πίσω από το
αυτοκίνητό σας υπάρχει καρφω-
μένο ένα πολύ μικρό. Αν χα-
λάσει το μεγάλο παίρνετε το μι-
κρό και συνεχίζετε.

— Και αν χαλάση και αυτό;

— Χυ! έκανε γελώντας ο Μά-
ριος, το σκέφθηκαν και τοίτο οι
διαβολοαμερικανοί: Έβαλαν μέ-
σα στο μικρό αυτοκίνητο ένα πο-
δήλατο... κι' έχουν κρεμάσει πί-
σω από το ποδήλατο ένα ζευγάρι
τατίνια!...

ΘΑ ΕΙΧΕ ΥΠΟΜΟΝΗ Ο
ΜΑΡΙΟΣ

Ο Μάριος, ο Όλιβ και ο Τι-
τικός έχουν χάσει ένα δρόμο πολ-
λά στα χαρτιά και μνην τολμών-
τας να επιστρέψουν σπίτια των
και να ξαναπαιχτούν τις γυ-
ναίκες τους, αποφασίζουν να
σκοτωθούν, αυτοκτονώντας ο κα-
θένας μέσα στον κήπο του.

— Εγώ, είπε ο Όλιβ, θα κρε-
μασθώ από την μηλιά του περιβο-
λού μου!

— Κι' εγώ, λέγει ο Τιτικός,
από την άγλαδιά μας!

— Εγώ, λέγει τρίτος ο Μάρι-
ος, θα κρεμασθώ από τη φραου-
λιά μας!

— Πώς από την φραουλιά!

Αυτή είναι ένα χαμπλό φυτό.

— Ω! θα περιμένω να ψη-
λώσει!

Μια μέρα ο Κίπλιν, κυντάζο-
τας μιάν έφημερίδα, στην όποι-
ήνι συνεδρομής, διάβασε με
έκπληξη την άγγελία του θανάτου
του.

Ο Κίπλιν πήρε το ποτήρι σε
άσπεια κι' έγραψε στο διευθυντή
της έφημερίδας.

«Τό φύλλον σας άναγγέλλει τ
θάνατό μου Γι' αυτό σας παρα-
καλώ ν' άκυρώσετε το συνδρο-
μου που στο έβλε δέ θα μου γο-
σίμνετε σε τίποτα.»

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Στον καινούργιο φίλο του, έ
τον κέρασε:

— Και πού πάτε τώρα, αγαπ-
μου;

— Σπίτι σας για κατάσχεση
Είμαι δικαστικός κλητήρ!...

ΑΝ ΚΔ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Ο κ. Μπούλ θέλει ν' άποθανατισθί μαζί με το έγγονάκι του, γι' αυτό πηγαίνει στο φωτογραφείο του φίλου του
κ. Μπίλ. Το μικρό όμως φοβάται και αρχίζει να φωνάζει. Άλλά και ο κ. Μπίλ δεν είναι από τους ανθρώπους,
που τα χάνουν. Άρπάζει το μαύρο πανί της μηχανής του και...

προσοχή τὰ άξεία σακκιά έπάνω από την κασσετίνα.

— "Όστε δέν θέλετε νά μέ σκοτώση; την ρώτησε ό Γουώρτον.

— "Όχι άκριβώς, του έξήγησεν έκείνη. Έχω τή γνώμη ότι ό άνδρας μου έχει άπόλυτο δικαίωμα νά κάνει ό,τι αυτός έγκρίνει, γιά νά έπανακτήσῃ τό λογικό του. Έκείνο όμως πού μέ συγγυίζει είναι ή φασαρία πού έπακολουθεί.

— Τί είδος φασαρία; την ρώτησε περίεργα.

Κούνησε έκείνη τό κεφάλι της.

— "Όλοι τά βάζουν μαζί μας. "Όλοι μάς κατακρίνουν. Είμαστε, λοιπόν, ύποπτοι νά κρυβόμαστε διαρκώς, κι' αυτό μάς κουράζει τόσο! Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πόσο μέ πειράζει τό ότι αναγκάζομαι νά ζω στά πιο παράξενα και άπίθανα μέρη, και νά γυρνά παντού σαν ίσκιος. Θά βέλα νά είχα ένα σπιτάκι στην έξοχή μ' ένα μεγάλο κήπο, γεμάτο από τριανταφυλλίες. Θά τις περιποιόμουν σαν παιδάκια, θά τις πότιζα, θά τις κλάδευα και θά τις μιλούσα μαζί τους κάθε πρωί. Κι' άργότερα θά άνθιζαν. Θά βάφτιζα ξεχωριστά τό κάθε άνθους τους και θά τά ήξευρα μέ τό όνομά τους. Καί θάμουν τόσο ευτυχισμένη!

"Ο Γουώρτον ένοιωσε ότι σιγά-σιγά έπανήρχοντο και ή σωματικές του δυνάμεις. Άνασηκώθηκε και κάθισε στό στρώμα.

— Φαντάζομαι νά άντιλαμβάνεστε, ότι είσθε και σεις τρελλή, έκανε άπότομα.

Άμέσως όμως άντελήφθη ότι είχε διαπράξει ένα άνόητο και άσυγχώρητο λάθος. Τό μορφο τό στόμα μισό ανοίξε άγρια, τά μάτια της πετούσαν φλόγες και τά φρύδια της μαζεύτηκαν άπειλητικά. "Η φωνή της όμως έμεινε ή ίδια, ήσυχη, άπλη.

— Μέ προσβάλλατε, του είπε. Καί θά τό μετανιώσετε.

Στράφηκε πρός την πόρτα. "Ο Κ. 20 σηκώθηκε όρθιος. Τά πόδια του έτρεμαν άκόμη, πάντως, οι δυνάμεις του έπανήρχοντο γοργά.

— Συγχωρέστε με, την παρεκάλεσε. Δέν μπορώ νά καταλάβω πώς μου ήρθε νά σας πώ ένα τέτοιο πράγμα. Αυτό τό καταραμένο ναρκωτικό μ' έχει κάνει νά μήν ξέρω τί λέω.

"Η γυναίκα του Χόκιν στάθηκε άναποφάσιστη και τόν κύτταξε κατάματα. Παρ' όλη την άτημέλητη εμφάνισή του, ήταν έξαιρετικά συμπαθητικός τύπος.

— Μέ άποκαλέσατε τρελλή, του άπάντησε χαμηλώνοντας λίγο την φωνή της και κρατώντας τό πόμολο της πόρτας. Κι' όμως τρελλός είστε έσεις! Θέλετε νά γλυτώσετε τή ζωή σας κι' όμως μέ βοίζετε... έμένα, έμένα... Πού άν ήθελα θά μπορούσα νά σας την χαρίσω. Γιατί δέν προσπαθήτε νά μέ καλοπιάσετε, γιατί δέν μου λέτε όμορφα λόγια; Κάποτε έλευθερώσα μόνη μου κάποιον, γιατί μου είχα άρέσει τό φίλι του. "Ο Τζόζεφ έγινε έξω-φρενών. Ποτέ του όμως δέν έμαθε τίποτε σχετικά μέ τό φίλι αυτό.

"Ο Γουώρτον προσπάθησε νά δώση κάποια τουφερότητα στή φωνή του.

— Είσθε τόσο όμορφος, ψιθύρισε. Είμαι όμως άκόμη ζαλισμένη... Τί γλυκεία πού είναι ή ματιά σας! Δώστε μου κι' έμένα ένα φίλι, κι' άδιαφορώ άν ζήσω ή άν πεθάνω.

"Η Έσθήρ χαμογέλασε κι' ό θυμός διαλύθηκε από τό πρόσωπό της. Τόν πλησίασε κυττώντας τον κατάματα.

— Για λίγο, ψιθύρισε, θέλω νά νοιώ-

Τό φρικτό μυστικό του δρος Χόκιν

σώ τή θέρη της άγκαλιάς σας... κι' άν μου άρέση, θά ζήσετε!

Κάθε άνδρας αισθάνεται πάντα κάποια γοητεία γιά μία περιπέτεια μέ άγνωστή του γυναίκα. Αυτό άκριβώς βοήθησε τόν Κ. 20 νά φανή θερμός. Την έφριξε παράφρονα στην άγκαλιά του και τά χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα ήδονικό σίλι.

Μέ χάρι άνείπωτη ξέφυγε από την άγκαλιά του σέ λίγο. Τά μάγουλά της ήταν έναμμένα. Τού χαμογέλασε γλυκά.

— Θά σέ σώσω, του ύποσχέθηκε ψιθυριστά... Θά ζήσης.

Άμέσως μετά άντήχησαν τά βήματα του Χόκιν στή σκάλα. Μπήκε στό δωμάτιο, κρατώντας ένα μικρό κιβώτιο, άνοικτό, στά χέρια του. Τό τοποθέτησε έπάνω σέ μία καρέκλα.

— Σας ζητώ από τώρα συγγνώμη, είπε άποτεινόμενος στόν αιχμάλωτό του, γιά τό ότι πιθανόν νά σας φερθώ κάπως βάνουσα.

Κρατούσε ήδη στό χέρι του ένα χειρουργικό μαχαίρι.

— Τά έργαλεία μου αὐτά, βλέπετε, συνεχίσε, είναι πολύ κατωτέρας ποιότητος. Ευτυχώς όμως ότι τό ναρκωτικό μου είναι τόσο άποτελεσματικό, ώστε δέν θά νοιώσετε τίποτε.

"Ο σέρ Φράνσις όπισθοχώρησε. "Ηδη ό Χόκιν είχε βγάλει από την τσέπη του ένα μικρό μαύρο φιαλίδιο, και προσπαθούσε νά άφαιρέση τό πώμα του.

— Μά γιατί δέν περιμένετε νά σας έπιστρέψουν τά άλλα έργαλεία σας; τόν ρώτησε ό Κ. 20.

"Ο Χόκιν κούνησε νευριασμένα τό κεφάλι του.

— Τους περίμενα όλη την νύκτα, ποκρίθηκε. Δέν μπορώ νά τους περιμένω περισσότερο. Άλλως τε και οι φίλοι σας δημιούργησαν τέτοιο όρρυβο στίς έφημερίδες γύρω από την έξαφάνισή σας, ώστε ώρα είναι νά τελειώσουμε.

Τότε έπενέβη ή Έσθήρ — ή γυναίκα του — και τού έπιασε τό χέρι.

— Αυτό πού θά κάνης είναι παράλογο, του είπε. Δέν άντισταίνασαι ότι, όταν ανακαλύψουν τό πώμα αυτού του άνθρώπου, θά βρεθί κάποιος "Αγγλος χειρουργός πού θά άποφανή ότι τά τραύματα του κεφαλιού του δέν έξετελέσθησαν μέ τέχνη; Τό σκέφθηκες αυτό; "Ενας "Α ν γ λ ο ς χειρουργός!... Θές, λοιπόν, νά καταστρέψης τή φήμη σου; Δέν θά στό έπιτρέψω όμως έγώ. Στό άπόγευμά!

"Ο Χόκιν δίστασε γιά λίγο. Μετά, σκυθρωπός, πέταξε τό μαχαίρι στό πάτωμα.

— Τί ήθελα και σ' άφησης ν' άπομακρύνης τά άλλα μου έργαλεία από τό σπίτι; μουρμούρισε.

"Αργίσε νά βηματίζης έπάνω — κάτω μέσα στό δωμάτιο, φοβόρα νευριασμένος. Κάθε τόσο σταματούσε και έοριγεν έρευνητικά ή ματιά από τό παράθυρο. Μετά έξακολουθούσε τόν περίπατό του, περνώντας διαρκώς έμπρός

από τό σημείο όπου ήταν φυλαγμένα τά έργαλεία του. "Ο Κ. 20 και ή Έσθήρ τόν παρακολουθούσαν μέ την ψυχή στό στόμα.

"Η θέα διανοήσε τών σάικων φαίνεται ότι τόν έξερέθηκε και κάποια στιγμή, τού κατάφερε μία φοβερή κλωτσιά. "Η μαύρη κασσετίνα κύλησε μέ θόρυβο στό πάτωμα και μισόάνοιξε. Μέ μιάν άνοια κραυγή ώμπησε έπάνω της ό Χόκιν. Στράφηκε μετά πρός τόν Γουώρτον και την γυναίκα του, πού τόν παρακολουθούσαν μέ μάτια δισταλμένα από τή φρίκη. Κρατούσε την κασσετίνα στά χέρια του και ποχωρούσε πρός τό μέρος της. "Όταν τούς πλησίασε άρκετα, πήρε τό κουτί στό άριστερό του χέρι και μέ τό δεξί του έβγαλε τό μαύρο φιαλίδιο. Τά μάτια του πετούσαν άστραπές.

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τά τηλεφώνια, οι τηλεγραφοί και οι ταχύτερες Ρόλε-Ρόυς της άστυνομίας έργάζονται έντατικά μέ μοναδικό σκοπό την σωτηρία του σέρ Φράνσις Γουώρτον.

"Ο Ντάνιελ Ρόκ, ό Βίντερκεϋτ, ό μοίραρχος Μίλτον—ό άοχηγός της άστυνομίας της περιοχής έκείνης — και ό διευθυντής του ξενοδοχείου «Μαγκνίφισεντ» είχαν συναθροισθί στό γραφείο του τελευταίου, λίγες ώρες μετά την έξαφάνιση του Κ. 20 και συνεδρίαζαν.

— Τί άπέγινε μέ τόν οδηγό του ταξί; ρώτησε ό Ντάνιελ εύθες μόλις ή ύπόθεσις του έξετέθη εις όλες τις γνωστές της λεπτομέρειες.

— Είναι ένας έντιμότατος οικογενειάρχης, άπάντησε ό μοίραρχος. Τό ταξί είναι ιδιόκτητό του. Έργάζεται εδώ και δεκαεπτά χρόνια και δέν είχε ποτέ δοσοληψίες μέ την άστυνομία. Πρώτα είχε δικό του άμάξι και τώρα αυτοκίνητο. "Αν θέλετε μπορείτε νά τόν ανακρίνετε και σεις, μήν χάνετε όμως άδικα τόν καιρό σας. Τό μόνον πού άντελήφθη είναι ότι κοντά στό σταθμό κάποιος έσκυψε από τό παράθυρο και μίλησε στόν πελάτη του. Φαίνεται πώς θάταν κάποιος γνωστός του. Δέν θυμάται πάντως νά μάς τόν περιγράψῃ. Τό γεγονός είναι ότι σέ λίγο διεπίστωσε ότι τό αυτοκίνητό του ήταν άδειο. "Ο πελάτης του είχε κατεβή χωρίς εκείνος νά τόν άντιληφθί. Κι' από τότε δέν τόν ξανάειδε.

— Μά άρκεί αυτή ή κατάθεσί του, έκανε ό Ντάνιελ. Τί κατέθεσαν όμως οι ύπάλληλοι του σταθμού;

— Τους άνέκρινα επί ώρες, τόν έβεβαίωσε ό Μίλτον. Οι πληροφορίες όμως πού έλαβα από αυτούς είναι άσήμαντες. Την ώρα εκείνη υπήρχε μεγάλη κίνηση στίς αποβάθρες του σταθμού και έτσι δέν πρόσεξαν τίποτε τό ύποπτο. Είναι όμως της γνώμης ότι ό Γουώρτον και ό μυστηριώδης φίλος του βγήκαν από την νότιο έξοδο και έπιβίβασθηκαν ένός αυτοκινήτου. Προσπαθούμε τώρα νά ανακαλύψουμε όλα τά αυτοκίνητα πού έστάθμευαν εκεί την ήμέρα εκείνη.

— Άπαραίτητες, φυσικά, είναι αυτές οι έρευνες, παραδέχθηκε ό Ντάνιελ, πάντως όμως μάς άγοπορούν. Πρέπει νά ξεκινήσουμε από άλλο. Τί γίνεται μέ την ύπόθεση του γκαρσονιού πού δολοφονήθηκε; Για πότε ώρίσθηκε ή τακτική άνάκρισις;

— Άδυνατώ νά τόν άποκαλύψω. "Όστε όμολογείτε ότι σκοτώσατε τόν καλλίτερο φίλο σας στό σπίτι άλλου φίλου σας, τόν όποιον άρνείσθε ν' άποκαλύψετε. Έτσι;

— Μάλιστα.

— Οι λόγοι δέν ένδιαφέρουν έμένα. Θά τούς πητέ στόν άνακριτή.

Έσήμανε ένα κουδούνι και άμέσως φάνηκε ένας άστυφύλας.

— "Ο κύριος θά περάση στό δωμάτιο «σωματικής έρεύνης» και θ' άπομονωθεί στό κελλί ύπ. αριθ. 7. Δέν θά δεχθί έπισκέψεις πριν τό έπιτρέψη ό άνακριτής. Δέν έχεις νά φοβηθής δραπέτευση μία και πρόκειται περί «αυθορμητού προσελεύσεως», σοφ συνιστώ όμως νά προσέξῃς μήν αυτοκτονήσῃ.

Και άποτεινόμενος πρός τόν Μάκ

ή συνέγεια στό έπόμενο)

Τά κατορδώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΔΥΟ ΑΘΡΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Του Χέρμαν Λάντον

Χόλμερ:

— Μίστερ Χόλμερ, ακολουθήσατε παρακαλώ τόν άστυφύλακα, τόν όποιον, έλπίζω, νά μήν έπιχειρήσετε νά φέρετε σέ δύσκολη θέση.

— Σας τό ύπόσχομαι. "Η σωματική έρευνα είνε άπαραίτητη;

— Άπαραίτητη.

— Έπιτρέπατέ μου λοιπόν, ίνσπέκτωρ, νά έμπιστευθώ στά χέρια σας...

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του την φωτογραφία μιας νέας κοπέλλας και την παρέδωσε στόν Σούμμερ, ό όποιος άφοδ έρριξε μία ματιά σ' αυτήν, έκούνησε μέ οίκτο τό κεφάλι του λέγοντας:

— "Εχει καλώς!

— Ευχαριστώ, ίνσπέκτωρ.

Και ό «αυθορμητός προσελεύθων» έγκληματίας ήκολούθησε τόν άστυφύλακα, ένω ό Σούμμερ σκεπτόταν:

— Ζητήσατε την γυναίκα...

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

"Υστερα άπ μισή ώρα, ό ίνσπέκτωρ Σούμμερ δεχόταν την έπίσκεψι ένός άλλου νέου.

— "Ο κύριος έπιθυμεί;

— Είσθε ό ίνσπέκτωρ Σούμμερ;

— Στις διαταγές σας.

— Έρχομαι νά παραδοθώ. "Εκαμα φόνον!

— Καί σεις; Είνε λοιπόν σήμερα ή ήμέρα των αυθρημάτων προσελεύσεων. Καθήστε. Πώς νομάζεσθε;

— Δόν Ζοζέ Μαρία Φερνάντο Γκονζα-λές, καμπαλλέρο ντε λά Γκάρθια...

— "Ο Σούμμερ εξαφνιάσθηκε.

— Πώς είπατε;

— Είνε λιγάκι μεγάλο τό όνομά μου όπως άλλως τε και τά περισσότερα όνόματα των Ισπανών ευγενών

— Καί σκοτώσατε;

— Τόν ύπολογαγό του πυροβολικού Μάκ Χόλμερ!

Αυτή τή φορά ό Σούμμερ τόν έκύτταξε μέ μάτια γουρλωμένα:

— Τόν καλλίτερο φίλο σας;

— "Α! Τό γνωρίζετε κιόλας;

— Καί τόν σκοτώσατε στό σπίτι ένός κοινού... φίλου;

— Άφοδ τά γνωρίζετε όλα, τότε...

— Έχετε και μία φωτογραφία στην τσέπη σας...

— Αντί άλλης άπάντησε ό ευγενής Ισπανός έβγαλε από την τσέπη του μία φωτογραφία λέγοντας:

— Θά ήθελα νά μου την άφήσουν...

"Ο Σούμμερ τού άρπαξε την φωτογραφία έννευρισμένος, έρριξε σ' αυτήν μία ματιά και χωρίς νά άπαντήσῃ στην παράκλησή του, έκάλεσε τόν ίδιο άστυφύλακα:

— "Ο κύριος θά περάση από τό δω-

μάτιο «σωματικής έρεύνης» και θ' άπομονωθεί στό κελλί ύπ. αριθ. 7. Δέν θά δεχθί έπισκέψεις πριν τό έπιτρέψη ό άνακριτής. Δέν έχεις νά φοβηθής δραπέτευση μία και πρόκειται περί «αυθορμητού προσελεύσεως», σοφ συνιστώ όμως νά προσέξῃς μήν αυτοκτονήσῃ.

Και άποτεινόμενος πρός τόν Μάκ

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

ή συνέγεια στό έπόμενο)

μάτιο σωματικής έρεύνης και θά άπομονωθεί στό κελλί ύπ' αριθ. 15. Δέν θά δεχθί έπισκέψεις πριν τό έπιτρέψη ό άνακριτής. Πάρ' τον!

Μόλις ό δεύτερος «έκουσίως προσελθών» έγκληματίας βγήκε από τό γραφείο του συνοδευόμενος από τόν άστυφύλακα, ξεκρέμασε τό άκουστικό του τηλεφώνου και γύρισε τό καντράν:

— Άλλο-άλλο! Μάρτεν; Καλημέρα φίλε μου, Σούμμερ. "Ακουσέ με. "Αν δέν έπιθυμής νά μέ δής τρελλό, πήδα άμέσως στην κούρσα σου και τρέξε στό γραφείο μου. Πρόφθασε πριν μου φορέσουν τόν ζουρλομανδύα!

ΑΠΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

—Τί τρέχει πάλι; ρώτησε ό Μάρτεν Ντάλ φθάνοντας στό γραφείο του φίλου του άστυνομικού και βρίσκοντάς τον βυθισμένο στις σκέψεις. Ποιό πρόβλημα προσπαθείς νά λύσης;

"Ο Σούμμερ διηγήθηκε μέ λίγα λόγια τι τού είχαν πη πρό όλίγης ώρας οι άνθρωποι... πού ζούσαν ένω ήταν σκοτωμένοι και πού ήταν και φονιάδες και θύματα.

—Τί νά ύποθέσω Μάρτεν; "Οτι και οι δυο αυτοί είναι τρελλοί; "Οτι είναι θύματα μιας παρεξηγήσεως; Θά μέ πιστέψῃς Δέν άπεφάσισα άκόμη άν πρέπη νά είδοποιήσω τόν άνακριτή!

—Πρέπει! Έγώ σκέπτομαι πώς πρόκειται μάλλον περί παρεξηγήσεως.

—Δηλαδή;

—Είναι νωρίς νά έκφορασθώ. Θά μπορούσα νά άκούσω τό τι θά λεχθί κατά την προανάκριση; Μπορείς νά μέ βοηθήσης νά άκούσω χωρίς νά φοβηθής τό παραμικρό από έμένα. Δέν θά άποκαλύψω σέ κανέναν όσα άντιληφθώ από την τακτική των άξιωματούχων της Σκότλαντ-Γουάρδ.

—Έστω, Ριψοκινδυνεύω μία μομφή. Ευτυχώς, ό τύπος δέν έπηρε άκόμη είδηση της ύποθέσεως. Θά είδοποιήσω τόν άνακριτή και θα παρακολουθήσης μαζί μου την προανάκριση.

Και πριν άρχισῃ ή προανάκρισις, ό Σούμμερ έπέρασε τόν Μάρτεν Ντάλ από ένα στενόμακρο διάδρομο στό τέλος του όποιου άνοιξε μία πόρτα λέγοντάς του:

—Πέρασε μέσα μέ θάρρος. Για λίγη ώρα θά είσαι γιά όλο τόν κόσμο ό διάσημος Άμερικανός ντετεκτιβ Τζών Έλλις.

"Ο Μάρτεν Ντάλ μπήκε σέ μία αίθουσα έπιπλωμένη μέ όλα τά κομφορμέ στην όποία βασίλευε άπόλυτη ή συχία. Τό πάτωμα ήταν στρωμένο μέ παχύτατο στρώμα από καουτσούκ όπως μέ καουτσούκ ήταν σκεπασμένοι και οι τοίχοι και έσωτερικές ή μοναδική τή πόρτα. "Η αίθουσα φωτιζόταν από ένα μεγάλο ηλεκτρικό γλόμπο. Ένα τραπέζι όπληξε στό κέντρο, περιτριγυρισμένο από έξη φωτειν, βαρύτατα και δυσμετακίνητα, πάνω στα όποια κάθονταν έξη ήλικιωμένοι άνθρωποι μέ φυσιογνωμίες σοφών. Καί οι έξη, άμίλητοι, είχαν μπροστά τους από μία μεγάλη κόλλα χαρτιού και

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ-ΝΤΑΛ

κρατούσαν έτοιμα τὰ στυλό τους. Τό τραπέζι, βαρύντο και αυτό επιπλο, ήταν στρωμένο με ένα παχύτατο ταπέτο από καουτσούκ. Παρόμοια φωτέιγ βρίσκονταν και άλλα μακριά από το τραπέζι, και σ' αυτά ήταν θρονιασμένοι άλλοι σοβαροί κύριοι, αμίλητοι και αὐτοί. Σὲ μία γωνιά, ήταν τοποθετημένο ένα μεγάφωνο και λίγο πιὸ πέρα από αυτό, ένα φωνοληπτικό μηχανήμα. Πλάι στο μηχανήμα καθόταν ένας άνθρωπος που φορούσε μπλούζα επισημοποιημένου έργαστηρίου.

Ο Σοῦμερ πήρε τὸν Μάρτεν Ντάλ από τὸ μπράτσο, προχώρησε στὰ φωτέιγ και οἱ δύο φίλοι καθήσαν.

—Ωσου νὰ ἀρχίσῃ ἡ προανάκριση, τοῦ εἶπε ψιθυριστά, θὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικά πράγματα, ἀλλά, μὴ με διακόψῃς γιατί μόλις ἀρχίσῃ ἡ προανάκριση πρέπει νὰ βασιλέψῃ ἐδῶ μέσα νεκρική σιγή. «Οἱ αὐτοὶ ποὺ βλέπεις, εἶνε σοφοὶ ὑπάλληλοι τῆς Σκώτλαντ - Γουάρδ. Οἱ ἐξῆ εἶναι στενογράφοι οἱ ὁποῖοι ὁφείλουν ὄχι μόνο νὰ μὴ παραλείψουν λέξι ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ἐνὸς ἀνακρινομένου ἀλλὰ καὶ νὰ σημειώνουν τῆς ἀλλοιώσεως τῆς φωνῆς του! Οἱ δύο δεξιὰ γράφουν, οἱ δύο σημειώνουν τὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα ἀλλοιώνεται ἡ φωνή καὶ οἱ δύο τελευταῖα σημειώνουν πόσα δευτερόλεπτα μεσολαβοῦν μεταξὺ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ἀνακρινομένου. Βλέπεις; Οἱ τελευταῖοι ἔχουν μπροστὰ τους ἀπὸ ἕνα ἀκριβέστατο χρονόμετρο τὸ ὁποῖο δὲν ἀκούγεται τὸ «τικ-τάκ». Στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο, ὑπάρχει πάνω ἕνα τέλειο καὶ ἀόρατο μικρόφωνο, ποὺ μεταδίδει ἐδῶ μέσα καθαρὰ καὶ τὴν τελευταία λέξι. Βλέπεις ἐκεῖ τὸ μεγάφωνο; Τώρα μένει νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ τὸν ρόλο ποὺ παίζει τὸ φωνοληπτικὸ μηχανήμα. Παίζει ἀπλούστατα ρόλον διατητοῦ! Μπορεῖ νὰ προκύψῃ διαφωνία μεταξὺ τῶν σοφῶν αὐτῶν ποὺ παρακολουθοῦν τῆς φάσεως τῆς προανακρίσεως. Παίζει ἐπίσης πολὺ μεγάλο ρόλο στὴν περίπτωση κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας κατηγορούμενος θὰ ἱσχυριστῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης τοῦ ὅτι ἀλλοιῶθηκε ἐπὶ ζημία του ἡ κατάθεσὶς του ἢ ὅτι τοῦ ἀπέσπασαν, μὴ ὁμολογία κατόπιν βασανιστηρίων. Ἔτσι φίλε μου ἡ Σκώτ...»

«Ο Σοῦμερ δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του. Ἡ προανάκριση ἀρχίζει...»

Κατ' αὐτὴν, ὁ Μὰκ Χόλμερ κατέθεσεν ὅτι ἀναποῦσε τρελλὰ μὴ νέα, τῆς ὁποίας δὲν ἀπεκάλυψε τὸ ὄνομα καὶ ὅτι ἕνα γράμμα ἀνώνυμο, τὸν εἶχε πληροφορήσει τὴν προηγουμένη τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του εἶχε συνδεθῇ ἐρωτικά με τὸν καλλίτερο φίλο του, τὸν Ἰσπανὸ Ζοζέ - Μαρία Γκονταλές, καμπιλλέρο ντὲ λά Γκάρθια καὶ ὅτι κάθε βράδυ συναντοῦσε τὸν Ἰσπανὸ στὸ σπῆτι ἐνὸς κοινοῦ φίλου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου δὲν θέλησε νὰ ἀποκαλύψῃ. Συνεχίζοντας τὴν κατάθεσὶς του, εἶπε ὅτι λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἐγκλημα εἶχε μεθύσει καὶ μεθυμένος ἐπῆγε στὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ φίλου, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐπρόκειτο περὶ συκοφαντίας ἢ περὶ πραγματικότητος.

«Ο Μάρτεν Ντάλ, στὸ κρίσιμο ἐκεῖνο σημεῖο τῆς προανακρίσεως, ἔδωκε μὴ ματιά στοὺς σοφοὺς ἐγκληματολόγους. «Ἄλλοι ἀκούγαν με κλειστὰ μάτια καὶ ἄλλοι ἔγραφαν χωρίς νὰ ἐκφράζῃ ἡ φυσιογνωμία τους τὴν παραμικρὴ συγκίνηση, λές καὶ ἦσαν ἄψυχαι ρουμπάι.

Καὶ ἡ προανάκριση ἐξηκολούθησε.

«Ο Μὰκ Χόλμερ, πλησιάζοντας στὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ φίλου, εἶδε στὸ ἱσόγειο ἕνα ἀνοιχτὸ φωτισμένο παράθυρο. Ἐπιδιοσκοπῶν καὶ μετὰ τὴν πρώτη ματιά ἀπολιθώθηκε. «Ἐνας ἄνδρας, μετὰ τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παράθυρο, καθόταν σὲ μὴ πολυθρόνα καὶ εἶχεν ἀγκαλιασμένη τὴν ἀγαπημένη του. Ἡταν ὁ καλλίτερος φίλος του, ὁ εὐγενὴς Ἰσπανός! Ἡ ἀγαπημένη του ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπως ἦταν συνηθισμένη, καὶ θὰ ἄφηνε μὴ φωνὴ τρόμου, ἂν τὸ δράμα ποὺ ἐπικολοῦσθε, δὲν τῆς ἐπνιγε τῇ φωνῇ τὸ λαῖμο. Μεθυμένος καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴν ζήλεια του, ὁ Χόλμερ ἐτράβηξε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ ἐπυροβόλησε. Δεινὸς σκοπευτῆς, ἐφύτρεψε τὴν σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ φίλου του! Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀνοῖξε μετὰ πόνου ἡ πόρτα καὶ φάνηκε σὺν τρελλὸς ὁ κοινὸς φίλος! Ἀμέσως μόλις ἐπυροβόλησε, ὁ Μὰκ Χόλμερ ξεμέθυσε καὶ ἀρχισε νὰ μεταμελῇται, ποὺ σκότωσε τὸν καλλίτερο φίλο του γιὰ μὴ ἀπιστῆ κοπέλλα. Ὁ κοινὸς φίλος τὸν ὥρκεισε νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ πῶς ὁ φόνος εἶχε γίνῃ στὸ δικό του σπῆτι ἂν ἀνακαλυπτόταν τὸ ἐγκλημα, φορτώθηκε τὸ πτώμα στὴν πλάτη του καὶ πῆγε νὰ τὸ πετάξῃ στὸν Τάμεση. Μόλις ἐξημέρωσε, ὁ Μὰκ Χόλμερ ἐτρεξε μεταμελημένος νὰ παραδοθῇ, ἀλλὰ ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀναμείξῃ οὔτε τὸ ὄνομα τῆς νέας, οὔτε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κοινοῦ φίλου.

Ἡ προανάκριση τοῦ Μὰκ Χόλμερ σταμάτησε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἤρθε ἡ σειρά τοῦ εὐγενοῦς Ἰσπανοῦ. Ὅπως περιέμενε πιά ὁ Μάρτεν Ντάλ, τὰ ἴδια σχεδὸν κατέθεσε καὶ ὁ Ἰσπανός: Ἀναποῦσε παράφορα μὴ νέα, χωρίς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ καλλίτερος φίλος του, ὁ Μὰκ Χόλμερ, εἶχε μαζί τῆς ἐρωτικές σχέσεις. Ἐνα ἀνώνυμο γράμμα τὸν ἐδοκίμοσε καὶ αὐτὸν καὶ τὸ ἴδιο βράδυ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀντίκρυε στὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ φίλου... τὸ θέαμα ποὺ εἶχεν ἀντικρύσει καὶ ὁ Μὰκ Χόλμερ! Αὐτὸς δὲν ἐπυροβόλησε. Ἀπὸ μικρὸς εἶχεν ἐξοικειωθῇ στὸ πέταγμα τοῦ στυλέτου, ὅπως ἐξασκούσαντο οἱ οἱ Ἰσπανοί. «Ἐβγαλε τὸ στυλέτο του καὶ, ἐξ ἀποστάσεως τριῶν μέτρων, τὸ κάρφωσε στὸ κρανίον τοῦ ἀντεραστοῦ του. Ὁ κοινὸς φίλος παρουσιάσθηκε σὺν τρελλὸς καὶ τὸ πτώμα τοῦ Μὰκ Χόλμερ πετάχτηκε μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο στὸν Τάμεση, ἀφοῦ ὁ κοινὸς φίλος θ, ἀπέφυγε ν' ἀποκαλύψῃ ὅτι τὸ δράμα εἶχε γίνῃ στὸ σπῆτι του. Σὺν Ἰσπανὸς ἱππότης, δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραβῇ τὸν ὄρκο του καὶ ὅσο γιὰ τὴν νέα κοπέλλα, τὸν εἶχε βεβαιώσει πῶς θὰ ἔφευγε τὴν ἴδια νύχτα ἀεροπορικῶς, πρὸς ἀγνωστὴ διεύθυνση. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ δὲν φοβήθηκε νὰ παρουσιάσῃ τὴν φωτογραφία τῆς. Γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς νέας εἶνε μιλῆσει προηγουμένως καὶ ὁ Μὰκ Χόλμερ.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

—Τὶ καταλαβαίνεις ἀπὸ δλα αὐτά; ρώτησε ὁ Σοῦμερ τὸν Μάρτεν Ντάλ, μόλις βῆκαν ἀπὸ τὴν ἔδρα τῆς Σκώτλαντ - Γουάρδ...

—Καὶ οἱ δύο εἶναι θύματα τραγικῆς παρεξηγήσεως. Δὲν εἶναι τρελλοὶ καὶ δὲν πρόκειται περὶ φάρας. Ἡ κατάθεση καὶ τῶν δύο εἶναι ἀσφεστάτη. Ὁ ἕνας ἐπυροβόλησε καὶ ὁ ἄλλος ἐπέταξε στυλέτο. Ὑπάρχει θύμα! Ὑπάρχει πτώμα! Ὑπάρχει τὸ πτώμα ἐνὸς τρίτου, ὁ ὁποῖος δολοφονήθηκε ἀπὸ... τὸν

κοινὸ φίλο! Ποιὸς εἶναι ὁ κοινὸς ἀντὶς φίλος; Θὰ τὸν βροῦμε χωρίς δυσκολία, γιατί καὶ οἱ δύο, ἀπειροὶ σὲ αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ τίμιοι νέοι, τὸν ἐπρόδωσαν μολοντό... ἀπέκρυσαν τὴν ταυτότητά του! Τὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ φίλου δὲν μπορεῖ νὰ βρεσθετα μακριὰ ἀπὸ τὸν Τάμεση, ἀφοῦ μόνος του φορτώθηκε τὸ πτώμα γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ μέσα σ' αὐτόν.

—Τὰ πτώματα... θέλεις νὰ πῆς;

—Ὁχι! Τὸ πτώμα! Καὶ οἱ δύο φίλοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸ περιστροφὸ καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τὸ στυλέτο, ἐχτύπησαν τὸ ἴδιο πτώμα! Μπορεῖ ὥστόσο νὰ χτυποῦσαν καὶ ἕνα ἀνδρείκελλο! Μένει τὸ ζήτημα τῆς μυστηριώδους νέας ποὺ ἔπεξε ρόλο πρωταγωνίστριας καὶ φιγυρόντων σ' αὐτὴν τὴν τραγωδία, ἂν πρόκειται περὶ τραγωδίας, ὅπως πιστεῖται ἀκράδαντα. Καὶ τώρα σὲ ἀφήνω γιατί ἔχω καὶ τὴ δουλειά μου. Ἄν ὡς τὸ βράδυ ἀνακαλύψῃς τίποτα τὸ σοβαρὸ, ἀφῆσε μου δύο λέξεις στὸ σπῆτι μου.

«Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἡ κούρσα τοῦ Μάρτεν Ντάλ διέσχισε μετὰ ταχύτητα περιπάτου τὸν παραποτάμιον δρόμο.

Πιὸ τάχα, σκεπτόταν, νὰ εἶναι τὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ φίλου; Σὲ λίγο, ἡ κούρσα ἔφθανε σὲ ἕνα φράγμα καὶ στὴ μνήμη τοῦ Μάρτεν Ντάλ ἤρθε μὴ φράση τοῦ Μὰκ Χόλμερ: «Ἡ βγάλουν τὰ σκάφονδρα τὸ πτώμα ἀπὸ τὸ φράγμα!» Ἄρα, τὸ σπῆτι τοῦ κοινοῦ φίλου, βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ φράγμα! Σταμάτησε, κατέβηκε ἀπὸ τὴν κούρσα του καὶ, ἀναβώντας ἕνα τσιγάρο, ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ πλησιέστερα μέγαρα.

Ποιὸ ἀπὸ δλα; Ὁλόκληρη ὥρα ἔχασε ἀναζητώντας τὸ σπῆτι τοῦ «κοινοῦ φίλου» καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζεται ὅταν μὴ φωνὴ σὺν κλάμα μικροῦ παιδιοῦ τὸν ὑποχρέωσε νὰ κυττάξῃ μέσα στὸν κήπου ἐνὸς μεγάρου. Ἦταν ἕνα μικρὸ κατάσπρο σκυλάκι γαλιανέζικης ράτσας, ποὺ ἔκλαιγε παραπονητικά κατὰ ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ ἱσογείου.

«Ο Μάρτεν Ντάλ ἀνατρίχιασε. Κάποιοι φίλοι τοῦ δημοσιογράφου ποὺ εἶχεν ἐπιστρέψει πρὸ ἐνὸς χρόνου ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, εἶχε φέρει μαζί του ἕνα τέτοιο σκυλάκι. Ὁ δημοσιογράφος ἐκεῖνος, λίγο ἔλειψε νὰ τυφεκισθῇ ἀπὸ τοὺς ἐρυθροὺς, ἐσώθη δὲ χάρις στὴν δραστηριὰ ἐπέμβαση τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας. Τὸ μέγαρο, μετὰ κατεκλειστα δλα τὰ παράθυρά του, φαινόταν σὺν ἐγκαταλειμμένο. Πλησίασε τὴν καγκελλένια πόρτα καὶ διάβασε τὸ ὄνομα τοῦ ἱδιοκτήτου. Τὸ μέγαρο ἀνήκε σὲ κάποιον Χουάν Πεντίλλα. Ἰσπανὸς καὶ αὐτός! Ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ πλημμύρισαν τὸ Λονδίνο καὶ τὸ Παρίσι μόλις ἀρχισεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῶν Ἰσπανῶν. Ὁ φίλος τοῦ δημοσιογράφου ποὺ εἶχεν ἕνα τέτοιο σκυλί, λίγο ἔλειψε νὰ ἐκτελεσθῇ στὴν ἐρυθρὴ Ἰσπανία! Κάμνοντας τὸ γύρο τῆς ἐπαύλεως, εἶδε ὅτι ἀπὸ καμμιὰ μεριά δὲν ὑπῆρχε παράθυρο ἀνοιχτό. Ἐπὲστρεψε στὴν πόρτα, γτύπησε καὶ, μὴ λαμβάνοντας ἀπάντηση, ἐφώνησε τὸ σκυλάκι τὸ ὁποῖο ἔτρεξε πρὸς τὸν νεὸ τοῦ κύριου, χωρίς νὰ σταματήσῃ τὸ παραπονητικὸ κλάμα του. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς ἡ λεωφόρος ἦταν ἐρημὴ ἐπέρασε τὸ χέρι του ἀπὸ τὰ κάγκελλα, τὸ ἐπῆρε καὶ ἔτοξε στὴν κούρσα του. Μόλις ὅμως ἔφθασε κοντὰ στὸ φράγμα μετὰ τὴν σκάρα, ἐπαρατήρησε πλήθος περιέργων ποὺ σκολοῖσαν κάτι. Πλησίασε καὶ αὐτοὺς. Ἦταν τὸ συνοσγεῖο τῶν σκαφάνδρων ποὺ ἐπιθεωροῦσε τὴν σκάρα. Τὸ σκυλάκι ἔκλαιγε τῶ-

ρα πιὸ δυνατὰ. Σὲ λίγο, ἕνας βουτηγὴς φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια, κρατώντας στοὺς ὤμους τοῦ ἕνα πτώμα. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἄφησε κατὰ γῆς τὸ σκυλάκι, ποὺ ἔτρεξε στὸ πτώμα καὶ κλαίγοντας ζητοῦσε νὰ χῶσῃ τὴ μουρίτσα του στὰ βρεγμένα του μαλλιά. Πλησίασε τότε καὶ αὐτὸς καὶ ἀνεγνώρισε τὸ πτώμα τοῦ φίλου τοῦ δημοσιογράφου. Ἐφερε τραῦμα στὸ κρανίον στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἐπὶ πλέον καρφωμένο ἕνα στυλέτο. Ἡ σφαῖρα τοῦ Μὰκ Χόλμερ καὶ τὸ στυλέτο τοῦ εὐγενοῦς Ἰσπανοῦ!

«Ο Μάρτεν Ντάλ παρέλαβε τὸ ἀπαρηγόρητο σκυλάκι, ἀνέβηκε στὴν κούρσα του καὶ σὲ λίγο σταματοῦσε στὴν Σκώτλαντ - Γουάρδ.

—Σοῦμερ! λείει στὸν φίλο τοῦ ἀστυνομικοῦ μπαινόντας σὺν τρελλὸς καὶ τὸ γράφειο του. Ἐχετε τίς φῖσες δλων τῶν ἀλλοδαπῶν;

—Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾷς; —Γρήγορα! Βρές μου τὴ φῖσα καὶ τοῦ Χουάν Πεντίλλα!

—Νὰ σοῦ τὴν πῶ ἀπ' ἐξω. Στρατηγός, θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Ἀλφόνσου. Μυστήριο ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Σκώτλαντ Γουάρδ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παραμένει στὸ Λονδίνο ἐνῶ οἱ συντρόφοι του μάχονται ἐναντίον τοῦ Φράγκου.

—Τὸ μυστήριον ἐξηγεῖται! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μάχεται μέσα στὸ Λονδίνο!

—Τὶ ἐννοεῖς;

—Θὰ ἐξηγηθῶ ἀργότερα...

«Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ κούρσα τοῦ Μάρτεν Ντάλ, σταματοῦσε στὴν πόρτα τοῦ Τσάο - Τσέν, στὴν λαϊκὴ καὶ κακόφημη συνοικία Σόχο.

Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Κατὰ τίς ἑπτὰ τὸ βράδυ, εἶχε φθάσει στὴν «Σκώτλαντ - Γουάρδ» ἡ ἔκθεσις τῆς νεκροψίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀγνωστός ποὺ εἶχε βρεθῇ δολοφονημένος στὴν σκάρα τοῦ Τάμεση, ὅταν πυροβολήθηκε καὶ ὅταν καρφώθηκε μετὰ τὸ στυλέτο, ἦταν κι' ὅλας νεκρός! Στὰ ἐντόσθια του, εἶχαν βρεθῇ ἴχνη τρομεροῦ δηλητηρίου. Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ, ἀντήχησε τὸ τηλεφώνον καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς διοικητὰς ἔτρεξε στὸ δικουστικό:

—Ἀλλο - ἄλλο! Σκώτλαντ;... Τί;... Πῶς;...

Κράτησε λίγες στιγμὲς τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του καὶ τέλος τὸ κρεμάσε καὶ στράφηκε λέγοντας συγκινημένος:

—Κάποιοι τηλεφωνεῖ ὅτι ἀπόψε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» θὰ διαρρήξῃ τὸ μέγαρο Πεντίλλα γιὰ νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα τοῦ Ἰσπανικοῦ Στέματος!

—Πολύ - καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Σοῦμερ ποὺ κατὰλαβε ποῖος τηλεφωνοῦσε. Ἔξω τί θὰ κάνω.

Κατὰ τίς δέκα, ὁ Σοῦμερ μετὰ πέντε ἀστυνομικοὺς, παραμόνευε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ στρατηγοῦ καὶ κατὰ τίς ἑνδεκα, εἶδε μὴ σκιά νὰ πλησιάξῃ τὰ κάγκελλα τοῦ μεγάρου, τοῦ ὁποῖου μόνο δύο παράθυρα τοῦ δευτέρου πατώματος ἦσαν φωτισμένα. Ὁ Σοῦμερ ἀνεγνώρισε τὸν Λωποδύτη - Φάντασμα ὁ ὁποῖος ἐπῆδησε τὰ κάγκελλα καὶ διέρρηξε τὴν πόρτα στὸ διάστημα λίγων λεπτῶν.

—Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του, εἶπεν ὁ Σοῦμερ. Κατόπιν θὰ κάνουμε ἐμεῖς τὴ δική μας. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Σοῦμερ ἀνέβηκε ἀθόρυβα τὰ τρία μαρμάρινα σκαλοπάτια, ἔσπρωξε τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει μισοκλεισμένη, ἤπικε στὸ μέγαρο καὶ ἔβγαλε τὸ κλεφτοφάναρὸ του. Ἐαφνικά,

ἐνῶ ἀνέβαινε τὴν καρυδένια σκάλα, ἔμεινε σὺν ἀπολιθωμένος. Μὴ κοπέλλα κοιτόταν κατὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, μέσα σὲ μὴ λιμνοῦλα αἵματος. Θὰ εἶχε σκοτωθῇ πρὸ ὥρων γιατί ἦταν ἐυλισμένη.

«Ο Σοῦμερ σκέφθηκε λίγες στιγμὲς, βῆκε καὶ, ἐπέστρεψε μετὰ δύο ἀστυνομικοὺς. Τοὺς ἔδειξε τὸ πτώμα καὶ μετὰ ἕνα νόημα τοῦ ἀνέβηκαν τὴν σκάλα, φθάσανε σὲ ἕνα διάδρομο καὶ εἶδαν μὴ ἀνοιχτὴ πόρτα φωτισμένου δωματίου. Ἐσβυσαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ φανάρια τους καὶ προχώρησαν ἄφωνοι γιὰ νὰ μείνουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρουσαν:

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν μὴ βιβλιοθήκη πάνω στὸν πέτινο καναπέ τῆς ὁποίας, βρισκόταν φιμωμένος καὶ σφιγτοδεμένος ὁ στρατηγός. Μπροστὰ στὸ ὀρθάνοιχτο χρηματοκιβώτιο, ἐργαζόταν μετὰ τὴν ἡσυχία τοῦ ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα.

—Πάνω τὰ χέρια! ἔκραύγασεν ὁ Σοῦμερ τὴν στιγμῇ ποὺ ὁ θρυλικὸς Λωποδύτης ἄφησε μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τὸ ἐπισκεπτήριό του, καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρες του:

—Σταθῆτε στὴν πόρτα!

Ἐιρωνικά, στράφηκε τότε πρὸς τὸν Λωποδύτη - Φάντασμα:

—Μίστερ Λωποδύτη - Φάντασμα ἀπόψε σὲ κρατῶ. Θὰ ἔγης βέβαια τὴν καλωσύνη νὰ μὰς παραδώσῃς ὅτι πῆρες ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

—Πῶς ὄχι, μίστερ Σοῦμερ. Θὰ σὰς παραδώσω ὅτι τὸ χρήσιμο βρήκα γιὰ σὰς καὶ θὰ κρατήσω ὅτι τὸ χρήσιμο βρήκα γιὰ νὰ καλλιτερῇ ἡ ζωὴ τῶν ζῶων, ποὺ μὰς βοηθοῦν καμμιὰ φορὰ νὰ πιάνουμε τοὺς δολοφόνους. Νά, ἐκεῖ, στὸ τραπέζι μερικά γράμματα.

Τὸ καθένα εἶναι καὶ μὴ διαταγὴ τῶν ἐρυθρῶν πρὸς τὸν Χουάν Πεντίλλα. Θὰ βρῇς τὴν διαταγὴ τῆς δολοφονίας τοῦ δημοσιογράφου ποὺ ἦταν κάτοχος δλων τῶν μυστικῶν των. Θὰ βρῇς καὶ

τὴν διαταγὴ τῆς δολοφονίας τοῦ εὐγενοῦς Ἰσπανοῦ. Ἐπρεπε ὅμως αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες νὰ δολοφονηθοῦν, χωρίς νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἡ Ἰσπανικὴ κυβέρνηση. Σπουδαῖο ρόλο ἔπαιξε ἡ νέα ποὺ βρήκατε δολοφονημένη. Αὐτὴ, ὅταν τελείωσε ὁ ρόλος τῆς, δολοφονήθηκε γιὰ νὰ μὴ μιλήσῃ. Ἦταν μὴ καλλονὴ ποὺ τράβηξε στὰ δύχτια τῆς δύο ἀθῶους. Τὸ κόλπο ἦταν αὐτό: Ἄν ὁ ποταμὸς ἐξέβραζε τὸ πτώμα τοῦ δημοσιογράφου, σὲ τσέπες τοῦ ὁποῖου εἶχαν βάσει μὴ πλαστὴ ταυτότητα τοῦ Ἰσπανοῦ, ἡ δολοφονία θὰ ἀπεδιδετο στὸν Μὰκ Χόλμερ. Ὁ Ἰσπανός, θὰ ἐδολοφονήτο μετὰ τὸν δημοσιογράφο, τὸ ἴδιο βράδυ, ἂν, ἄμέσως μόλις πέταξε τὸ στυλέτο, δὲν συνήρχετο καὶ δὲν ἐτρέπετο εἰς φυγὴν σὺν τρελλός. Κατόπιν, θὰ ἐξαφανίζαν τὸ πτώμα, ἴσως μέσα σὲ κανένα τοῖχο, ὅπως θὰ ἐξαφανίζονταν καὶ τὸ πτώμα τοῦ συνοσγεῖου... ἂν δὲν μεσολάβουσε ἡ ἀφεντιά μου. Καὶ τώρα κύριοι, μὴ καὶ ἔχετε δλα τὰ πειστήρια, νὰ σὰς παραδώσω...

«Ὁ ηλεκτρικὸς γλόμπος ἦταν κρεμασμένος χαμηλά. Περνώντας κατὰ ἀπὸ αὐτόν, ἔβγαλεν ἕνα βαρὺ κολλεῖ καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος ἀπλώσε τὸ χέρι του νὰ τὸ πάρῃ. Τραβώντας τὸ τότε ἐαφνικά πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα ἔσπασε τὸν ηλεκτρικὸ γλόμπο. Βυθίζοντας τὸ δωμάτιο στὸ σκοτάδι.

Καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη κατάπληξη οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναψαν τὰ κλεφτοφάναρα τους, ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα εἶχεν ἐξαφανισθῇ, πηδώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Μὰς ἔφευγε πάλι ὁ σατανὰς, ἀλλὰ κανένας δὲν θὰ ἀρνήθῃ, ὅτι ἡ Σκώτλαντ - Γουάρδ ἔκαμε πάλι τὸ θαῦμα τῆς, λείει ὁ Σοῦμερ. Βγάλτε τὸ φίμωτρο ἀπὸ τὸν μίστερ Πεντίλλα, νὰ δοῦμε πῶς τοῦ πηγαίνουν οἱ χειροπέδες...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΚΟΜΜΕΝΗ ΣΤΑ ΔΥΟ

Δὲν πρόκειται περὶ μαγικῆς εἰκόνας, ἀλλὰ περὶ πραγματικῆς φωτογραφίας ποὺ παρῆκε τὴν ὥρα ποὺ ἕνας ταχυδακτυλουργὸς στὴν Ἀμερικὴ ἔκανε τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ἐπίδειξή του: ἡ συνεχὴς του, ἔδενε το κατὰ ἀπὸ ἕνα ἡλεκτρικὸν προϊόν, τὸ ὁποῖο τὸν ἔκοβε — κυριολεκτικῶς—στὰ δύο! Σὲ λίγο ὅμως ἡ νέα ἐμφανίζετο ὁρθία...καὶ ὁ λάκιερ! Ὅλη ἡ Ἀμερικὴ σόφῃ καὶ ὀσση, σπάνει τώρα τὸ κεφάλι νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον!

Γράμμα στον 'Αη-Βασίλη

«Αγαπητέ 'Αη-Βασίλη,

«Θ' άπορήσεις βέβαια πολύ παρνοντα γράμμα μου ύστερα από τόσα χρόνια. Ίσως και να έχασες ολότελα κάποια φωτογραφία που είχα έπιμείνει να κλείση ή μαμά στο τελευταίο γράμμα που στείλα, για να καταλάβης πώς ήμουν ένα «καλό κορίτσι» και να μου στείλεις όλα τα δώρα που σου παρήγγειλα τότε. 'Η φωτογραφία παρίστανε ένα λεπτό κοριτσάκι με έναν πελώριο ρόζ φιόγκο στις ξανθές του μπούκλες, με δύο έκτοπικά μάτια γεμάτα όνειρα κι' ένα ξένοιαστο χαμόγελο στα χείλη.

«Σήμερα, το κοριτσάκι άλλαξε τόσο πολύ που δεν θα μπορούσες σχεδόν να το αναγνωρίσεις : οι μπούκλες είναι κατάνεες, τα μάτια, ίσως γιατί είδαν τόσα θλιβερά πράγματα στην ζωή, δεν έχουν πια το φως του ονείρου, και το χαμόγελο διατηρεί πάντα κάποια ανάλαφρη μελαγχολία, ίσως γιατί ή ζωή άφίνει πάντα κάποια πικρή γεύση... Πέρασαν τόσα χρόνια που δεν σου γράφα κανένα γράμμα, καλέ μου 'Αη-Βασίλη! «Και όμως, άπόψε που ή βραδυά είναι τόσο χειμωνιάτικη κι' ή φωτιά σιγοτραγουδεί στο τζάκι, άπόψε που το ραδιόφωνο σκορπά ένα πολλή Πρωτοχρονιάτικο τραγούδι γεμάτο νοσταλγία και κατάλυση, άπόψε θέλω να ξεκαρδοτή την παιδιάστικη ψυχή μου, την παιδιάστικη πίστη μου και να σου γράψω ένα γράμμα όπως τότε....

«Δεν ξέρω όμως από που ν' άρχισω, καλέ μου 'Αη-Βασίλη ! Θάθελα τόσο πολύ, 'Αη-Βασίλη μου, να δώ εύτυχιμένα τα φταγιά παιδάκια που δεν ένοιωσαν ποτέ μέσα στα χέρια τους την γορά ενός παιχνιδιού... Φρόντισε, σε παρακαλώ γι' αυτά τα δυστυχημένα ! Τι γορά να δη κανείς τα μάτια τους ολόφωτα από την φλόγα της ετυχίας !

«Θά σε παρακαλέσω άκόμη, 'Αη-Βασίλη μου, να χαρίσης στους άρρωστους την υγεία ! να παύση ο πυρετός να φλογίση τα κείνια μέτωπα, να μην ξεσχίξη πιά ο βήχας τ' αδύνατα στήθη... «Νά χαρίσης στους ορφανούς και τους άποκληρούς και τους άπογοητευμένους το χέρι μιάς τρυφερότητας, την συμπόνοια μιάς στοργής.

«Νά χαρίσης στους δυστυχισμένους και στους κατατρεγμένους το χαμόγελο της Χαράς, της Ετυχίας...

«Ίσως ζητώ πάρα πολλά, μέσα στην ποράση όνειροπόληση της χειμωνιάτικης αυτής βραδυάς. Κι' όμως, θά προσθέσω και κάτι άλλο, καλέ μου 'Αη-Βασίλη. Θυμήθηκα πώς κάποιον χρόνο, μέσα στο παιδιάστικο γράμμα που σου έστελνα, είρα ένα ύστερόγραφο, που γεμάτο άφέλεια, έλεγε : 'Αγαπητέ μου 'Αη-Βασίλη, αν θέλεις, φέρε μου κι' ένα όραίο άστρο από τον ούρανό που θάρχεσαι, μιά που εκεί επάνω έχει τόσο πολλά !

«Ίάί τώρα, ξέρεις γιατί σου τώγραφα αυτό, καλέ μου 'Αη-Βασίλη : Για να σε παρακαλέσω κάτι άλλο : 'Αν βρης πώς θα σου ζητήσω είναι πολλά, πώς δεν είναι εύκολα να δοθούν, όπως δεν είναι εύκολο να δοθή ένα αληθινό άστρο, τότε, σε ίκετεύω 'Αη-Βασίλη μου, σε ίκετεύω με όλη μου την καρδιά να τους χαρίσης τουλάχιστο την 'Ελπίδα : Το άστρο που θα τους κάνει λιγώτερο πικρή την ζωή, το άστρο που θα τους κάνει λιγώτερο βαρειά την προμονή της Χαράς....

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

'Η τέχνη της έκλογής

«Ένα από τα σπουδαιότερα προόντα μιάς γυναίκας είναι να ξέρη να έκλέγη

τα φορέματα που θα βάλη άναλόγως της κάθε περιστάσεως. Νά ξέρη τί πρέπει να φορέση το πρωί, το άπόγευμα, σ' ένα τσάι, ή το βράδυ σ' ένα χορό, σ' ένα δείπνο έπίσημο κλπ.

«'Ηδη ο χειμώνας έπιασε για τα καλά και σάς άκούω ν' άναστενάξετε : «Δεν έχω τίποτα να φορέσω !» (Μεταξύ μας, αυτό είναι ύπερβολή, αλλά τέλος πάντων).

«Εκείνο που θα είχα να σας συστήσω κυρίως, είναι να μην παρασύρεσθε από τους διάφορους πειρασμούς που σάς παρουσιάζουν υπό μορφήν τουαλεττών και καπέλων οι μωδίστες σας. Πρέπει να σκεφθήτε καλά προτού έπισκεφθήτε τους διάφορους ραπτικούς οίκους γιατί εσέ καθένα απ' αυτούς θα βρήτε άσφαλως, όχι μόνον ότι σάς χρειάζεται, αλλά και ό,τι δεν σάς χρειάζεται.

Κυττάξτε πρώτ' απ' όλα να μην παραλισθητε και χάσετε το κεφάλι σας ανάμεσα στις έκπτώσεις που σάς προσελκύουν δεξιά κι' άριστερά... «Εκπτώσεις !» Μιά λέξις μαγική και όμως τόσο επικίνδυνη συγχρόνως !

«Επιτρέψτε μου, κυρία, να σας συννοδέω με τις συμβουλές μου στα ψώνια σας :

Για το πρωί, θά έκλέξωμε ένα ταγιέρ από λαϊνάξ μπορντώ : αν παραγγείλετε και το μαντώ σας από το ίδιο ύφασμα, θα έχετε δύο ανσάμπλ : Μιά φούστα ίσια, με τρεις ραφές εις πρόσ, ζακέττα χωρίς ρεβέρ την οποία θα μπορήτε να φορήτε κάτω από το μαντώ σας τις ημέρες που κάνει δυνατό κρύο. Ένα σεμιζιέ από ζερσέ μπλέ είναι κάτι το πιο καινούριο από ένα πουλλόβερο.

Νομίζω ότι ένα κλοσάκι κλασικό στο ίδιο χρώμα θα είναι το καλλίτερο καπέλλο για το πρωί.

Το μαντώ-ρεδιγκότα που εναφέρουμε παροπάνω μπορεί να φορεθί όραιότερα το άπόγευμα, αν του προσθέσετε έναν «κινιτό» γιακά από λούτρ. Συγχρόνως θ' άντικαταστήσετε και το σεμιζιέ με μιά άπογευματινή μπλουζα από σατέν μούρο κομμένη «άν υπιαί».

Τό καπέλλο (που είναι προτιμώτερο να σάς κολακεύη, άντι να είναι παράξενον, όπως έπιβάλλη ή μόδα), τα νάντια, τα παπούτσια και ή τσάντα θα είναι μαύρα.

Για το τσάι θά διαλέξετε ένα ταγιέρ από βελούδο μαύρο με μιά μπλουζα από λευκό σατέν ή τουλι μαύρο. 'Η

ζακέττα, έφαρμοστή και λίγο μακρού, μπορεί να φορεθί έπίσης και επάνω από την βραδυή τουαλέττα σας. Ένα τριγωνικό καπελλάκι με φτερά «εις ύψος» θάσυνδυάζεται όραία με το ταγιέρ σας.

«Αν κάνετε τουαλέττα χορού, να προτιμήσετε το μαύρο τουλι. Μπορήτε εσέ κολα να του αλλάξετε εμφάνιση με ποικίλες έσάρπες από μεταξωτή μουςελίνα σε χρώματα πασιλ με γάντια άσσορί.

Μπορείτε άκόμη να την γαρνίρετε πότε-πότε με λουλούδια καθώς και τα μαλλιά σας.

«Ετσι, άφου τελειώσετε τα ψώνια σας, μπορείτε να εισθε ήσυχη ότι θα εισθε πάντοτε κομψή χωρίς να κάνετε τεράστια έξοδα. Και να περιμένετε με χαρά τις γιορτές της Πρωτοχρονιάς για να έπιδείξετε παντού το γούστο και την κομψότητά σας.

Νεωτερισμοί διάφοροι για το βράδυ

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Οι βραδυές τουαλέττες είναι άρκετά ντεκολτέ στην πλάτη. Οι πολύ άμυγιέ τουαλέττες παρουσιάζουν δύο είδων ντεκολτέ : το «διαγώνιο» που άφίνει να φαίνεται ένας ώμος και το «ρωμαντικό» που άποκαλύπτει τους δύο ώμους και

Γιά να έχετε όραίο χέρι

Στο προηγούμενο σάς έγραφα για τα κατάλληλα μέσα καθαριότητας που πρέπει να χρησιμοποιήτε για την περιποίηση των χεριών σας, καθώς και για τα προφυλακτικά μέσα. Συνεχίζω σήμερα για τα διάφορα έλαττώματα των χεριών και την θεραπείαν των. «Όταν τα χέρια σας είναι πολύ σκληρά, μαραζωμένα και έχουν χάσει την λεπτότητά των, να τα τρίβετε κάθε βράδυ με την κάτωθι πομάδα, το δε πρωί να τα ξεβγάξετε με ζεστό κι' άραιό-όχι πολύ βαρύ—χαμομηλόνερο,

Lanoline 40 gr.
Eau dist. de roses 20 »
Liqueur Labarague 5 »
Essence geranium 1 »

Οι αίματώδους κράσεις κυρίες, οι άρθριτικές, και οι καταγινόμενες σε βαρείες δουλειές, έχουν πάντοτε πολύ κόκκινα χέρια, πράγμα πολύ άντιαισθητικό. Για ν' άποφύγετε την έρυθρότητα αυτήν, να μη πλένεσθε με πολύ κρύο νερό, και να πλένετε συχνά τα χέρια σας με έλαφρά διάλυση από στύψη. Μέσα σε μιά λεκάνη χλιαρό νερό να διαλύετε ένα κουτάλι της σούπας σκόνη στύψη. Άμέσως δε μετά το πλύσιμο με στύψη, να τ' αλείφετε με καμφορόσπιρτο, το βράδυ να μεταχειρίζεσθε λίγες σταγόνες γλυκερίνης. Την έρυθρότητα έπίσης των χεριών την ευνουον πολύ τα πέταινα και τα στενά γάντια.

Σε πολλά άτομα με την πρώτη άλλαγή του καιρού σκάζουν άμέσως τα χέρια, πράγμα πολύ ένοχλητικό κι' άντιαισθητικό, προκειμένου δε μάλιστα περί γυναικών. 'Η έπομένη συνταγή είναι πολύ άποτελεσματική για το σκάσιμο των χεριών.

Glycerol d' amidon 50 gr.
Oxyde de zinc 5 »
Acide Borique 3 »

«Άλλη μιά πάθηση των χεριών πολύ δυσάρεστη και πολύ ένοχλητική, ή οποία και παραμορφώνει τα χέρια, είναι οι χιονίστρες. Ο καλλίτερος τρόπος για να τις άποφεύγετε σοι πάσχετε απ' αυτές είναι από τις άρχες του χειμώνας να βουτάτε τα χέρια συχνά μέσα σε ζεστό νερό. 'Η χρήσις έπίσης της παρακάτω συνταγής δι' έπαλείψης διεί λουμπρά άποτελέσματα, τόσο από θεραπευτικής, όσον και από προληπτικής άπόψεως.

Yaseline 40 gr.
Campfire 5 »
Baume de Tolu 5 »
Solicylate de zinc 5 »
Carbonate d' ammoniaque 10 »
Teint d' opium 5 »

Σε πολλά άτομα, λόγω συχνής και μακράς χρήσεως βερνικιού (μυρμιόδου) τα νύχια γίνονται εύθραστα κι' έπώδινα. Για να σκληρύνουν και να μη σπάζουν τα νύχια, να τα αλείφετε κάθε βράδυ με το κάτωθι φάρμακο :

Huile de noix 15 gr.
Cire blanche 2,50 »
Colophane 5 »
Alum 1 »

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ : Υπερίδρωση των χεριών κλπ.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

το επάνω μέρος των μπράτσων, αλλά προυποθέτει φυσικά ώμους άψογης γραμμής.

Οι βελούδινες τουαλέττες έχουν συνήθως στρογγυλό ντεκολτέ-έλαφρό έμπρός και άρκετό πίσω.

ΟΙ ΕΣΑΡΠΕΣ

Οι έσάρπες από μουςελίνα πλισσέ, από σατέν, από κρέπ ντε σιν προσθέτουν μεγάλη χάρη σε μιά τουαλέττα. Γίνονται συνήθως σε δυο ή και περισσότερα άντίθετα χρώματα και δένουν γύρω στο λαιμό, ύστερα πτυχώνονται στο στήθος σφιχτά και τέλος χαλαρώνονται πέφτοντας στη φούστα.

ΟΙ ΖΩΝΕΣ

Οι ζώνες άποτελούν έφέτος ένα από τα όραιότερα στολίσματα των βραδυών τουαλεττών.

Μερικές πτυχώνονται στον έναν γοφό και δένουν στον άλλο. Πολλές ζώνες γίνονται από κορδέλλα σατέν ή βελούδο κεντημένο στην άκρη, με πέρλες και σταυρώνουν στο στήθος σχηματίζοντας ένα «κορσελέ» άμπιρ που δείχνει πολύ ύψηλά την μέση.

Σε μιά τουαλέττα από κρέπ σατέν βιολέ, θαυμάσθηκε μιά ζώνη από βελούδο κόκκινο κερασίου, του όποιου μιά άκρη ντικουτέ μπορεί να χρησιμοποιηθί ως κάπα.

ΑΝΑΜΙΞΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Όπως στις έποχές της πρώτης και

ΛΑΓΟΣ ΜΕ ΚΡΕΜΜΥΔΑΚΙΑ

Υπάρχουν άπειροι τρόποι μαγειρεύματος του λαγού, αλλά σήμερα γράφω μεν ένα από τους καλλίτερος.

Βάζουμε τα καλλίτερα τεμάχια ενός λαγού σε μιά λεκάνη, όπου τα βρέχουμε μέσα λάδι, έδυο από τις άρχες του χειμώνας να βουτάτε τα χέρια συχνά μέσα σε ζεστό νερό. 'Η χρήσις έπίσης της παρακάτω συνταγής δι' έπαλείψης διεί λουμπρά άποτελέσματα, τόσο από θεραπευτικής, όσον και από προληπτικής άπόψεως.

«Όταν ψηθί καλά ο λαγός τον σερβίρουμε με την σάλτσά του τοποθετώντας γύρω-γύρω τα κρεμμυδάκια και αν θέλουμε και μερικά κρουτόνια, δηλαδή ψωμάκια κα-βουρδισμένα.

Μιά άπογοήτευσις πού δέν περίμενε

Ένα άμερικανικό διήγημα του Ντίκ Κάρτερ

Ο Τσάρλι Λάιτ ήταν ο πιο αγαπημένος μουσικός της Νέας Υόρκης. Η φωτογραφία του φιγουράριζε σε όλα τα άριστοκρατικά σαλόνια στα κουτιά των τσιγάρων και στα περιτυλίγματα των σαπουνιών. Οι γυναίκες τον λάτρευαν.

Ο Τσάρλι ήταν πλουσιώτατος. Κι όμως! Πώς άρχισε ή καλλιτεχνική του καριέρα!.. Έφυγε άγνωστος από τη Γερμανία, πήγε στην Αμερική κι εκεί, αφού πάλαψε σκληρά, επί τέλους νίκησε, έπεδήληθη. Τώρα ήταν ο άνθρωπος της ημέρας.

Ένα βράδυ ο διευθυντής του ραδιοφωνικού σταθμού, άπ' όπου ο Τσάρλι έστελνε τις μελωδίες της ορχήστρας του, του άνεκίνησε ένα άπροσδοκτο νέο: "Οτι οι άκουστές του περιμέναν ν' άκούσουν ένα καινούργιο του μουσικό κομμάτι, στο οποίο θα του έγραφαν αυτοί τους στίχους κατόπιν διαγωνισμού. Η έπιπόνηση αυτή ήταν άσφαλώς του διευθυντού του ραδιοφωνικού σταθμού.

Ο Τσάρλι ήταν άπροετοίμαστος γι' αυτή τη δουλειά και γρίνιασε στην άρχή, κατόπιν όμως ύποσχεθηκε να ικανοποιήση την έπιθυμία των θαυμαστών του. "Ωστόσο δέν είχα έρεξη να γράψω κάτι καινούργιο, γι' αυτό άποφάσισα να σκαλίση στα παλιά.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη του όταν σ' ένα σκονισμένο δέμα από φύλλα μουσικής βρήκε μερικά μαρμαίνα λουλούδια. Χαιρολόγισε θλιβερά. Τό μουσικό αυτό κομμάτι, πάνω στο οποίο κοιτώνταν τα λουλούδια, του θύμιε την εποχή που άνομαζόταν άνομη Κάρλ Σέιτνερ, κι ήταν ένας άπλοικός χωρικός στη Βαυαρία. "Όλη την ημέρα δούλευε στα χωράφια και τα Σάββατά του έπαιζε βιολί στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού. Καμιά φορά περνούσαν από κει ξένοι περιηγητά και τον άκουγαν.

Σαφηνά ο Τσάρλι θυμήθηκε τη νεαρή έ- κείνη Αμερικανίδα με τα όνειροπόλα μάτια που τόσο είχε συγκινήσει από τη μουσική του, τους περιπλοκούς που έκανε μαζί της στη λίμνη και το βιολί που της έπαιζε στο σεληνόφωτο. Μολονότι τότε χάριζε ή ζωή, ή κοινωνία, τα έθιμα, ή πατρίδα, έν τούτοις ο έσος και ή ποίηση τότε έβγαζε. Της είχε συνθέσει τότε ένα τογραφιδάκι: μιά μελωδία για δάξ με τον ήχο που άκούγεται από το χωριό. "Από τότε δέν ξαναείδωκαν.

Και, νά, τώρα που αυτή την μελωδία την άκούσσε στο γέλιο του. Θα την έπαιζε στο μικρόφωνο με την ορχήστρα του και θα την άκουγαν χιλιάδες άνθρωποι. "Εφερε για μιά άδελφή του στη νύχτη του την πρώτη του άγάπη — την Σαρλότα Μπούς — κι έννοιω- σε μιά άνατομία. Κυττάθης σάν καθό- στρο. Πώς προσην τα χρόνια! Δέν ήταν συ- νιστά νέος, αλλά τριμερά... πηχός. "Υπό την έπίδραση του μνηστή — αλλά και πόσοι μνηστή! — άπό- έλθοντες άποσπάρθη- κε πάλι από τα ήταν — τα μέλλον που εί- να έ- πικτα. Η Μαίρα στην πρώτη του άγάπη: την Σαρλότα Μπούς. Άσφαλώς θα είχε παν- γαυτεί και άδελφά και παιδιά... Τί κρίμα! Πόσο άδίκη είχε ή ζωή!

γέλια. Έξασνα ή καρδιά του σκίρτησε: ένα από τα ποιήματα που του είχαν στείλει ύπο- γραφόμενα από την Σαρλότα Μπούς! Έγρα- φε για την πρώτη της άγάπη που μάταια τό- σα χρόνια περίμενε να ξαναγνώση στη φτω- χή της άγκαλιά. "Ο Τσάρλι ταραχθηκε. Διά- βασε και την διέθνηται της άποστολής: Χό- ουαν Μιούς, Μπρούκλιν.

— Έπειτα από τόσα χρόνια! ψιθύρισε. Την έφερε στη φαντασία του και την είδε να κάθεται μπρος στο ραδιόφωνο έτοιμη να άκούση την μελωδία που με τόσο θόρυβο εί- χαν άναγγείλει τα προγράμματα.

— Τώρα εξηγούνται οι στίχοι που έγραφε! διαλογίστηκε ο Τσάρλι. Της έγραφε άμέσως όρίζοντας της ένα ραντεβού. Έκείνη του άπάντησε καταφατικά και την τρίτη μέρα την συνάντησε σ' ένα ρεστοράν. Την άναγνώρισε άμέσως, μολονό- τι είχε αλλάξει από τότε. "Ήταν άδύνατη και τα ρούχα της ήσαν καινούργια. Της έσφιξε το χέρι με ειλκρινή συγκίνηση:

— Σαρλότα! Τί χαρά που σε βλέπω! — Άλλά, Κάρλ... τούπε γελαστή. Μπρά- βο! Κέρδισες τη ζωή... — Εύχαριστώ, Σαρλότα! — "Ο Τσάρλι κάθισε στο τραπέζι και παρήγ- γειλε δυό τσέρυ.

Τί δέν είχαν να πούν! Της διηγήθηκε όλη του τη ζωή, Τους ά- νόνας του, τις έπιτυχίες του, τις έπιδιώ- ξεις του, για το μέλλον, τα όνειρά του. Έκείνη τον άκουγε προσεκτικά. Κουβέντιασαν άρεκτά.

Στο τέλος ή Σαρλότα προφασίστηκε κάποιον ραντεβού και χωρίστηκαν μ' έγκαρδιότητα, αφού ο Τσάρλι της άνήγγειλε ότι κέρδισε το πρώτο βραβείο για το ποιήμα της.

Τό ίδιο βράδυ ο Τσάρλι διηγόταν στον μα- νατζέρ του την άπίστευτη αισθηματική του περιπέτεια.

— Και γιατί δέν την παντρεύεσαι; τον έ- ρώτησε ο μανατζέρ.

— Καλά μου λές! Έκανε ο Τσάρλι.

Πράγματι, ο έρωτευμένος Τσάρλι έπιθυμού- σε από καιρό να παντρευτεί και μόνο το δρα- μα της πρώτης του άγάπης έσπεκε έμπόδιο στην άπόφασή του. Τώρα όμως που ή άγάπη του αυτή τον περίμενε τόσα χρόνια — το ποι- ήμά της τό μαρτυρούσε καθαρά — τί είχε να περιμένει; Η αλήθεια ήταν ότι ή Σαρλότα φάνηκε κάπως δειλή και έπιφυλακτική όταν την συνάντησε. Την δικαιολογούσε όμως. Τό πράγμα είχε συμβή τόσο άπροσδοκτο!... "Υστε- ρα ο θαυμασμός της για την καταπληκτική

του πρόδο! "Όλα αυτά την είχαν κάμει να τα χάζη. Τόν είχε γνωρίσει έναν φτωχό κι' άπλό χωρικό... Και όμως τώρα μπορούσε να της προσφέρει τα πάντα: Πλούτη, έρωτά, ό- νομα! Τί λαμπερή τύχη για ένα φτωχό κορί- τσι, αλήθεια!

— Λαμπρά! φώναξε και χτύπησε τον μα- νατζέρ του στον ώμο, Θα πάω να την συ- ναντήσω αύριο στο σπίτι της. Είδοποιήστε τον σπικερ του ραδιοφωνικού σταθμού ν' ά- ναγγείλη τό εύχάριστο γεγονός σε όλους και καταχωρήστε την άγγελία των άραδώνων μου σε όλες τις έφημερίδες.

Τό άλλο πρωί ο Τσάρλι χτυπούσε στην πόρ- τα του σπιτιού της. Τό διπλωμά της ήταν πάνω από ένα γκαζά. Άνοιξε την πόρτα ή ίδια:

— Έσύ, Κάρλ! του είπε έκπληκτη. Πώς αυτή την ώρα έδώ;

— "Ο Τσάρλι άμילητος αλλά γελαστός προχώ- ρησε στο φτωχικό της δωμάτιο:

— Σαρλότα! της είπε. "Ήθε ή στιγμή ν' αφήσης τό φτωχικό αυτό περιβάλλον...

— Νά φύγω άπ' αυτό; Γιατί;

— Θα παντρευτούμε! της είπε θριαμβευ- τικά. "Ο,τι έπιθυμείς...

— Θα με παντρευτής, Κάρλ! Μά, τρελλά- θηκες;

— Άλλά, Σαρλότα... έφέλισε. Είχε μείνει έμβρόντητος από τον τρόπο που του μιλούσε.

— Τό ποιήμα σου, συνέχισε, μου μαρτύρη- σε τό αισθήμα που έκρυβες τόσα χρόνια για μένα... Μου θύμισε και μου ξαναέστειλε την πρώτη μου άγάπη...

— Τό ποιήμα μου! Έκαμε με άπορία ή Σαρλότα. "Υψιστε Θεέ! Και πώς φαντάσθη- κες πως τόγραφα για σένα προσωπικά;!

Κάθισε στην καρέκλα και τον κύτταξε με ένα άφελέρτατο κι' ειλκρινές βλέμμα:

— Φτωχέ μου Κάρλ, τούπε γελώντας. Αν- τό τό λυρικό ποιηματάκι τόγραφα μόνον με τό σκοπό μήπως και κερδίση τις δέκα λίρες πουταν τό έπαβλο. Τίς είχα άνάγκη γιατί εί- μαι... φτωχή! Τόγραφα την περασμένη έ- δομμάδα...

— "Ότε δέν ήγες ο νους σου πως έγώ ήμουνα ο Κάρλ σου, πουπάζα στο ραδιόφω- νο τό παλιό μας τραγούδι, που σου είχα συν- θέσει τότε; Δέν τό φαντάσθηκες αυτό; Η μελωδία αυτή δέν σου θύμιζε τίποτε;

— Νά σου πώ την αλήθεια, Κάρλ. Τό εί- γα ξεχάσει. "Ωστόσο όταν τό άκουσα στο ρα- διόφωνο μου φάνηκε κάπως γνωστό, χωρίς να ξέρω που και πως... Που να φαντασθώ ό- μως ότι ο διάσημος μουσικοσυνθέτης που τόπαιζε με την ορχήστρα του στο μικρόφω- νο, ο πασίγνωστος Τσάρλι Λάιτ, ήταν ο ά- πλοικός βιολιστής Κάρλ Σέιτνερ που άγα- πούσα τότε. Πώς ήθελες να τό ξέρω; Έγουν περάσει τόσα χρόνια από τότε που δονούσαν τη καρδιά μου οι χορδές του βιολιού σου...

— "Ο Κάρλ έννοιωσε τό μυαλό του να κου- νιέται:

— Άλλά, Σαρλότα, σ' αγαπώ... Σου προσ- φέρω ό,τι θελήσης: λεπτά, δόξα, μουσική.

— Μουσική; Έκαμε με άποστροφή ή Σαρ- λότα. Κάποτε, Κάρλ, έπαιζες θαυμάσιο βιολί. Τόνοιωθα. Τώρα όμως ή μουσική σου δέν με συγκινεί. Δέν μου άρέσει ή τζάζ. Και τό κομμάτι μου τ' άκούσα στην τύχη... "Υστε- ρα, φτωχέ μου Κάρλ, έγινες τριμερά παχύς!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία :
"Οδός Άναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Άρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Τό φύλλον...
με την όκιά

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ!

"Υπό ν. Άγκώπ Ζουρντζιάν

Χρόνια πολλά!
Ευτυχισμένος νέος χρόνος!
Μεάλη συγκινήσις κατέει έμέ-
να, φίλοι μου.
Ένα έτος άκόμη ίφρεύει

Ο έκλεκτός συνεργάτης
μας κ. Άγκώπ Ζουρντζιάν.

και πίσω έν γυρίζει. Χρόνια έρχονται, χρόνια παίνυνε, άμά, άνθρωπος ούλο έλπίζει. Έλπίνα άνθρώπινη ίδυσεμία ίνεται. Σοπεγχόουερης είπαι.

Άαητοι άναγνώστοι, άα-
πητα άναγνώσταί. Τό χέρι μου ίτρέμει χαράουσα αυτές τις γραμμές.

Ίστέ, διερωτώμαι, όποιος τινες ίνεται καινούργιος γρό-
νος 1938. Πόλεμος έχουμε; Κα-
ταστροφές έχουμε; Αλαγίο μας πέσει; Σπίτι συντακτών πά-
ρουμε; Άντικυκλώνας μας ταραξεί; Και λέγω διαλογιζό-
μενος τό πορόν: Άνθρωπότης που ίβάνει!...

Άγ! Διαιτί να μη είμαι Καζα-
μίας! είπα και κανέναν παπά-
πόνο μου έν άπήντησε, βέρ-
σελνι!...

Άίντε, όμως, και ο Θεός

Άγκώπ Ζουρντζιάν

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Με έξαιρετική λαμπρότητα πα-
νηγυρίσθηκαν φέτος τα Χριστού-
γεννα σ' όλον τον κόσμον.

Είς την Άγγλιαν, άντι των καθιερωμένων γάλων έσφαγή-
σαν έφέτος οι άγορασταί των ά-
δ τα έμπορικά, διά λόγους τ ι-
ή ε.

Είς την Γερμανίαν ένας όγδο-
ηκοντούτης γέρον, παριστάνων-
τον Άγιον Βασίλειον — γαλλι-
τι Σαιν Μπαζιλ — άνέθηκε είς τό δέκατον πάτωμα μιās νέας πολυκατοικίας και έρρίφθη είς τό λιθόστρωτον.

Είς την Αμερικάν ή Φόρντ έ-
χάρισε 15.000 αυτοκίνητα είς τα παιδιά της συνοικίας του.

Είς την Σουηδίαν έσπείθη είς ίαν πλατείαν του χωρίου Βό-
σικλιντς ένα τεράστιον Χρι-
τουγεννιάτικο δένδρο, ύψους πέντε σπιθιαμών. Άπό παντού του κόσμου καραβάνια περι-
γητών καταφάνουν διά να τό τινάσουν.

Είς την Σιδηρίαν διά πρώτην φοράν έφέτος οι κάτοικοι έώρ-
τασαν λευκά Χριστούγεννα. Έχί-
νισε!!

Είς την Περσίαν, όπως κατ' έ-
τος, και έφέτος έορτάσθησαν τα Χριστούγεννα με θρήνους και κοπετούς, είς άνάμνησιν της έν Σολομίνι ναυμαχίας!

Είς τας Ινδίας δέν έορτάσθη-
σαν, διότι οι κάτοικοι είνοι Βουδ-
δισταί.

Και είς την Κίναν, ένεκα ο πό-
λεμος.

άνέναν έν αφήνει. Άλλά, μουνούν, πατρίδα μου Καζα-
ρεια ίλέγανε, και ήμεεις, αυτό άς-
ίπομεν και Νέος Χρόνος με-
άδες καινούργιους έν δάνα με-
ράλι μας. Άλλοίως να μην έρ-
τη, Άλλάχ μελασινί βερσίν!...

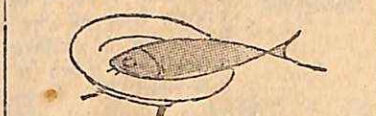
Άγκώπ Ζουρντζιάν

ΦΑΓΗΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΨΑΡΙ Ή ΣΧΑΡΑΣ Α ΛΑ ΜΑΡΙΝΕΤΤΙ

Διά να παρασκευάσετε ψάρι της σχάρας, λαμβάνετε δύο παν-
τζάρια της θαλάσσης και τα το-
ποθετείτε έντός τορβά. Άκολού-
θως λαμβάνετε δύο μαχαίροπή-
σουνα και τα κρούετε άλλεπαλ-
ήλως μέχρις ότου σχηματισθούν πέντε γραμματόσημα.

Έν συνεχεία λαμβάνετε μιαν

τουάταν Ιαπωνικήν και την γαρ-
νίσετε με περιστροφή, αφού προ-
ηγουμένως ψάλλετε μιαν τετρα-
φώνιαν τη συνοδεία τενόρου κα-
ταγομένου από τον Καναδάν της Βραζιλίας, παρά την Πελοπόν-
νησον.

Τέλος, τοποθετείτε έντός ένός τοαγερού δυό βομβαρδιστικά ά-
ροσάλα και αφού τα πασπαλί-
σετε με δουδάλους, σερβίρετε έντός παραθύρων πρασίνου χρώ-
ματος.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΣΕΙΣ

— Κάθε καινούργιος χρόνος που έρχεται διαδέχεται έναν πα-
λαιόν.

Μπριγιά Σοβαρέν

— Άλλοίμονο! Κάθε Πρωτο-
χρονία λέμε! Πάει κι' αυτός ο χρόνος, και είναι, τρισαλλόμονο, αλήθεια!...

Πεσταλότοι

— Τα νέα έτη είναι μεταγενέ-
στερα των παλιών και τα παλαιά άρχαιότερα των νέων.

Μετρονίκος

— Μην δίνετε σημασίαν στην ά-
σπρη τρίχα που θα δήτε να προ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ

Στις είκοσιτέσσερις και μηδέν λεπτά, άπεβίωσεν ήσυχως τό τριανταεπτά.

Και την ίδια πάλι ώρα δίχως... τοκετό έγεννήθησαν αίσίως ακτό.

Μά τό βρέφος, όπως είπαν οι γιατροί με πόνο, θα πεθάνη δίχως άλλο σ' ένα... χρόνο!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

ΒΕΓΓΕΡΑ ΣΑΣ

Δύο θαυμάσια παιχνίδια για να περάσετε εύχάριστα την πα-
ραμονή της Πρωτοχρονιάς, είναι και τα έξής:

Τό πρώτον:

Πάρετε δυό κλούδια ούγδ και την ώρα που σβύνουν τα φώτα τα έκσφενδονίσετε κατά της κεφα-
λής του οικοδεσπότη. Έπιτυ-
για έξησφαισμένη, άρκει να μη χάσετε τον στόχον.

Τό δεύτερον: Θα σάς τό πούμε ήν άλλη Πρωτοχρονία.

στίθεται στους κροτάφους σας. Θάναί από τό άσπρισμα των μαλ-
λών.

Γάτος Γράκχος

— Τα δώρα έξευγενίζουν την ψυχήν, άρκει μόνον να λαμβά-
νονται!

Σελέμιος Κούιντος

— Μην παίζετε ποτέ καρτιά την Πρωτοχρονία. Αν δέν έβρετε! Άρσεν Λουπέν

— Κάποτε συμβαίνουν τις Πρωτοχρονίες και πράγματα χει-
ρότερα από τον Κό σ μ ο Ά-
ν ά π ο δ α.

Πλαύτος

και ο Νικόλας κατά συνέπειαν μέλλουσα πεθερά. Και οι πεθερές είτε μέλλουσες είναι, είτε παρού-
σες, πεθερές είναι.

— Αυτοκίνητο δώρο στην κόρη μου! φώναξε μόλις είδε τό άμά-
ξι ν' άστραφτοκόσμη μπροστά στη γαμοκέλα της. Και τί την πήρε την κόρη μου! Για πόλντρα!

Και έρπάζοντας μιά πέτρα την πέταξε πάνω στο αυτοκίνητο.

Ο Νικόλας πού έρχότανε πεζή για να μη γαλάση τα στεφάδια του αυτοκινήτου, έπρόφθασε και είδε. Και χωρίς να πη λέξη, πή-
γε πίσω από τον γειτονικό μαν-
δράτσιο και έβλεψε πικρά...

Κείνο τό γρόνο ο Νικόλας, ο Ζαχαρένιος δέν έφαγε βασίλο-
πητα.

Ο άτυχός!...

ΓΩΓΟΣ ΤΣΑΚΙΣΤΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΕΝΙΟΥ

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα του Γωγου Τσακιστού

Δέν ήταν κακό παιδί ο Νί-
κος Ζαχαρένιος, ούτε κι' είχε καμιά άστοχία με τον Ζα-
χαρώφ και τα έκατομύρια που άρ-
τησε. Άπλάδι, μ' άλλους λό-
γους, ήταν ένας φιλήσυχος πολίτης και δέν διεκδικούσε ούτε τα οικόπεδα του γειτονά, ούτε και καμιά κληρονομία.

Είχε όμως τό μεράκι του κι' αυτός: ήταν έρωτευμένος, φο-
βερά έρωτευμένος.

Η Μαργαρώ, ή γλυκειά έ-
κείνη Μαργαρώ ή άγγελική ή

νοστιμούλα ήταν τό ίνδαμιά του. Που την γνώρισε; Μην τα ρω-
τάτε! Όλόκληρη τοαγοδία. Σ' ένα χορό μετεμφιστάδων. Μα-
ρίσιος ήταν ντυμένος εκείνος, όποκόνησσα ήταν εκείνη. Η

εγγύενα έτρεχε από πάνω τους και τό αισθήμα δέν άργησε να

ανάψη.

— Μ' αγαπάς, Μαργαρώ;

— Γιατί ρωτάς, Νικόλας;

— Έτσι για να κάνω γάμ!...

— Ά!... Νόμισα δά κι' έγώ!

— Τό λοιπόν,

— Τό λοιπόν, σ' αγαπώ κι' έ-
γώ!...

Αυτό ήταν! Ούτε φίλιά, ούτε τίποτε. Δέν είναι πιά μοντέρνα πράγματα αυτά. Πήγαν σ' ένα πα-
σατιζήδιο, κι' έφαγαν πασα-
σατιζήδιο. και ό πασας αυτός ήταν ή έ-
πιτοχή του μεγάλου των έρω-
τός!

Ήταν άποκομής τότε. Χρονιά-
ρα μέσα σάν και σήμερα!

Αυτό γινόταν προέπεσι. "Ή-
θε και ή περσινή Πρωτοχρονία, και ο Νικόλας, σάν άνθρωπος

του κόσμου όπου ήταν, απέφθη-
γε πως έτρεπε κάτι να πη στην Μαργαρώ. Και της άγόρασε ένα

αυτοκίνητο. Πλούσιος δέν ήταν ο Νικόλας, μόλις έβγαζε δύο χί-
— άαίμα τον μήνα, τί μπορούσε

α της πάρη περισσότερο; Η Μαργαρώ όμως είχε μητέρα,

— Τό λοιπόν,

Τό άλλο βράδυ κίλας τό βάξ παζόταν μπρος στο μικρόφωνο και οι στίχοι πουλάβε κατόπιν άνέρχονταν σε χιλιάδες. "Ο Τσάρλι γάθισε και με κέφι άρχισε να διαβάξη στην τύχη τους στίχους βάλλοντας κάθε τόσο τα ΝΤΙΚ ΚΑΡΤΕΡΕΡ

'Απ' όλα δι' όλους

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Δά το πιστεύατε ποτέ; 'Ο Γερμανικός λαός, ο θετικώτερος λαός της Ευρώπης, είναι συνάμα και ο πιο προληπτικός. Τόσες δὲ εἶναι οἱ προλή-

ψεις του, πού ἔγινε ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ τὴν τελευταία καί... λεξικό γιὰ τὴν κωδικοποίηση καὶ τὴν ἐξήγησίν των!

Ἀπὸ τὸ λεξικό αὐτὸ πληροφοροῦμεθα ὅτι σὲ μερικά μέρη τῆς Γερμανίας πιστεύουν πολὺ ὅτι τὰ φαντάσματα... ἀγαποῦν τὴν μύρτα!

Σ' ἄλλα μέρη πιστεύουν, ὅτι τὸ πρῶτο μπάτιο ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι καὶ τὸ τελευταίον. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν λούζονται ποτέ! Ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι ἡ Παρασκευὴ — μέρα κατὰ τὴν ὁποία βγαίνουν οἱ μάγισσες — εἶναι ἡ καλύτερη μέρα γιὰ τοὺς παίκτες, φθάνει ὅμως νὰ ἔχουν κατανὰ μαλλιά!...

Τέλος, σὲ κάποια γωνιά τῆς Πομερανίας πιστεύουν — καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κλονίσῃ κανεὶς στὴν πεποίθησίν τους αὐτή — ὅτι ὅταν ἕνας ἀνθρώπος βάλῃ μπρὸς τοῦ ἑαυτοῦ, τὸ ἴδιο πρῶτο, τὸ ἀριστερὸ πόδι, θὰ πεθάνῃ σὲ μιά βδομάδα μέσα!...

ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Οἱ περισσότεροι συγγραφεῖς, στὸ παρελθόν, δὲν γνώρισαν τὴν δόξα... καὶ τὸν πλοῦτο παρὰ ἀφοῦ πέθαναν. Τὸ ἴδιο... ἔπαθε καὶ ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς Ἔντγκαρντ "Ἀλλαν Πόε. Ὄταν ὁ ποιητὴς βρισκότανε στὸ ἀπώγειο τῆς δόξης του, οἱ ἐκδόται του δὲν τὸν πλήρωναν παραπάνω ἀπὸ δύο δολάρια τὴν σελίδα.

Τελευταίως πουλήθηκαν στὴν δημοπρασίᾳ πολλὰ χειρόγραφα καὶ γράμ-

ματὰ του, πού τὸ καθένα τους δὲν ὑπερέβαινε τὴν μίαν σελίδα. Λοιπὸν, τὰ χειρόγραφα αὐτὰ κατεκυρώθησαν γιὰ τέσσαρες χιλιάδες νεακὸς δολάρια τὰ δέκα. Δηλ. τετρακκόσια ἐνενηντὰ δολάρια τὸ κα-

θένα. Δηλ. πάλι πουλήθηκαν διακόσιες σαράντα πέντε φορές ἀκριβώτερα παρ' ὅτι πουλήθηκαν χειρόγραφα του ὅταν ζοῦσε ὁ ποιητής.

ΜΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Μία ἀκόμη ἐφαρμογὴ τοῦ ἀσυρμάτου στὴν Ἀμερικὴ, ἀπὸ τὴς εὐεργετικώτερες δέ: Οἱ πυρκαϊὲς τῶν δασῶν δὲν εἶναι σπάνιες καὶ στὴν μεγάλη αὐτὴ χώρα. Γιὰ νὰ κάμουν ταχύτερη καὶ ἐπομένως ἀποτελεσματικώτερη τὴν ἐπέμβαση τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας σὲ περίπτωσιν πυρκαϊᾶς δασῶν, οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἐφωδίασαν τοὺς δασοφύλακας καὶ ἀγροφύλακας μὲ ἕνα μικρὸ φορητὸ μηχανήμα ἀσυρμάτου, μὲ τὸ ὁποῖον αὐτοὶ, ὅταν ἀντιληφθοῦν ἐναρξὴ πυρκαϊᾶς σὲ κανένα δάσος, στέλνουν μὲ τὸ μηχανήμα τὸν ἕνα ὠρισμένο σήμα, τὸ ὁποῖο συλλαμβάνουν οἱ ἀποδέκται τῶν πυροσβεστικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ στέλνουν ἀμέσως ἐπὶ τόπου τὴς ἀντλίας καὶ τὰ συνεργεῖα καταστολῆς.

Τὸ ἡμέτερον ὑπουργεῖον Γεωργίας

θὰ μπορούσε νὰ δοκιμάσῃ καὶ γιὰ τὰ δάση μας τὴν ἐφεύρεση.

ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

Περιπτώσεις νεκροφανεῖας καὶ νεκραναστάσεως ἔχουν σημειωθῇ πολλές ὥς τὰρ, ἀσφαλῶς ὅμως ἀπὸ τὴς περιεργότερες εἶναι αὐτὴ πού σημειώθηκε τὸν τελευταῖον αὐτὸ καιρὸ στὴν Δελχί τῶν Ἰνδιῶν.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν, στὴς Ἰνδίες καίνε τοὺς νεκρούς, ἀνάβοντας μεγάλη πυρά. Στὴν Δελχί εἶχε πεθάνει πρὶν ἕνα μῆνα ἕνας πεντηντάρης ἱερωμένος. Σύμφωνα μὲ τὰ ἰνδικὰ ἔθιμα, ὁ νεκρὸς του τοποθετήθηκε ἐπάνω στὴν πυρά γιὰ νὰ καή. Μόλις, ὅμως, ἔβαλαν φωτιά στὸ σωρὸ τῶν ὅλων, ὁ νεκρὸς... κινήθηκε καὶ σὲ λίγο σηκώθηκε ἀπαθέστατα καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴν φωτιά.

Εἶχε πάθει ἀπλοῦστατα ὁ παρ' ὀλίγον αὐτὸς μακαρίτης, νεκροφάνεια. Οἱ παριστάμενοι, ὅμως, συγγενεῖς του εἶπαν ὅτι ἦταν ἅγιος ἀνθρώπος καὶ γι' αὐτὸ ὁ Βοῦδδας δὲν θέλησε νὰ πεθάνῃ!...

ΤΑΥΡΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Περίεργη περιπέτεια πέρασε μιά Πολωνὴ ἀεροπόρος, ἡ κ Σοφία Μιλούλσκα, πού κάνει τουριστικὰ ταξίδια μὲ τὸ ἰδιόκτητό της ἀεροπλάνο νὰ γνωσθῇ πῶς θὰ ὑποδεχθοῦν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ οἱ τόσο αὐστηροὶ στὰ ἤθη Γερμανοὶ χωρικοί. Πῶς θὰ δεχθοῦν, δηλ. νὰ ἐμφανίζονται μὲ μαζιὸν αὐτοὶ καὶ οἱ γυναῖκες των, στὰ

νο. Πετοῦσε τελευταία στὴν Ἰταλία, στὰ γύρω τῆς Νεαπόλεως, ὁπότε μιά βλάβη τοῦ μοτέρ της τὴν ἀνάγκασε νὰ προσγειωθῇ μέσα σ' ἕνα λειβάδι.

Στὸ λειβάδι αὐτὸ ἔβοσκαν καμμιὰ πενηνταριά βόδια, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁπρίων βοισκόντανε ἕνας ταῦρος τερα-

στίων διαστάσεων. Τὸ κερασφόρον αὐτὸ μόλις εἶδε τὸ ἀεροπλάνο ἐξεδήλωσε ἀμέσως ζωντὴ ἀνησυχία καὶ σὲ λίγο ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω στὸ μηχανήμα. Τί εἶχε συμβῇ; Τὸ ἀεροπλάνο ἦταν βαμμένο κόκκινο καὶ ὅπως τὸ χρῶμα αὐτὸ ἐξερεθίζε τοὺς ταύρους, ἐξηγίωσε καὶ τὸν ταῦρο αὐτό. Ἡ ἀεροπόρος ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πιστόλι της καὶ πυροβόλησεν δύο φορές στὸν ἀέρα γιὰ νὰ φοβίσῃ τὸ ζῷο. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μηχανικός της πήδησε ἔξω καὶ ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Πραγματικὰ, σὲ λίγο κατέφθασαν δύο νεαροὶ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἔδιωξαν τὸν ταῦρο καὶ τὴν παρέα του καὶ ἔβγαλαν τὴν ἀεροπόρον ἀπὸ μιά πολὺ δύσκολη θέση!

ΠΙΣΙΝΕΣ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΧΩΡΙΑ

Τὸ Χιτλερικό καθεστὼς ἔχει ὥς μιά ἀπὸ τὴς βασικὲς ἀρχὲς τὴν βελτίωση μὲ κάθε τρόπο τῆς σωματικῆς διαπλάσεως καὶ ἀντοχῆς τῶν πολιτῶν ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν. Γι' αὐτὸ ἐνισχύει συστηματικὰ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὰ ἀθλητικὰ σωματεία, χρηματοδοτοῦντας τα γενναίως. Τώρα, τελευταία, ἡ γερμανικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ σὲ κάθε χωριὸ καὶ ἀπὸ μιά κολυμβητικὴ δεξαμενὴ, στὴν ὁποία θὰ γυμνάζωνται συστηματικὰ, κολυμβώντας οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ χωρικές. Θάταν τώρα ἐνδιάφε-

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Σαρεῖ — Ρήγα — Παλαμήδη 9

Ἀθῆναι

Τηλ ἐφ' ὧν 28—517

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος	» 100.—
Ἐτησίᾳ ἑξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ ἢ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Δ. Νικαία ν. Σχετικὰ καλύτερο τὸ «Σπλὴν» καὶ αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Τὰ «ἐπιγράμματα» ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικὸ μας. Τὰ «Ἀνθῆ» ὄχι ἐπιτυχῆ. Μὴ διάξεστε νὰ δημοσιεύσετε καὶ δουλεύετε περισσότερο αὐτὰ πού γράφετε. Τζούλιαν Λαρά. Καὶ σὲ σὰς θὰ εἴχαμε νὰ συστήσωμε νὰ δουλεύετε πὺρ προσεκτικὰ τὸν στίχο σας, γιὰτὶ δὲν εἶναι καθόλου ὁμαλός. Ἐτοί λ.χ. τὸ πρῶτο ὀκτάστιχο τοῦ «Φθάνει μοῖρα» εἶναι σχετικὰ καλύτερο. Τὸ δεύτερο εἶναι λιγώτερο καλὸ καὶ τὰ δύο

τελευταία δυσθερύνουν πολὺ καὶ στὸ μέτρο καὶ μοτικὴ μὲ τὴ καθαρεύουσα σὲ φοβερὸ βαθμὸ. Στὴ ρίμα. Κι' ἡ «Ζητιάνα» μέτριο. Περιμένετε αὐτὸν καὶ τὸ θέμα σας δὲν εἶναι νομὲ κατὰ καλύτερο. Τὰ σοῦλ η ν Παγραμμένο σὰν πεζὸ ἢ διηγηματικὸ ἀλλὰ σὲ νοῦσά κ η ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Θέλω» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Ἡ «Ἐγνοίετε» κατ' ὀλίγον. Κ ὥ σ τ α ν Χι ο ν ι α ῖ ο ν. Οὐτε τὰ τελευταία σας δὲν εἶνε δημοσιεύσιμα. Τοὺς λείπει ἡ ἁρμονία, ἡ μουσικότης τοῦ στίχου. Γιὰ ν ν η ν Παπαγιαννῶνα. Πολὺ πρωτόλειο ἀκόμα τὸ πεζὸ σας. Μὴ διάξεστε νὰ ληροσιεύσετε. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Τά κ. Π ρ έ π. Συμπαθητικὸ τὸ «Νυχτερινὸ» καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του διαρθρώνοντας μερικὰς λέξεις. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Πάρι ν Φ ο υ ξ ῆ ν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ «Ἐρωτικό». Νικὸ δ ὀ λ α ο ν Κο υ μ ο υ ν δ ο ῦ ρ ο ν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ πεζὸ σας, δυστυχῶς. Ἡ γλώσσα πού μεταχειρίζεσθε δὲν εἶνε καθόλου σταυρὴ. Ἀνακατώνετε τὴν δη-

Υπέρροχη —

ΑΠΟ

ΚΑΤΩ

ΕΩΣ

ΕΠΑΝΩ

KAMMIA SKIA
KANENA
ELATTOMA
OLOKATHARH
POLYTELHHS
KAYSER

"BE WISER—
BUY KAYSER"

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

Δραχ. 41

Πετσέτες φαγητοῦ δολόλινες καὶ ἡμίλινες 27 σερβίς φαγητοῦ ἡμίλ. 12 ἀτόμων δρχ. 570. δολόλινα 980. Περκάλια, βατίστες, λινὰ σινδονόπανα ἡμίλ. 38, φανέλλες μάλλινες φίνες δρχ. 165.

Βουλῆς 5. 1ον Πάτωμα. Γραφεῖον Νο 2.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀντίων ΡΟΝ-

ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱππο-

κράτους 19 ὁ

Δωρήσατε ὡμορφίαν

Χαρίζεται λοιπὸν ἡ ὡμορφία; Γιατὶ ὄχι; Ἐκρυμμένη σὲ κάθε φιαλίδιον τῆς Λοσιὸν πρᾶκου Scherl. Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherl μόνον προστατεύει τὴν ὡμορφίαν ἀλλὰ καὶ τὸ δερμα ἐλαστικόν, τὸ καθαρίζει καὶ τὸ δυναμώνει. Εἰσδύει βαθυστοῦς πόρους, ἐξαλείφει τὰ μὴ μηκρὰ ζωογονεῖ τὴν κυφορία τοῦ αἵματος καὶ ἐνισχύει τοὺς ἰστούς τοῦ δέρματος. Δωρήσατε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου ἔτους ἕνα φιαλίδιον τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherl. Χαρίζετε τὴν χαρὰ γιὰ πολλὰς ἐβδομάδας! Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- ● Μεγαλύτερα τῶν Δρχ. 55.-, 90.- καὶ 1 Διάρκης παρακαταθήκη Π.Ι. Μαγκριώτης, Ἐρμού Νίκης 10, Ἀθῆναι-Τηλ. 25.

Scherl
Face
Lotion

(Προσὸν δὲ τὸ πρόσωπόν)

τὴν «μελέτη» ἢ «πραγματεία» πού εἶναι κατάλληλα γιὰ τὴ σελίδα μας. Νίκον Κουντρομιχάλην. Οἱ στίχοι σας ἔν εἶναι τόσο καλοὶ ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν. Ἄν εἶναι ὁλόκληρο τὸ ποίημα δουλεμένο ἐξέσῃ. Ἐστὶ, τὸ τρίτο τετράστιχο τοῦ «Ὁ-αν» εἶναι ἀρκετὰ καλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ «Ἐμπνημα» γενικῶς κατώτερο. Κ. Δ. Μπονζάλην. Ὅχι πολλὸ ἀρμονικὸ τὸ σονέτο. Ὁ ἔννατος στίχος καθόλου καλὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν δέκατο πού εἶναι ἁρμονικὸς. Καὶ ἐκεῖνο τὸ «ἂν δὲν τάπαιρνα σμμένα» ἀνεπιτυχὲς ὅπως καὶ ὁ τελευταῖος στίχος παρ' ὅλο πὺ θυμίζει κάποιον παρῳοιο στίχο τοῦ Μπωντελάιρ. Π. Ἀν-ρεάδην. Μερικὲς φράσεις ἀρκετὰ ἐπισημμένες στὸ σύνολο ὅμως μέτριο, καὶ ἰ-ως τὸ τέλος ἀδύνατο. Μὴ γράφετε ἀπὸ ἱς δυὸ πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ. Τασού-ην Πανουράκη. Καλύτερα νὰ γρά-ατε λιγώτερα ποιήματα καὶ περισσότερα ἡλεμένα. Ἐστὶ θ' ἀποφεύγετε νὰ λέτε «ἄττι» τὸ «μάταια» καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε ἀφορὲς ἄλλες κοινοτοπες καὶ χιλιοειπω-ένες ἐκφράσεις. Ζαφείρη. Βεργί-ην. Σὰς ἀπαντήσαμε στὸ 534 φύλλο μας. Ἰατὶ διάξεσθε τόσο; Ἀπαντοῦμε σὲ ὅλους ἐ τὴν σειρά πὺ ἐρχόνται τὰ γράμματά ὢν.

Λόγω πληθώρας Χριστουγεννιάτικης ἄλης καὶ διασημύσεων, ἡ σειρά τῶν «Με-ταξὺ μας» εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Βιβλίου Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

— τοῦ γοητευτικοῦ συγγραφέως τοῦ «Γκαρσόν, ἕνα Οὐτίσκ» καὶ «Ἀπόψε στίς 8 1/2»
— μὲ τὰ καινούργια διηγήματα ἐρωτικῆς ψυχολο-νίας συγκεντρωμένα σ' ἕνα ὡραῖο τόμο

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

“ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ...”

— πὺ κατέκτησε κυριολεκτικὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν καὶ ἡ πρώτη ἐκδοσίς τοῦ ἐξηγητήθη μέσα σ' ἕνα μῆνα

ΔΙΟΤΙ:

— μὰς χαρίζει τίς πὺ συγκινητικὲς, τίς πὺ εὐ-χάριστες, τίς πὺ ἀλησμόνητες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας
— μὲ μιά τέχνη ἀπαράμιλλη πὺ ἡ κριτικὴ τὴν ἐξέ-μνησε
— μὲ μιά τέχνη πὺ ὀφείλεται στὴ μαγικὴ πένα τοῦ συγγραφέως τῆς μόδας Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ.

Ζητήσατε τὴν νέαν ἐκδόσιν 1938

τοῦ “ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ...”,
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα

Ποιὰ πρωτοχρονιά σὰς ἔμεινε ἀξέ- χαστη.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 30)

ροτσάκι μὲ ἀληθινὰ τζάμια γιὰ νὰ τὴν βγάξῃ ἡ Ἄνν περίπατο. Ἡ κοῦκλα μὲ τὸ καρροτοάκι ἦταν τὸ ὄνειρο ὅλης τῆς παιδιαστικῆς ζωῆς τῆς καὶ κόντεψε νὰ λυποθυμῇ ὅταν ἡ μητέρα τῆς τῆς εἶ-πε ὅτι ἦταν δικὰ τῆς, καταδικὰ τῆς.

□ □

Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ θυμᾶται ζωηρὰ

τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1934, ὁπότε ὁ σύ-ζυγός τῆς Ροῦντολφ Σύμπερ, ἡ κόρη τῆς κ' ἡ Μαρλένε βρέθηκαν πάλι μαζί ὅστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο χωρισμό. Ἡ κόρη τῆς Μαρία ἦταν τότε ὀκτώ χρόνων καὶ εἶχε γράψῃ στὸν Ἀν-Βασίλη ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο τοῦ ζητοῦσε ἕνα κου-κλόπιτο καὶ μιά... οἰκογένεια κου-κλῶν!

Καὶ ἡ Μαρλένε πὺ εἶχε ἐπιθυμῇσε τόσο πολὺ τὴν κοροῦδρα τῆς ἔσπευσε μὲ χαρὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρό τῆς. Ὁ Ροῦντολφ Σύμπερ, ἡ Μαρία καὶ ἡ Μα-λένε πέρασαν ὅλη τὴν Πρωτοχρονιά παίζοντας μὲ τὸ κουκλόπιτο πὺ ἦταν τόσο μεγάλο ὥστε νὰ μπαίνῃ μέσα στὰ δωμάτια ἡ Μαρία καὶ νὰ μαγειρεύῃ στὴν τελειοτάτῃ ἡλεκτρικὴ κουζίνα τοῦ τὰ φαγητὰ τῶν κουκλῶν τῆς!

Ἡ Ἄννα Σόθερν δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ μιά φρικτὴ Πρωτοχρονιά πὺ πέρασε μιά χρονιά προτοῦ ἀκόμα ἀφιερωθῇ στὸν κινηματογράφο. Πήγαινε τότε νὰ συναν-τήσῃ ἕναν θίασο πὺ ἔπαιζε σὲ μιά μι-κρὴ πόλῃ τῆς Νεμπράσκας. Εἶχε περάσει τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς στὰ τραῖνο. Βγήκε στὴν πόλῃ ἐκνευρισμένη, μόνη, ἔρημη. Δὲν ἤξερε κανένα ἐκεῖ ὅ-τε κὰν τὰ μέλη τοῦ θιάσου. Ζήλευε τοὺς ἀνθρώπους πὺ πηγαῖναν στὰ σπῖτια τοὺς εὐθυμοὶ καὶ φορτωμένοι ψώνια. Ἡ Ἄνν μῆτικε σ' ἕνα ἐστιατόριο, δὲν μπόρεσε νὰ βάλῃ βουκιά στὸ στόμα τῆς καὶ ἐπέστρεψε στὸ κρδο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου τῆς. Ἐκεῖν τὴ νύχτα, ἡ Ἄνν ἐκλάψε πολὺ προτοῦ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ἄν εἶδουν νὰ σὰς πούν ὅτι:

Ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ δίνει ἀκατανίκητο Σεξαπῆλ.

Μὲ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ ἡ Ἥρο ἐσαγγήνεσε τὸν Δία.

Μὲ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ ἡ Φρόνη ἀφώπλισε τοὺς δικαστὰς τῆς.

Μὴν το ποτέ/ετε

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ΠΙΒΕΡ μὲ τοὺς εἰδικούς χημικούς τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν καλὴ γνωστὴ ποιότητα τῆς πού-δρας ΠΟΜΠΕΙΑ

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΤΟ ΕΞΗΣ

ὅτι

ὅτι

ἡ Ἀρωματοποιία Α.Τ. ΠΙΒΕΡ, ἰδρυθεῖσα στὸ Παρίσι τὸ 1774, ἔχει πείρα 163 χρόνων στὴ πούδρα. Καὶ

μὲ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὁ ΠΙΒΕΡ μὰς πα-ρουσιάζει μιά ποιότητα καλὴ, ἀνταξία μὲ τίς παραδόσεις τῆς γαλλικῆς Ἀρωματοποιίας, ἀλλὰ καὶ ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ στὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Etam

Γιὰ τοὺς φίλους σας —
— γιὰ τὸν ἐαυτὸ σας —
ἕνα καροδιαλεγμένο δῶρο διαχα-
σὶαζει τὸν εὐχαριστοῦσι ὅταν εἶ-
ναι χρῆσιμος...

Δὰ τὸ Βρῆτε εἰς καταστήματα

Etam

Βουκουρεστίου 8-Ερμού 30-Λιόλου 96-Εὐαγγελιστοῦ 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα γυναικείας και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Α. Π. Α. 'Ηράκλειον. Πάντα το νερό που πλένεσθε πρέπει να είναι λίγο χλιαρό. Μετά να βάψετε λίγο από την κάτωθι κρέμα. Στη μύτη να μη βάψετε πολύ κρέμα, άλλ' αφού τελειώσετε την επάλειψη του προσώπου τότε μ' ότι υπολείμματα έχουν μείνει στα δάκτυλά σας, να περνάτε ελαφρώς τη μύτη σας 2-3 φορές από επάνω προς τα κάτω.

Parafine molle	12 gr.
Cire blanche	12 »
Huile d' amandes douces	50 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses, q. s. pour aromatiser	

Πρό της πούδρας την εξής λουσιν για να στρώνη καλά.
Lait d' amandes 40 gr.
Glycerine 8 »
Eau de roses 125 »

Δυο φορές την εβδομάδα κτυπημένο ασπράδι αυγού. Δυο φορές δε τον μήνα να κάνετε το ατμόλουτρο πούδρας ο κ. Λαδάς και κατόπιν τη μάσκα με τον κρόκο αυγού, δυο κουταλιές αμυγδαλόλαδο από γλυκά αμύγδαλα και δέκα σταγόνες λεμονιού.

Στέλλα ν. Δ. 'Η απάντησις στο γράμμα σας, στην στήλη του Παθολόγου ('Αλληλογραφία Ιατρού).

Μια γρη 20 ετών. Διάβασα με μεγάλη προσοχή το γράμμα σας και κατάλαβα τον πόνο σας. Σας συνιστώ να επισκεφθήτε τον κ. Λαδά μόνον αρμόδιο γι' όλα σας τα ζητήματα. 'Αφού σας εξέταση θα σας πη πραγματικά τι μπορεί να γίνει επισημονικώς και τι όχι για να μην πέσετε θύμα επιμεταλλεύσεως λόγω της απελπισίας και της αφελείας σας. Δέχεται Σόλωνος 40 10-1 και 5½-8.

Κυρία ν. Μ. Σας ευχαριστώ για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας. Να πλένεσθε πάντα με μόλις χλιαρό νερό, κι' ουδέποτε

με κρύο καθώς και με σαπούνι. Να κάνετε κάθε 15 ημέρες το ατμόλουτρο που έγραψε ο κ. Λαδάς και μετά την μάσκα με το κρόκο. 'Αμυγδαλόλαδο θα βάψετε 2 κουτάλια της σούπας. 'Εφ' όσον δεν βρίσκεται Χαρμάμης που μάλιστα είναι πανάκριβο καθώς μου γράφετε, μεταχειρισθήτε τότε την Βάνισιν. Χάρη από της πούδρας και την λιπαράν Χαρēm μετά το πρωινό πλύσιμο. Είναι πάμφθηνη και σχετικώς ή πιο άγνη θά τις βρείτε στο φαρμακείον Χ. Δήτου (Σταδίου 13). Το όξυζενέ λεμόνι και γάλα δεν πρέπει να το μεταχειρίζεσθε, διότι στην ποιότητα του δερματός σας βλάπτει. 'Αλλωστε αυτό χρησιμεύει μόνον για τον καθαρισμό ελαφρών λεκέδων και πανάδων. Είμεθα πάντοτε στην διάθεσή σας δι' ό,τι θελήσετε.

Μαριτάννα, 'Ενταύθα. Εύχαριστηθήκα πολύ που απηλλάγητε από τις χρόνιες λειχήνες χάρις στον κ. Λαδά και απόλυτως δωρεάν. 'Όστε βλέπετε ότι οι γιατροί δεν είναι μόνο για τις πλούσιες... Πολύ ευχαρίστως θα δεχθώ προς εξέτασιν και την φίλην σας με το δερματικό νόσημα. Να πητε το δικό σας ψευδώνυμο και θα εξετάση δωρεάν. 'Όσον αφορά την κρέμα, αφού σας ωφέλησε γιατί θέλετε να την αλλάξετε;

Γαλάζια πεταλούδα. Αυτή η πάθησις που έχετε στο κεφάλι λέγεται σμποροειδής. Πρέπει νασθε ευχαριστημένη που τα μαλλιά σας είναι ξερά άλλωστε θα είχατε μεγάλη τριχόπτωση. Λοιπόν να τα λούσετε τρεις την εβδομάδα με κατραμοσάπουνο. Κάθε δε εβδομάδα αντί σαπούνι θα χρησιμοποιήτε ένα κρόκο αυγού τον όποιον θα κτυπάτε καλά μέσα σ' ένα δοχείο στο οποίο θαχετε βάλει και 1 ποτήρι χλιαρό νερό. Μ' αυτό το αφρώδες μίγμα αφού καθαρίσετε καλά το τριχωτό της κεφαλής κατόπιν θα το ξεβγάλετε καλά μ' αφρόν χλιαρό νερό. Κάθε δε βράδυ να ραντίζετε τα μαλλιά σας και να κάνετε ένα ελαφρό μασάζ στις ρίζες με το κάτωθι φάρμακο.

Liquide Ammoniaque	5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1 »
Teinture de romarine	35 gr.
Rhum	65 »
Alcool à 60°	65 gr.

Μάκην Λέλαν. Σας ευχαριστεί ιδιαίτερος ο κ. Λαδάς για τα τόσο ευγνώμονα λόγια σας και την εμπιστοσύνη σας. Μη φοβάσθε και θα γίνεται και τώρα καλά. Κι' εντολήν του σας συνιστώ την εξής τακτική. Ν' αλείφετε επί 8 ημέρες τα πάσχοντα μέρη με την εξής αλοιφή, διὰ να καταπραυνθούν πρώτα οι βλάβες και να μη γίνει ερεθισμός του δέρματος.

Baume de perou	25 gr.
Axonge	75 »

'Εν τῷ μεταξύ να κάνετε κάθε 2-3 ημέρες ένα καλό σάπουνισμα όλου του σώματος, μ' αλοιφή των έσωρουχών. Τα έσωρουχα δε να τα ξεματίζετε καλά, καθώς και τα συνδόνια σας, τις κουβέρτες αν δεν είναι δυνατόν πολλές φορές τουλάχιστον να τις βράσετε μία φορά. Να τις βάψετε δε καθη-

μερινώς πολλές ώρες στον ήλιο. Μετά τις 8 ημέρες θ' αλοιφέρετε όλο το σώμα σας, εκτός μόνον του προσώπου με την κάτωθι αλοιφή επί 4 συνεχείς ημέρες. Δεν υπάρχει ανάγκη κατ' αυτάς τὰς 4 ημέρας ν' αλλάξετε έσωρουχα, μόνον μετά την 4ην ημέραν, αφού πάρετε ένα καθαρό λουτρό με σαπούνισμα ν' αλλάξετε ρούχα και να πουδραρισθίτε καλά με τάλκ.

Lanoline anhydre à à	250 gr.
Vaseline	
Polusulfure de potassium	70 gr.
Eau	200 »

Μετά μπορείτε να κάνετε με-

ρικά αμυλούχα λουτρά. Να μου γράψετε άμέσως μετά το τέλος της θεραπείας τα αποτελέσματα. Πρέπει ριζικώς ν' απαλλαγίτε απ' αυτήν την πάθηση γιατί έστω και ένα ωάριο της ψώρας αν μείνη, επανέρχεται.

'Απαγοιτε ν' αλλάξετε έσωρουχα, μόνον μετά την 4ην ημέραν, αφού πάρετε ένα καθαρό λουτρό με σαπούνισμα ν' αλλάξετε ρούχα και να πουδραρισθίτε καλά με τάλκ.

‘Η υπρίαυλή δεν έχει
πολύ καιρό να διαδέσθ
διὰ τὸν ἑαυτὸν της.

‘Όλην την ημέραν εργάζεται εις τὸ γραφεῖον καὶ τὸ βράδυ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς κοινωνικὰς της ὑποχρεώσεις. Οὐδέποτε ὅμως παρατηρεῖ κανεὶς εἰς αὐτὴν κοῦρασιν· ἐμφανίζεται πάντοτε περιποιημένη καὶ δροσερά. Ἡ κρέμα NIVEA δισκίη τὸ προσωπὸν της τόσο νεανικόν καὶ τὸ δερμα τεταμένον καὶ βελούδινο.

‘Εμπιστεύεται εἰς τὴν NIVEA, τὴν ὁποῖαν ἀπλώνει εἰς λεπτὸν στρώμα ἐπὶ τοῦ δερματος καὶ με ἐλαφρὰν ἐντριβὴν κανεὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πόρους.

‘Ετοίμωρετὶ ἀκόμη καὶ ἡ ἐργαζομένη γυναῖκα, με σωστὴν περιποίησιν τοῦ δερματος με κρέμα NIVEA τὸ βράδυ, νὰ ἐμφανίζεται δροσερά καὶ περιποιημένη.

Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία
καὶ μυσικαλεῖα.

NIVEA
CREME

Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ.
8.50, τὸ μεσαῖον δραχ.
15, τὸ μεγάλον δραχ. 30.

‘Εξαιρετικῶς
ένδιαφέρουσα
ἡ Παρισινὴ
συλλογὴ μας

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

2 Chefs διάσημοι
10 Ζαχαροπλάσται οἱ καλλίτεροι τῶν Ἀθηνῶν
20 ἐτῶν πεῖρα
Τὸ καλλίτερο φρέσκο Ὁλλανδικὸ Βούτυρο
τὰ Bibelots, τὰ Κυτία οἱ κοῦκλες τῆς ἐκθέσεως τῶν Παρισίων παρουσιάζουν

ΤΟ
PETROGRAD

τὸν ἀνώτερον Ζαχαροπλαστικόν οἶκον τῆς Ελλάδος.

Σταδίου 23. — Τηλ. 2425

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥΣ

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Αλωμόν Νέον. Αυτό που παθαίνατε και το όποιον εξοκολουθεί δεν είναι η αιτία της πλευρίτιδος, γιατί την πλευρίτιδα μπορεί να την πάθη οποιοσδήποτε, χωρίς να έχη αυτά που είχατε έσείς. Αιτία της δικής σας καταστάσεως είναι το νευρικό σύστημα που θέλει να τονισθῇ και σας ε-

γραφα πώς να το τονώσετε παράλληλα με την γενικήν τόνωσιν του όλου οργανισμού. 'Επίσης νομίζω, ότι σας έγραψα και κάτι σκόνες. Να τις παίρετε κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ ὕπνου μίαν. Τὸ φάρμακον ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνεται αὐτὴ λέγεται Λουπουλίνη. Θὰ πῆτε στὸ φαρμακοποιό σας νὰ σας κάμῃ 20 πρὸς δεκαπέντε ἑκατοστὰ ἢ κάθε σκόνῃ. 'Επίσης νὰ κάμετε τὰς ἐνέσεις Στρυχνίνης καὶ Κάλτσου, ἀφοῦ περάσῃ λίγος καιρὸς μὲν ξαναγράφετε καὶ μάλιστα λεπτομερῶς, ὥστε νὰ κανονίσω τί ἄλλο πρέπει νὰ σας γράψω,

Ἄ διόρθωτον. Δυστυχῶς ἡ πάθησίς σας εἶναι τέτοια ὥστε χρειάζεται καὶ γνωρίζω κανέναν ποὺ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν εἰδικότητα αὐτὴ ἐδῶ στὰς Ἀθήνας. Σιζοντίστε λοιπὸν ἀφοῦ ἔχετε τὰ μέσα νὰ καταφύγετε σ' ἓνα εἰδικὸ ἢ στὸ Παρίσι ἢ στὸ Λονδίον ὥστε νὰ σας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσχήμια.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

Χαριτωμένη δεσποινίς..... ἀλλά

κριτική: Ἀγοράσατε σήμερα ἀμέσως ἓνα σωληνάριον ὀδοντόπαστας Χλωροδόντ, ἡ ὁποία εἶναι καμωμένη ἀπὸ καθαριστικὰ σώματα μικροσκοπικῶς λεπτότατα καὶ καθαρίζει ἀπὸ τὶς πρῶτες φορές τὸ ἄσχημο ἐπίστρωμα τῶν ὀδόντων. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Χλωροδόντ ἔχει πολὺ εὐχάριστη δροσιτικὴ γεῦσι. Ζητήσατε, κατὰ τὴν προσωπικὴν σας προτίμησιν Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα. Καὶ αἱ δύο εἶναι ἐξ ἴσου καλαί.

Οδοντόπαστα - Χλωροδόντ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ἀντισηπτικὴ ὀδοντόκρεμα ἡ ὁποία συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς ὀδοντιάτρους.

Δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιβάλετε εἰς τὰ παιδιά σας νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια τους μετὰ τὴν ἄρτιον γεύσιν της, ποὺ δροσιζει τὸ στόμα τους.

Οἱ ὀδοντίατροι συιστοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἰδικῶς γιὰ τὰ παιδιά, λόγω τῶν ἀντισηπτικῶν τῆς ἰδιοτήτων καὶ διότι γνωρίζουν, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», διατηρεῖ τὰ δόντια καθαρὰ καὶ τὰ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα

μικρόβια ποὺ προξενοῦν τὴν καταστροφὴν των.

Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», πρῶτὴ καὶ βράδυ.

Ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἶναι ἄκρας οἰκονομικὴ, διότι χρησιμοποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην ΚΟΙΝΗΝ ὀδοντόκρεμαν.

Ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐπιμήνη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μετὰ Μεγάλα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνάγωνισμοῦ

Μετὰ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

KOLYNOS
DENTAL CREAM

ΕΛΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Σὰς κυττάζει ποτέ ἓνας ἄνδρας δύο φορές;

Τὸ νὰ ἔλκῃ καὶ νὰ συγκρατῇ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς θελκτικῆς ἐπιδερμίδος. Νεανικὸ δέρμα ζωντανό, χωρὶς ρυτίδες, χωρὶς λεκέδες, βελούδινο, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας: **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**

Αἱ ἐκφράσεις, θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν της καθὼς καὶ ἡ πολυετής πείρα τῶν κατασκευαστῶν της, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ S.A.N.A

FORMA

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΤΣΕΠΗ

ΑΡΩΜΑΤΑ - ΒΙΒΕΛΟΤΣ - ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ - ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

Τὸ συμφέρον
κάθε καλῆς νοικοκυρᾶς
εἶναι:

νὰ προμηθεύεται τὰ εἶδη ρουχισμοῦ — Μάλλινα, Μεταξωτά, Βαμβακερά, λευκά προικῶν, προσόψια, κουβέρτες, κ.λ.π. — εἰς ποιότητας καὶ τιμὰς ἐξαιρετικὰς εἰς τὸ γνωστὸν διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του κατάστημα.

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ· ΔΟΣ 4

Μία ΠΟΥΔΡΑ ΕΓΓΥΗΜΕΝΗ έπιστημονικῶς

Διὰ τὴν εἶναι ἀβλαβὴς μία πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσίν της καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν της. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι μία ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα. Ἐνα κοσμήσιμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφίνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέγμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ βελούδιον.

Ἰσχύσατέ την
ἀπὸ ὅλα
λυτελείας.

πούδρα
REA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ **Caro**